

ШЛЯХ ДО МАЙБУТНЬОГО

ЗМІСТ

Розділ 1. – Минуле

Розділ 2. – Вимір ГЗ-175

Розділ 3. – Корпорація 7 Континентів

Розділ 4. – Еліно́р Прайс

Розділ 5. – Зіткнення із світом Реісендерів

Розділ 6. – Прощальна розмова

Розділ 7. – У Реісендерів

Розділ 8. – На новому місті проживання

Розділ 9. – Іноді краще нічого не знати

Розділ 10. – Народження "Тру"

Розділ 11. – Правильний вибір

Розділ 12. – Дракони і Воїни

Розділ 13. – Нова родина Еліно́р

Розділ 14. – Кохання мисливця

Розділ 15. – Складений пазл

Розділ 16. – Зрада

Розділ 17. – На одному меридіані

Розділ 18. – Шлях до майбутнього

НА ПОЧАТКУ

- 1 -

Я була ніким.

На самому початку в своєму вимірі я була ніким.

Мій вимір славиться тим, що там найбільше науковців і винахідників. Суть того всього проста. Витянув школу на золоту медаль – пішов далі навчатися, став одним із тих, кого називають "Елітою". Не витягнув на золото – працюй, вступай в доросле життя, короче, будь "Роботягою".

Я не особо прагнула стати одною з тих «ботанів», навіть попри престижність. Батьки не наполягали і я була щаслива. По закінченню школи, мене взяли на роботу до тої ж школи лаборантом. Я пропрацювала там два роки, а потім моя подруга виклянула мене прийняти участь в експерименті, які влаштовували одні експериментатори. Я, зазвичай, навіть не звертала уваги на такі пропозиції. Науковцям і експериментаторам в цьому вимірі постійно були потрібні добровольці. Вони платили чималі кошти і багато хто спокушався.

Із нас двох експериментаторам підійшла нажалі лише я. Подруга була рада. А мені було незручно. Та подруга наполягла щоб я таки прийняла участь. Тож я і прийняла.

Це були експерименти по подорожам по вимірах. (у нас не вміли переміщуватись по вимірах. тож наші «ботани» намагалися знайти спосіб. ми були перші підослідні)

Нас було 8-ро. Я була номер 4-ри. Біля кожного з нас були такі собі «науковці-випробовувачі». Експеримент зі мною виявився вдалим. Мені заплатили і запропонували ще раз взяти участь.

Я відмовилась.

Через певні обставини, всі зароблені гроші я віддавала батькові та матері.

2-гий, 3- тій рази прийняти знову участь мене знову винудила подруга.

4-тий раз я уже сама пішла туди.

Оскільки експерименти із моєю участю проходили добре, - я «втягнулася». Мені сподобалось.

Переміщення по нових вимірах проходило успішно. Нашою задачею було просте переміщення до певного виміру та вдале повернення назад, а надалі мені надали ще інші обов'язки до яких входило ще й збирання певних даних.

За рік ось таких експериментів мені мій колега-вчений Цистіо, запропонував змінити статус підослідного номер 4 на лаборанта- дослідника.

Я без вагань погодилась, адже це було цікаво.

Нас було декілька груп, тож той страх, який я відчувала разом із цікавістю, відступив.

Перед подорожами ми пройшли такий-собі курс "молодого бійця". На цьому курсі нас навчили оборонятися і захищатися. Я вивчила як використовувати деяку зброю і користуватися деякими приладами. За рік навчання наша група оволоділа багато-чим. Для наших вчених було в пріоритеті не лише дослідження нових вимірів, а й безпека своїх людей. Тому, експедиція в нові виміри складалася з трьох чоловік. Науковця-дослідника, лаборанта-дослідника і військового-охоронця.

Ми вже були не "випробовувачі", і навіть не "налагоджувальниками контакту (першорохідці)". Ми були саме дослідниками.

В наші обов'язки входило не просто налагодити контакт з місцевими, а дещо інше. Нас посилали в певний вимір. Переміщення (преземлення) було в певному, обумовленому місті. Ми мали вивчити населення, суспільство, культуру, релігію, короче, чим живе і дихає той чи інший вимір. Це було потрібно для налагодження наших вищих інстанцій з місцевими органами влади для подальшої спільної співпраці.

Нас направляли лише в ті виміри, які були придатними для нашого життя і нашої безпеки. Та попри-те, і в деяких із таких "придатних" вимірів відбувалися невдачі, збої, поломки приладдя, і навіть було таке, що не всі члени експедицій вирталися живими.

Моя ж робота лаборанта-дослідника мені чимось нагадувала роботу простого лаборанта яким я і була в школі. Я готувала певні документи; вела записи разом із Цистію (на випадок, якщо один екземпляр буде втрачено), та зберігала дані; підготовляла та перевіряла справність обладнання (там, певну апаратуру, прилади, технічні засоби які ми прихопили з собою, але ремонтом займався вчений); вела облік втрачених, використаних матеріалів та складала звітність відповідно до встановленої форми та інше. Обов'язково я мала і не забувати підтримувати себе в добрій фізичній формі і слідкувати за даною нам зброєю. А ще, до моїх обов'язків входило готування їжі на нас трьох і, взагалі слідкування за зовнішнім виглядом. Робота, звісно, була не мед. Але для мене ліпше така робота, ніж нудна робота простого лаборанта в школі. Принанні, подорожуючи по вимірам, я узнавала багато чого нового, отримувала свою дозу адреналіну і набралася вражень.

Були у нас і «проколи». Ламалася апаратура, декілька раз на нас нападали, навіть нам якось довелося втікати і при тому ми умудрилися загубити деякі речі.

Коли ми потрапили в трьох в вимір «моєї історії», в нас зразу все пішло не так. Але саме ці невдачі привели мене до мого щастя.

- 2 -

В вимір ГЗ-175 ми прибули в ночі і опинилися по серед вулиці містечка. По всім показникам це мав бути цілковито безпечний вимір із типу вимірів «Гея». Та наше місце висадки мало було біля невеличкого місечка, а не в самому містечку.

Як і в інших вимірах ми мали найперше знайти де обміняти золото на місцеві гроші. Потім десь оселитися і знайти місце де можна було б харчуватися. Щодо мови, то тут було все просто. Вчені мого виміру винайшли засіб, завдяки якому мандрівники могли розуміти і вільно спікуватися з іновимірцями їхньою мовою.

Та подумати про те, що все пішло не так зразу в цьому "безпечному вимірі" ми навіть і не встигли.

Вимір нас зустрів перестрілкою ночі по серед вулиці. Паніка і страх вмить мене охопили. Бажання було лише одне, заховатися десь в безпечному місті. Так нас ще жоден вимір не зустрічав. Єдине, що я встигла помітити, що Цистію побіг слідом за мною.

Ми забігли в якесь приміщення і я зразу присіла затуливши вуха. Мені було реально страшно. Я навіть не зчулася як закінчилась стрілянина. Мене привів в себе крик колеги.

- Цистію, що сталося?
- Сумку загубив!
- Постріли стихли? - чи то запитала, чи констатувала я.
- Здається, так, - на що, все ж відповів хлопець.
- А де Мідел?
- Не знаю. Ти куди?

- Хочу вийти подивитись.
- Там може бути небезпечно.
- Знаю.

Я часто не слухала вченого. Не те щоб я була ризикова людина, просто він був вчений і боягуз. Я також боялася. Та потрібно було виживати, а тут без терпіння і переступання через себе ну ніяк. До тогож, це входило до моїх обов'язків. Оскільки постріли припинились потрібно було далі щось робити.

Я вийшла із нашої схованки і попрямувала в міце нашого приземлення.

Побачене мене шокувало. Наш захисник лежав долілиць. Під місячним світлом була видна калюжа крові. Я закрила рот долонями щоб не закричати. Та від шоку мене відволікло шурхотіння. Помітивши краєм ока сумку під тілом Мідела, одним махом схопила і побігла до схованки.

Кинувши сумку біля ніг вченого я повільно присіла і обхопила голову руками.

- Що ж це за вимір такий?- прошепотіла шокована я.
- ААААА!!!
- Що трапилось! - тепер з переляком я дивилася на Цистію.
- Все, все поламане! Той йолоп все зламав!
- Все?
- Так, ВСЕ.

Хлопець показав пристрій для переміщення з даного виміру в наш, який був понівечений. Ампули з рідиною перекладачем були розбиті і та рідина потрапила на інші пристрої і вивила їх з ладу. Коротше, все дійсно було поломане. Круто.

- Ох, - тільки й змогла сказати я.
- Дубина, вбити його мало. Це коштує грошей... І як він умудрився? Він же не був незграбою!
- Цистію!
- Що?
- Мідел, мертвий.
- Що?
- Мертвий.
- Мертвий?
- Мертвий.
- Ми пропали.

Вчений почав панікувати. Він понікував часто. Витягувати чоловіка із страху, паніки, відчаю, було дуже важко. За півтора року подорожей, я так і не звикла до цього. При тому я сама була ледве на грані. Та зрештою, таки знайшла потрібні слова для чоловіка.

Заспокоївшись, той глянув котячими очами на мене, запитав:

- А що ж робити далі?- я видихнула. Чи я знала?
- Якимось чином, в цей момент, мій погляд потрапив на сумку.
- Цистію, ти ж вмієш лагодити?
- Що?
- Там інструменти є. Вони дієві. От і спробуй відремонтувати наш скакун.
- Що?
- Цистію, не тупи! - фактично прикрикнула на нього. Хлопець здивовано подивився на мене.

Через деякий час вчений вже сидів і ковирявся в скакуну. Я ж, з осторогою притаскала тіло охоронця в схованку. Не могла просто там лишити чоловіка.

Поки молодий вчений вовтузився з приладами, я з пересторогою роздивлялася схованку. Нічого особливого. Звичайний магазин з продуктами. Ну, хоч голодними не будемо.

Блище до світанку я почула зітхання вченого.

- Ну як?
- Не дуже. Не вдається повністю полагодити.
- Але ж хоч трохи вийшло?
- Трохи.
- Наскільки трохи?
- Скакун може перенести лише двох.
- То ж добре.
- Не дуже. Я не впевнений, чи перенесення буде успішне. Можливо, навіть двоє не потраплять цілими додому.
- Паскудно.
- Паскудно.
- Знаєш, бери тіло Мідела і відправляйся до дому.
- Що?
- Ти чув.
- Чому?
- Мілера потрібно повернути рідні. А ти, зможет точно все пояснити.
- А ти?
- Прорвусь.
- Ні, ти що? Я не піду без тебе!
- Не клей дурня, Цистію. Ти чудово знаєш, що моє життя, проти твого і Мідела – ніщо.
- Але...

Я ще досить довгий час вмовляла хлопця. І це не через те, що я не хотіла до дому. Просто в моїй інструкції, на подібні форс-мажорні обставини, були саме такі вказівки. В ній йшлося про те, що на останньому місті має бути саме моє життя. Жорстоко – так. Але, що я можу вдіяти, якщо життя вчених і військових ціниться в моєму вимірі більше ніж інші життя.

Зрештою, вчений погодився.

- Я повенуся, обіцяю. Я допоможу тобі.

Так я залишилась абсолютно сама в чужому вимірі.

- 3 -

Без грошей, не знаючи мови і із страхом в серці, ось якою я була в цьому вимірі. Я вмовила хлопця, що буде краще для мене якщо він забере всю зброю з собою. (вказівки щодо зброї також були в моїй інструкції), а гроші вчений випадково прихопив.

Пропаду, - вирішила я.

Та як виявилось, вимір ГЗ-175 був ой який не простий.

Я залишилась переховуватися в продуктовому магазині після того як відправились двоє моїх супутників. Все роздумувала, як мені вибратися з цієї пастки. Що робити далі. Ніяких інструкцій по цьому поводу не було. Ніхто нікого ще ось так не залишав в чужому вимірі.

Просиділа в своїй схованці я не довго. Години 4-ри, не більше. Із неї помітила як через задні двері хтось пройшов, і вилучивши слушний момент, сама прошмигнула на зовні на заднє подвір'я. Тоді я якось не задумувалась над тим, як я потрапила в той магазин і, чому не змогла вийти тим же шляхом.

На задньому подвір'ї, як виявилось, на мене вже чекали.

Мене зустріли двоє чоловіків в чорних костюмах і, нічого не кажучи, просто поклали руки мені на плечі. В ту ж мить ми опинилися в іншому місті.

"КОРПОРАЦІЯ 7 КОТИНЕНТІВ".

Що за корпорація, як я в неї потрапила, чим вони займаються, я так толком і не зрозуміла. Все було надто швидко і запутано.

Те, що все ж змогла зрозуміти, то це дуже глобальна структура яка займається багато чим, в тому числі і знаходе таких новоприбулих як я.

По прибутті, найперше, що вони зробили, то це вкололи щось, завдяки чому я змогла їх розуміти і вільно спілкуватись. Те, що вони вкололи, нагадало мені наш засіб для розуміння і спілкування. Та я була дуже зспантеличена і затуркана щоб розібратися у всьому.

Дуже швидко.

Мені пояснили, що це їхня звична процедура для заблукалих. (мене сприйняли за ту, яка просто загубилася в вимірах. цікаво. та добре, що поставились із розумінням).

Після, я вила розмову із одним із їх спеціалістів, де розповіла певну інформацію про те, як я опинилася на цій планеті і коротку інформацію про себе. Я запевнила того спеціаліста, що за мною мають повернутися. Та спеціаліст був наполегливим і зумів привести вагомні аргументи, то ж я погодилася на те щоб здійснили певні процедури для таких як я.

В ці процедури входило наступне: спочатку, мені провели такий собі "медосмотр", де багато різних спеціалістів перевіряли мене різними приладами і не лише. За декілька днів після повного обстеження, за допомогою інших приладів, я пройшла загальний курс про планету, для орієнтації на ній. (ту, інформацію, яку я мала збирати з Цистію. тобто, інформацію про суспільство, культуру, релігію, закони, історію, коротше, чим живе і дихає ця планета).

Створили, виходячи із моїх даних, таку собі історію мого життя в цьому суспільстві (тобто легенду). Підготували певні документи, які засвідчували мою особу і ще деякі інші процедури.

А також, мені була запропонована робота в їх корпорації, та я відмовилась. Вирішила зав'язати з різними організаціями. На томість, вони надали мені зйомне житло в тому ж містечку, де я приземлилась, трохи грошей і навіть роботу. Дуже щедро. Я навіть не знала як і віддячити їм. Та вони сказали, що я не несу в собі небезпеки і тому, просто маю сумлінно працювати на суспільство Землі.

Так я почала свій шлях з нової сторінки.

В моїй короткій "легенді" нового життя (після 5- днів співпраці зі мною), було зазначено наступне: «Еліно́р Пра́йс; сирота; день народження 27 квітня; 24 роки; працюю – прибиральницею в магазині одягу; проживаю – знімаю квартиру на двох; сімейний стан – не одружена. Приїхала в цю країну з маленького містечка іншого континенту.»

Це було все чудово. Та в мені горіла віра того, що Цистію прийде за мною. То ж я чекала.

Чекала місяць. Другий. Третій. Шостий. Робота, дім, вікно. Робота, дім, вікно. Сидячи цілими вечорами біля вікна я вдивлася в небо і як могла так і подавала йому подумки сигнал. Та марно.

Ідучи якимось з роботи до дому, серед прохожих я помітила одного хлопця. "Цистію!", - пролунало в моїй голові. В одну мить мене охопила радість. Для мене це означало лише одне, - до дому.

Не думаючи ні прощо, я наздогнала хлопця.

Спочатку, не повірила власним очам але все було насправді. Правда як лезо різанула мені по серці. НЕ ЦИСТЮ. Я САМА. ЙОГО НЕМА І НЕ БУДЕ. ВСЕ ЗРУЙНОВАНЕ.

Дуже важко визнавати очевидні факти. Особливо, коли всім серцем віриш. В одну мить життя руйнується і зникає повітря. САМА....

Дійсно, тут все було очевидно зразу коли він пішов. Мене точно вже похоронили. Того, що бачив вчений, вистачить в достатній мірі щоб шлях в цей вимір було забуто. Зрештою, - правильно.

Не приховуючи сліз я добралася до дому і закривши засобою двері опустилася по них в риданнях на пол.

Я ніколи не проявляла споїх почуттів. Ніколи не плакала. Не було за чим. Мое життя було надто просте щоб витратити свої емоції. А тут...

Біль розірвала моє ество і хотілося кричати. Надто важке це усвідомлення. Все зникло: минуле і майбутнє.

Моїх рук торкнулось щось холодне і я підвела заплакані очі. Крізь туман сліз побачила перед собою склянку з рідиною.

- Випий, - десь на фоні почула я.

З великим зусиллям змусила себе взяти склянку і випи вміст. Рідина обпекла порожнину рота і горл. Бризнули сльози. Та це були вже не ті сльзи. За декілька секунд в моїй долоні виявилась та ж склянка і знову наповнена. Тепер, підвівши очі, я побачила Альду, свою сусідку. (за ці пів року ми ні разу не спікувались. були байдужими одна до одної. тож я про неї нічого не знала. а тут раптом...)

- Пий, - строго сказала вона дивлячись на мене з гори в низ.

Я, випила. Тепер відчула як гаряча рідина розлилася по всьому моєму тілу. Щось сталося. Біль відступала.

Альда сіла поруч зі мною і посміхнулася.

- Життя лайно. Але горілка з перцем – це жесьть, – сакзала дівчина.

Так ми просиділи аж до світанку. Наступного дня ні вона ні я не пішли на роботу. І це було моє перше похмілля. Хоча після цієї п'янки міцнішого за пиво нічого не пила.

Ц того часу, після тої розмоми, ми з Альдою стали ліпшими подругами і, я почала своє життя саме з того дня.

Про саму дівчину я багато чого довідалась.

Як виявилось, моя сусідка також з іншого виміру. Її батьки були біженцями. Дівчині тоді було лише 5-ть років. Їх, як і інших біженців прийняла і приютила Корпорація. Цей вимір став для неї вже давно рідним. Її батьки досить довгий час працювали на Корпорацію, та їх переманила інша структура, а сама дівчина згодом захотіла працювати на Корпорацію.

Альда володарка магічної сили Легенди Землі. Їй 27 років. Стаж роботи в Корпорації 14 років. Вона знала багато-чого і це їй подобалось.

Дізналася і те, що сусідка вже була двічі розлучена. (O_o)

Моя подруга, із завзятістю вз'ялась мені показувати всю красу моєї нової домівки під назвою «Земля». Найперше, що вона зробила, то це показала як відпочивають тут – на

ГЗ-175.(пока я ще не могла називати зеленою своєю домом). Дівчина водила мене по барам, клубам, вечіркам. (а ні клуби, а ні вечірки, мені не особо сподобалось. для мене, забитої і далекої від такої метушні, мого надто простого колишнього життя, було важкувато сприймати те, що тут доступне кожному, навіднінну від того, що ці всі веселощі в колишньому вимірі доступні лише обраним).

Ці всі розваги з яких розпочала знайомити мене Альда, були лише першим кроком на шляху знаходження самої себе в новому житті.

За півтора року нового життя я вже доволі добре була знайома з моєю новою домівку і трохи мала уявлення про себе як Еліно́р Прай́с.

Нова я була ось яка.

Моя особистість сильно не змінилася. Скромна, тиха, сором'язлива. Мені так було зручно. Але оточення все ж дало про себе знати і в уподобаннях і втому, що мені не подобається, було багато нового.

Наприклад, я відкрила в собі велику вибагливість в їжі, при тому щодо готування тої самої їжі, то ладна була простояти на кухні хоч цілий день.

Мені полюбилося дивитися кіно в кінотеатрах, при тому, я не любила дивитися телевізор. На відмінну від інших людей, мені в насолоду було ходити по місту і роздивлятися архітектуру але ось мости мене аж ніяк не приваблювали. Я навіть їх побоюватись почала.

Відкрила я всобі і любов до всіляких атракціонів. А особливо полюбилося "чортове колесо". Це для мене було ново і дуже цікаво. Лише там, можна було бути самим собою і щиро сміятися разом з дітьми. А ось вечірки і відпочинок в клубах, це явно було не моє. Тож я і уникала такі розваги.

В кафе я завжди замовляла із солодошів лише желе. Така смакота для мене була в новинку. Альда, дивувалась, як я можу їсти скільки желе. Та мені було байдуже до її дивувань.

Моє знайомство із світом, тепер уже не магії, а надприроднього, відбулося завдяки одному, тут набутому, уподобанню.

Правду кажуть, що бе зупину можна дивитися на вогонь. Я також любила вогонь. А ще мені була до вподоби висота. Та якось із водою в мене не склалося. Точніше, не зовсім так. Я не любила моря, річки і океани. Мені здавалося, що вони несуть в собі небезпеку і страх. Тому я і ходила біля водойм з опаскою.

А ось як на диво дощ я шалено полюбила. Дощ, це для мене було щось неймовірне. Там, з відкілья я прибула, такого явища нема. Постійна температура і одна пора року. Тут же, чудеса природи мене часто вражали. Та все ж дощ...

Дощ, такий різний: то холодний то теплий; то тихий то буйний; то ледь моросить то перетворюється на ураган. Це природне явище мені нагадувало людей, і під дощем я відчувала себе частиною цього світу.

Під дощем я могла гуляти годиними, не зважаючи на оклики Альди про те, що можу захворіти. Я просто не слухала її і, зрештою, моя подруга змирилася з моїм бзиком.

Якось я з «нашими» друзми поїхала до озера. Озера я не любила, та подруга вмiла гарно переконувати. По серед траси алеї дерев, дорога на озеро була майже не помітна. Від самої траси до будиночку було їзди не більше з пів кілометра.

Ми поїхали рано в ранці. Світило сонечко, тепле повітря розвівало волосся. Але природа річ непередбачувана. Уже по обіді почався дощ. Чому я була дуже рада. Я вийшла з будиночку. У мене було бажання вийти на трасу.

- Ти куда?
- Хочу пройтися, Альдо.
- Тут може бути не дуже безпечно.
- Я не далеко.
- Може, з тобою нехай хтось піде?
- Під дощем?

- Ну дивись. Та повертайся по швидше.
- Добре.

Дощ, краса. Я потихеньку вийшла на трасу і хотіла перейти дорогу. Насолоджуючись дощем, не поспішаючи. Тому і не помітила на своєму шляху машину.

Там, в машині сиділо троє Реісендерів і про щось жваво сперичалися. Машина мчала на повній швидкості і хлопці за суперечкою разом із дощем нічого не помічали. Не помітили вони і того, що збили людину. Поки про це їм не сказав ангел який з'явився в машині перед тим, як вони збили мене.

Зеленоокий водій різко загальмував. За декілька хвилин чоловіки вийшли з машини і пішли до тіла. Всі троє Реісендерів вимокли в одну мить під зливою. Я лежала поодаль від машини. Через певний час чоловіки забрали мене з собою.

Прийшла до тями від головної болі. Змучено я простогнала. Моє тіло, сильно боліло. А ще, було важко відкрити очі. В роті пересохло.

- Ей, привіт, – перед ледь відкритими очима появилось затуманене обличчя юнака з світлими очима.
- Де я? Що зімною? – хрипло вимовила я.
- Ей, Дар, вона прийшла до тями. Може сцілиш її? - звирнувся юнак кудись в сторону.

Попри те, що я так і нічого не зрозуміла, на оклик юнака прийшло аж четверо. Та мені було поки що важко оцінювати оточуюче.

Дивний чоловік нахилився на дімною і простяг руку. Я прижмурилась, трохи з остраху.

- Зараз все буде нормально, – запевнив спокійним голосом він.

І дійсно, від дотику чоловіка все минуло. Мої очі тепер бачили чітко, а болі як і не було. Лише мокрий одяг нагадував про прогулянку під дощем.

Я присіла на диванчику і оглянулася. Пятеро чоловіків дивилися на мене різними поглядами. Того, що звали Даром – був в світлому плащі. Молодий юнак, дивився на мене з цікавістю. Старший чоловік в кепці, уважно мене розглядав. Поодаль стояли двоє хлопці, які як на мене не були схожі один на одного але в той же час в них відчувалось таки щось спільне, дивилися на мене з непривітністю.

- Ти не демон і не людина. То хто ти таке є? – запитав мене зеленоокий.
- Що? – я ще трохи була шокована. Те, що зараз відбувалося, мені зовсім не подобалось. Тут я гуляла і, раз, я вже в незнайомому місті в мокрому одязі.
- Що ти робила серед дороги по дощі? - не припиняв допит хлопець.
- Що?
- Не прикидайся дурочкою! – закричав на мене він. Тепер я ладна була розплакатись. Мій шок переходив в паніку.
- Не перегинай палку, Ден, – гланув на зеленоокого юнак.
- Заткнись, Колін. А ти, відповідай на питання!
- Ден, ти дійсно перегинаєш палку.
- То що ти пропонуєш, Рей, погладить її по голівці? – гнув далі своє Ден.

Озирнувшись на Рея, мені стало якось легше. Попри те, що чоловік мав серйозний вигляд, та погляд його був якийсь теплий.

В моїй голові промайнула згадка, як я з легкістю відпустила вченого. І як потім було страшно і боляче. Тож ця ситуація на фоні того була дурницею. Тепер я майже опанувала себе.

- Мене звати, Елінор Прайс. Я не демон. Уже два роки, Корпорація визнала мене людиною. Не подалік від траси є озеро. Там і будиночки є. Ми з знайомими збиралися

там відпочити але розпочався дощ. Я люблю дощ, от і вирішила прогулятися. Так і вийшло, що вийшла на трасу, – пояснила якомога спокійніше я.

Зеленоокий, на мої пояснення завалив новими питаннями. Що таке Корпорація; яке-таке озеро біля траси; як це визнали людиною? Це було схоже на грубий допит. Зі мною, ще ніхто так не поведився. Страх заповнив мене і я таки за панікувала. Обхопивши нахилену галову до колін, із сльозами на очах почала розповідати.

- Я не знаю, не знаю. Я прибула на Землю з іншого виміру. Була помічником дослідника. Потім, лишилася сама. Мене підбрала Корпорація «7 Континетів» і після дослідів визначила, що я не несу в собі ніякої загрози. Тому вони надали мені статус людини. Корпорація, я не знаю, що воно таке. Все, що я знаю, то це величезна структура яка володіє потужними магічними силами. Одним, із того, що вони займаються справами біженців, емігрантів, знайдів, прибулуд... Не знаю, точно ще чим. Знаю, що вони ще беруть на роботу до себе, якщо ти їм підходиш. Або ж, роблять повноцінним членом суспільства. Більше я нічого не знаю. Не знаю. Я людина, тут я людина, а там я мертва. Мертва...- ледь тихо закінчила я і більше нічого не змогла сказати нормально. Мені було прикро і боляче від спогадів які намагалася забути.

- Дар, ти щось знаєш про цю Корпорацію? – запитав високий, той, що знаходився біля зеленоокого.

- Ні. Я не настільки сильний, щоб знати таке. Але я знаю, хто точно має знати.

- І, хто ж? – глянув на Дара Ден.

- Мій брат. Архангел Варахеїл.

- Варахеїл? – перепитали всі троє.

- Кликали? – звідкілясь вз'явся ще один чоловік. Він окинув всіх присутніх веселим поглядом і зупинився на мені. Не стигли ті, хоч щось сказати, як архангел опинився біля мене і ставши на коліна обійняв. На оточуючих оглянувся з усією злобою, що з'явилась в нього в цей момент. – Геть мозги вам вибило в ваших бійках! Навіщо змусили ридати дівчину. Чим ця Кицюня завинила перед вами, пусті, ви, голови?

- Варахеїл, ми... - почав був Дар.

- Все, заткнулись, – грізно пригрозив чоловік. Потім він дав під затильника сидячому неподалік Коліну.

- Ай. За що?

- За те, що я дурень думав, що хоч ти нормальний. А ти не кращий від тих двох.

Потім, Варахеїл відсторонив мене від себе і почав хустиною витирати сльози, заспокоюючи мене. Наступним кроком його втіхи було в піалі желе, яке взялося з невідкіля.

- Мене, архангел Варахеїл звати. Для тебе можна просто Вара.

- Я...я... Ел-л-лінопр Прайс, – ледь тихо сказала я ще всхлипуючи.

- Скуштуй, це найсмачніше желе, яке ти тільки пробувала. Я знаю ти любиш желе. Не бійся, їж і не зважай ні на що.

Тремтячими руками, я прийняла смакоту, в страху поглядаючи то на чоловіка, то на піалу.

- Нуж бо, – посміхнувся чоловік. І я все ж скуштувала.

- Умм... - не змогла втриматися від неймовірного смаку.

- Ото ж бо, – він посміхнувся і погладив по щоці. Цей жет для мене був зовсім не зрозумілим. – Ти їж, Кицюню, а я тут з Цими розберуся. – І він знову глянув на чоловіків. Та від мене не відійшов. Все так і сидів, лише трохи повернувся.

- А тепер розповідайте, бовдури. Навіщо образили дівчину?

- Вона не демон і не людина. Розповідає про якусь Корпорацію. Може, хоч ти поясниш?

- Ну звісно, хто ще за дурень, як не старший Реісендер міг довести дівчину до сліз. А із своїми повіями, ти напевне так не поводишся. Спиш без розбору. Звісно, легше налити на беззахисну.
- Варахеїле, ти нареваєшся.
- Брате, прсто дай нам відповіді. Ти ж маєш знати, щось про це? – запитав чоловік в світлому плащі. Архангел здивовано глянув на чоловіка, а потім на мене.
- Ого, Корпорація? – потім, знову повернувся до чоловіків. – Та, у вас хлопці, в руках не просто Кицюня, а породиста Кішка.
- Може поясниш нормально, а не своєю, дивною мовою.
- Корпорація, дуже, ну дуже серйозна структура. Та ще й над таємна. Це як друга реальність. «Люди в чорному», дивилися? Ну так це щось подібне. Якщо, ця Кицюня, хоч якимось боком до неї причасна, то вважайте, що ви влипли по крупному.
- То, що ж це таке? І, що означає, що вона з іншого виміру? – наполягав зеленоокий. А Варахеїл, знову глянув на мене.
- Наскільки я знаю, то вони Магічні Воїни. Слідкують за порядком магічного суспільства і за новоприбулими з інших вимірів. Тут дуже все складно переплетено. Вони контролюють фактично все. Знають про те, що відбувається в нас. Та Корпорація не втручається в наші справи лише по тій причині, що ми пока можемо справитися з усім самі. Це не їхня гра. Якщо, Корпорація дала статус цій дівчині – лідини, то повірте, вона таки заслуговує бути людиною, навіть більше ніж будь хто з нас. А, якщо, Корпорація за нею ще й приглядає, то вони зацікавлені в тому, щоб вона жила. І якщо, щось з нею трапиться, то пекло, буде раєм для того.
- Ти це серйозно? – запитав старший Реісендер.
- Грався я б тут з вами. Самому вже страшно. Недоумки, в що ви вляпались? Узнали, що вона не демон і відпустили. Ну, ні. Це ж будуть не Реісендери. Якщо вас дістане Корпорація, - до мене не звертайтеся. Я жить хочу. І так перебор з воскресіннями.
- Тобі, про це, Батько розповів?
- Батько і половини не знає, того, що знаю я. Та і я не знаю всього.
- То, інші виміри насправді є? – запитав, Колін.
- А, хіба, ця мила дівчина вам не сказала? Йолопи, чим ви слухали? – чоловік, знову глянув на мене, – хочеш ще солоденького?
- Ні, дякую. Ви дуже добрі і турботливі, – поруч з цим чоловіком я заспокоїлась. Його м'які риси обличчя і посмішка, заспокоювали душу.
- Всі чули? Я добрий і турботливий, – архангел окинув чоловіків поглядом.
- То, що тепер робити? – запитав Колін.
- Ми не спричинили їй зла, брате.
- А то я не бачу, Дар.
- Зі мною все гаразд, – нарешті заспокоївшись, вирішила я втрутитись в розмову. Всі глянули на мене.
- То що зробить з нами Корпорація?
- Ден, Ден, Ден...- почав було Вара.
- Я не знаю навіщо я їм потрібна. Від мене нема ніякого зиску. Той вимір з якого я прибула, надто своєрідний. Простий. Вони надали мені житло, роботу і приставили до мене агента...- і тут я згадала...- АЛЬДА! – я піднялася на ноги і підбігла до найблищого вікна. На дворі стояла глуха ніч. Я вз'ялася за голову і присіла. Коли почався дощ, був обід. Зараз – ніч. Мені навіть страшно було уявити, що зімною буде коли мене знайде подруга. Ці два роки я була поруч з нею і друго життя не знала. А знаючи те, що вона із Корпорації, і володіє силою...- вона мене прибе.
- Що, що трапилось? – вмить опинився поруч зі мною Варахеїл.

- Альда. Альда, вона агент який приставлений біля мене. Вона дуже сильна. І я навіть не уявляю її сердитою. Вона мене прибе, – шоковано, ледь тихо сказала я.
- Чуднінко, – прокоментував зеленоокий. Вони почали щось обговорювати. А мене знову обійняв архангел. Він знову всім заткнув роти.
- Я поверну її додому. Сам.
- Ага, тобі довірся.
- Том, я не питаю, а констатую факт, – він підійняв мене і я стояла біля чоловіка відчуваючи себе маленькою дівчинкою. (хоча в рості я була лише трохи нижча за нього.) Переляканою і в той же час захоплена дивним чоловіком. – Елінор, де ти живеш? Я назвала адресу і побачила здивування у чоловіків.
- Де – де? – перепитав Рей. Я повторила. Вара присвиснув, і глянув на Даріеля.
- Ні, брат, я знав, що ти не слабак, ну щоб аж так... Добре, скоро буду. Архангел обійняв мене за талію і я навіть не встигла нічого сказати як ми опинилися десь в темряві.

Я була здивована і збентежена. Вмикнувши світло, найперше, що зробила, то це пошукала Альду. Альди дома не виявилось.

Мій новий знайомий так і стояв дивлячись як я метушусь. Помітивши його, відчула себе дурепою. Та я навіть не знала, що робити далі. Побачивши мою розгубленість, Варахеїл побажав трохи затриматись в гостях і я була не проти.

Нового знайомого я пригостила чаєм і печевом яке знайшла на кухні.

За розмовою я трохи розвіялась. Про себе він майже нічого не розповів. Я лише дізналася, що він любе фокуси і всілякі ігри. А ще, він ласун. Я ж, наївна, розповіла про себе багато-чого. Але його залицання твердо вистояла і відшила. При цьому він дуже здивувався. (в душі я лікувала. моя маленька перемога :))

Ми просили до глибокого ранку. Мені було добре з ним. Але втома взяла своє. Ми розсталися, при тому він обіцяв, що прийде наступного дня і ми з ним по веселимся.

Він зник.

- 6 -

Від Альди мені таки крепко влетіло, а Варахеїл так і не появлявся.

Я чекала.

Ми з подругою почали багато сваритися, оскільки мені стало цікаво дізнатися по більше про ангелів і демонів. Так тривало на протязі трьох місяців.

Зрештою, я змирилася з тим, що архангел зник. Я належала лише Альді і в моєму житті не мало бути місця нікому іншому. Можливо, це було не правильно але іншого майбутнього пока не бачила. Потрібно було б задуматись над майбутнім, але я працювала і мала дах над головою. Чого ще потрібно було бажати?

Сидячи одного дня за сніданком, ми як на диво довго мовчали. Потім, подруга якось дивно подивилась на мене і почала розмову.

- Нещодавно, я виявила, що ревную тебе.
- Що? До кого? Я ж весь час з тобою!
- Я ревную тебе до того крилатого.
- До крилатого? У мене нема ніякого знайомого крилатого.
- А той архангел?
- Він зник.
- Хто, він? ... ну да.
- Альда, я чогось не знаю?
- Нууу, е-е-е...
- Ти, що бачила його? Альдо?

- Я боялася, що ти в нього закохаєшся, а він надто наполегливий. Я вчасно встигла. Нема тобі чого з крилатими зв'язуватись. А він, взагалі фокусник. У нього ще те минуле, – все про що казала подруга не вкладалося в моїй голові. Її слова мене шокували. Вир емоцій охопив в одну мить але я змогла їх втримати.
- Не дивись так на мене. Так, я сволота. Але я люблю тебе! Сама не очікувала. Я двічі розлучена, а по справжньому покохала ось таку просту як доска дівчину. І тут мені не повезло. Той крилатий не відступає. Навіть вчора ми з ним воювали.
- Альда!!!
- Я, це все виду не до того. Корпорація відправляє тебе до Реісендерів, – я дивилася на подругу і була приголомшена. Все, що вона казала було над мого розуміння. То ж я не могла нічого сказати. – Мені потрібно відлучитися на місяців три, а то й на пів року. Я була порти і навіть спорила з ними. Та це Корпоріція. Вони пробіли Реісендерів. Їх вердикт був, що вони гарний варіант для тебе.
- Навіщо? Мені няньки не потрібні. Я можу про себе сама подбати.
- Припини, Люба!
- Навіщо мене так опікувати? Я не з такого виміру, щоб бути важливою!
- Для мене – ти важлива. А навіщо ти потрібна Корпорації, я не знаю. Я не хочу тебе відпускати. Як подумаю, що ти з тими брудними мисливцями... повбивала б всіх... та Корпорація вирішила, що вони тебе захистять. Що світ мисливців не найгірший варіант. А тим паче під опікою архангела.
- І, що буде далі?
- Новий будинок в іншому місті, де ти будеш мешкати разом з мисливцями. Нові документи про освіту. Нова робота з стажуванням. Нове життя разом з Тими, – це було сказано навіть трохи грубо, з відразою. Я не знала, що думати. – А найгірше тут те, що тобі варто збиратися вже зараз.
- Що?
- Пробач, Люба.
- І ти не казала мені про це так довго?
- Не злись, Люба. Я намагалася розрулити все. Та в мене не вийшло. Я не хочу цього, повір, – вона взяла мої руки. Якась драматична сцена, – пробач, тобі варто збиратися.
- Чудово, – не весело сказала я.
- Я допоможу тобі.
- А як я туди доберусь?
- Тебе доставить разом з усім Крилатий. Я йому не довіряю, але він до тебе не рівно дихає, а тому він найкраще, що в нас є.
- А будинок?
- Не турбуйся про нього.
- Звісно.
Трохи ще посидівши ми пішли збиратися. Речей у мене було не багато. Тож це було швидко. Та і за цей час Альда розказала мені більше про нове моє життя.
- Ей, крилатий засранець, приземляй своє пір'я тут і негайно! Тільки не варто нариватися!
- Та тут я, тут! – з'явився архангел. А потім тихо додавив: - щоб тебе.... – помітивши мене, Вара почав посміхатися і направився в мою сторону. – Привіт Кицюня! – та між ним та мною стала Альда.
- Я ж сказала, «не наривайся»!
- Варахеїле! – побачивши його я про все забула. Мені так не вистачало його такого всього милого. Від нього віяло шоколадам і затишком. Так і хотілося в його обійми. Та я як завжди була скромна і стримана. І лише легко посміхалася в його сторону.

- Ти стерво, знаєш це?
- Дякую, для мене це комплімент. Але зараз не до цього. Мені потрібно відбутися на певний час, а ти разом з Реісендерами будеш оберігати мою Любу, – заявила Альда. На що, архангел недовірливо подивився на неї.
Я лише спостерігала за їхньою розмовою, сидячи на ліжку. Розмова була жвава і довга. За цими двома було цікаво спостерігати. Але і ця розмова зрештою закінчилась. Прийшов час прощатися.
- Альда...
- Я вернусь, Люба. А ти, залишайся такою як була.
- Це так швидко.
- Пробач, Люба. Я постараюсь як найшвидше. Не кисни і не дай себе в обиду. Як потрібно, застосовуй свої секрети. – Вона погладила мене по щоці, а потім міцно обійняла і поцілувала в вухо.
- Аль...- нотки суму бриніли в моєму голосі. Мене лякало моє майбутнє. Я його зовсім не бачила. В душі зароджувалась паніка.
- Я знаю твої страхи, Люба. Але ти сильна, повір. Не бійся майбутнього, – прошепотіла останню фразу подруга. А потім відвернулася від мене і пішла до архангела.
- Бережи її, крилатий засранець, як зіницю ока. А то пір'я повискубую, якщо щось узнаю неладне. А тепер, бири речі і забирай її, – приказала дівчина.
Альда направила до дверей. Страх, біль, бентеження...
- Альда!..
- Я люблю тебе, – не обертаючись до мене в пів голоса сказала подруга, зникаючи за дверима.

- 7 -

Ми прибули до Реісендерів в точності по указанням Альди. За 5-ть метрів від дверей будинку. Чому так – я не зрозуміла. Навіть коли подруга вийшла, архангел не посмів мене обійняти за талію. Ба, навіть за вз'яти руку. Його хоробрості вистачило лише на обіймання моїх плечей.

- Не баісь, – лише і сказав Варахеїл, перед тим як увійти до будинку.

Особового здивування в мене небуло, що нас зустріли без захвату. В будинку були всі троє братів Реісендерів. Брати Ден і Том налетіли з запитаннями. Я стояла мовчки за спиною архангела доки той пояснював трійці, яка знаходилась в будинку. Мені було ой як не зручно. Та через хвилину з двадцять прийшов з надвору бородань Реймонд Кондрад.

На репліку архангела в сторону Конрада – «їй потрібна кімната», той з посмішкою прийняв мене без всіляких пояснень.

Разом за мною і містером Кондадом пішов також світлоокий Колін. По дорозі я в двох словах пояснила містеру Конраду і Коліну загальну ситуацію. На що бородань сказав, що я йому ще тоді сподобалась, тому гарних людей він радий бачити в своєму домі. А ще, він переконав мене не називати його містером Конрадом, а щоб називала просто Рей.

Коли нарешті я залишилась сама, то просто довгий час стояла по серед кімнати. Не хотілось, ні про що думати.

Скільки так стояла, навіть уявлення не мала.

Мене привів до тьми стук в двері. Трохи затримавшись, все ж відчинила двері. В дверях стояв архангел.

Зараз, цей чоловік був найріднішим для мене. Одним єдиним. То ж , лише побачивши його, мої руки самі потягнулися до нього і я бійняла його за шию.

- Вов! – і це його «вов» змусило відійти від чоловіка. Я зникла, згадавши одночасно і манери та скільки мені років. А особливо те, що я не відповіла на його залицяння.
- Киця, ти чого? - підійшов Вара до мене і намірився обійняти. Та тепер я не змогла прийняти їх. Відійшла.
- Все нормально.
- Ага. Я й бачу. У тебе був сьогодні ще той день. Може солоденького?
- Ні, дякую, – я підійшла до ліжка і сіла. Накривши долонями обличчя відчула, що зараз заплачу. *Мені тут було не зручно, дико і страшно. Я відчувала не приязнь до себе. А від цього, моє відчуття людяності зникало. Корпорація надала мені статус "Людини" і проживши певний час в цьому суспільстві я усвідомила як помилялася раніше і як хочу бути зараз частиною цього суспільства. Та теперішні обставини привели мене до того, що в мені почала прокидатися та надто скромна, дико-самотня, відчужена істота. А я так хотіла стати людиною. Мені подобались люди. Люди, які самі не усвідомлюють, яке це щастя і гордість носити статус «ЛЮДИНА».*
- Я не можу прочитати твої думки, а тому не можу зараз тобі нічого сказати, – Вара присів поруч зі мною і спробував убрати долоні з обличчя. Та я притисла долоні ще сильніше, давши зрозуміти, що не хочу відкривати його.
- Елінор. Не закривайся. Я хочу бути поруч з тобою. Розкажи, прошу тебе, – мій новий знайомий був наполегливий.
- Я перестаю відчувати себе людиною.
- Людиною? Для тебе це так важливо? Я звісно провів віки між людей і не можу заперечити, що тут так погано. Та я все ж не розумію, поясни, чим для тебе такої особливої, важливі люди?
- Той вимір, з якого я прибула, такі як я, - ми там нічого не важимо. Ніхто. І поведомся як ... як зомбі. Життя без барв і за одним сценарієм. Життя в рамках. Люди ж – емоційні. І ці емоції дозволяють бути вільним. Навіть те саме зло, біль і страх переплетені з свободою поза рамок. Ти можеш жити все життя просто в пошуках самого себе і тобі ніхто нічого не скаже. Життя людини створює із поразок, болі, страху, розчарувань, посмішок, теплих поглядів і тих, кого можна назвати рідними, різнокольорову картину життя. Я хочу бути такою. Сильно хочу. Та щось в середині мене не дає мені побачити майбутнього. Я прагну бути людиною, відчувати не відчуженість, а бодай цікавість. Хочу бути людиною, щоб відчувати різнобарвність в відчуттях. А не постійну скутість і страх, – виговорила я. На диво, після цього стало легше.
- Елінор, ти наскільки особлива, що навіть сама цього не усвідомлюєш, – архангел спробував ще раз забрати долоні з обличчя і я піддалася. Я подивилася на нього. З вуст архангела про мою особливість було чути якимось з недовірою. – Повір, мила, ти більше людина ніж будь хто. Те, що ти відчуваєш, називається самотністю. Тому тобі важко побачити майбутнє. Скутість і страх це дуже природно. Це – частина тебе. А для того, щоб ці відчуття зникли, просто потрібно довіритись другу. – Варахеїл, зробив паузу і подивився мені в очі. Цей погляд, мене почав бентежити. В моїй душі зароджувалось щось нове. Тепле і світле. Архангел, переставав бути для мене знайомим. – Елінор, дозволь бути для тебе другом. Я хочу, щоб ти знала, що ти не сама і невідоме тобі майбутнє є кому довірити. Будучи разом як друзі, ми подолаємо все. Просто... довіряйся мені. Я не такий поганий як тобі могла розповідати Альда, – і чоловік посміхнувся.

Ця посмішка зігріла мене. Адьда пішла, але вона вернеться. Та я буду не сама. У мене тепер буде друг.

- Друг, – посміхнулась я в відповідь.

Тепер наші обійми несли дружній характер. Тепер, я знала, що якщо і буду робити помилки, то вини будуть зрозумілі другом. Зрозумілі і навіть за допомогою друга випралені. Мій друг, сприймає мене такою яка я є.

Так, в моєму житті з'явився друг Архангел.

Сидіти в відведеній мені кімнаті вічно не могла. Я знала, що окрім пояснень Варахеїла, мені також не уникнути розпросів. Зрештою, потрібно було роззнайомлюватись з новими співмешканцями.

Містер Конрад поставився до мене добре і з розумінням.

Ангелу Даріелю моя персона схоже була не цікава.

Колін Реїсіндер був зацікавлений мною але відчувався на нього великий вплив з боку старшого брата, тому намагався зі мною не спілкуватися в присутності того.

Том Реїсіндер нічого не мав проти моєї присутності в будинку. І не заперечував у моїй допомозі. Проте все ж вів себе зі мною з осторогою.

Найвище виявилось із старшим із братів. Цей чоловік з першої нашої зустрічі мене незлюбив. Реїсіндер не сприймав мене за людину. І не приховував своє негативне ставлення.

Варахеїл навпіл з Реєм Конрадом, який підтримав нас із такою неочікуваною пропозицією, довелося довго вмовляти мисливця. Ден Реїсіндер був категоричним в своїх поглядах і думках. І погодився переїхати до відведеного мені будинку лише за умови, що нянькою він біля мене не буде і роботи своєї не лише. Такі були його умови і вони були прийняті.

- 8 -

Ми провели в будинку Рея два дні. На третій - Ден, Том, Колін, Даріель я і Вара відправились на нове місце проживання.

Невеличке містечко в штаті Мінесота. Одноповерховий будинок на околиці міста. 3-ри кімнати і велика вітальня. Гараж і будинок для гостей. А ще, моя нова робота.

Щоб не загрузати себе зайвими хвилюваннями про мої відносини з чоловіками, я переключилась на роботу. Ця нова робота для мене була зараз дуже важлива. Тож я трохи хвилювалась. Хоча в ній і немало бути нічого такого особливого.

Вставши наступного дня спозаранку, приготувавши сніданок, я відправилась на роботу. Букіністична крамниця зустріла мене таблицею на дверях «Зачинено». Я прийшла на пів години раніше. Ось так.

В крамниці нас, як виявилось, працювало лише двоє. Продавщиця – Шерон. Вона стояла на касі і просто продавала книги. Їй було на вигляд не більше 17 років. Дівчина мала вигляд дівчинки-емо. Рожеві пасма в волоссі і великі навушники.

Моя ж робота полягала в прийманні нових книжок, розставлення їх на полиці, списанням старих книг, і таке інше. А ще робота з покупцями. Я мала їм допомагати з вибором літератури. Це було важкувато. Крамниця не була маленькою. Книг було доволі багато. Та попри те, це було цікаво.

В перший же вечір після роботи, я узнала, що брати відправились в трьох на полювання. В будинку лишилися лише я і архангел.

Вара, не звертав на мою втому ніякої уваги, тому того ж вечора ми відправились обслідувати місто. До дому добралися лише опів на третю ночі. І це був лише початок.

Мій друг тепер щовечора до пізньої ночі мене розважав в місті. Спочатку, це було цікаво. Але після двох тижнів такого темпу, мені почало таке життя набридати. Хотілося вже трохи зупинитись. Перепочити. Та друга ой як не хотілось ображати. Тож ще тиждень я протрималась, а далі почала таки викручуватись і ми трохи скинули темп.

В перше я затрималась на роботі випадково. В новій партії книг, я помітила книги які якось мене були зацікавили але я їх так і не прочитала. Вз'явши гріх на душу, я затрималась на роботі і зачиталась книгами. Варахеїл мене знайшов без четверті першого ночі в крамниці. Мені тоді від нього вперше влетіло. Я багато вибачалась і обіцяла, що більше так не буду.

Я і в правду протрималась майже два тижні, а потім знову затрималась. І знову мені перепало нагоріхи від друга. Щоб загладити свою провину навіть взяла випікати пиріг. Він у мене звісно не вийшов. Був надто пересолоджений і підгорілим, та Вара прийняв такі вибачення. Навіть зів шматочок.

В цей раз я протрималась менше. На багато менше. Тож і в третій раз мені перепало на горіхи. Але в цей раз все було по іншому. Я дійсно розізлила архангела. В серцях він заявив, що якщо я ще раз затримаюсь то він більше не прийде і серед ночі я буду добиратися сама.

Після останньої сварки з Варою, на третій день після його зникнення, (після останньої сварки архангел зник, лишивши мене абсолютно саму. я не була горда, але все ж не кликала його. нарешті був спокій без шаленого темпу. за ці два дні я просто відпочила), приїхали Реїсендери разом з Реєм, чому я була рада.

За цей період брати лише пару раз бували вдома. Тут вони фактично не затримувались. День, два, не більше. Ми не знали один одного. Хоча Том з Коліном мені іноді і телефонували. Цікавилися як я.

Рею я пояснила, причину того, що зараз була сама. І він негативно виразився в сторону архангела.

За ці дні гостювання, Рей намагався також поліпшити стосунки між мною і Деном. Та так і не зміг.

Ми з Реїсендером старшим так і не ладнали. А коли стикалися, то він видавав колючі випадки в мою сторону. Та мені все ж хотілося щоб ми спілкувалися просто нормально. Тому я намагалася не цуратися і не уникати його. Хоча розуміла, що він сприймає мене ніяк інакше як за якусь надприродню істоту чи чужака. Мені ж лишалося лише сприймати все як є. Хоча від того було трохи гірко. Адже із меншими братами я спілкувалася добре.

Не порадувала мене новина і та, що Рей мав так швидко від'їжджати. Він пробув в нас вдома лише три дні і мав їхати на четвертий. Тож в моїх планах було по швидше прийти до дому з роботи, а то і взагалі відпроситися з пів дня. Тому в поспіху собираючись на роботу забула мобілку. А номери телефонів не трималися в моїй голові.

Того дня я виявилась сама на роботі. Шерон не було ційлий день і мені довелось стояти на касі і зачинити крамницю коли прибула нова партія книг які згодом мала розставити.

Дівчина зателефонувала в крамницю лише перед закриттям. Вона багато вибачалась і сварила мене за те, що я забула телефон. Як виявилось, в Шерон сталась якась біда вдома, тому вона і не прийшла на роботу. Я все розуміла.

Мені ж довелося затриматися на роботі. Якщо я зараз не розстравлю ці книги, то завтрашній робочий день буде взагалі завалений.

Про те, що я буду виртатися сама до дому, тоді якось не подумала.

Я намагалася закінчити свою роботу по швидше. Але раніше 12-тої у мене не вийшло.

Якось не звично було до дому поvirtiатися самій. Підчас роботи я думала про мого друга. Варахеїл хороший, дійсно хороший. А я дурепа.

Ловити таксі мені не захотілося. На фоні думок про архангела я вирішила пройтися. «Вара, мені так важко. Чому ти не розумієш, що я намагаюсь. Мені не просто тут жити. Я люблю таке життя але попри все ти маєш пам'ятати, що я людина віднедавна. У мене такого раніше не було. А ти такий хороший. Я не хочу тебе ображати, не хочу тебе втрачати».

Дорогу до дому я знала без таксі поганувато. Але занурившись в свої думки не помітила, що трохи заблукала. Трохи, тобто я так вроді була на правильному шляху до дому. І здавалося уже доходила.

Раптом, я відчула на своєму обличчі щось холодне і велике схоже на долоню. Страх, паніка, жах... Той страшний хтось мене жорстоко схопив і стало боляче. Я спробувала в паніці пручатися та той хтось мені щось уколів. Я добре відчула укол.

Мене привів до тьми біль десь в середині мене. В вухах був жахливий шум, все тіло боліло, а особливо в середині. Я відчувала на собі щось липке і мокро. Перше, що я побачила коли відкрила важкі повіки, попри пелену, страшні червоно-фіолетові велитенські очі. Та мені було все байдуже. Думки заповнили лише шум в вухах і біль. І страшні очі які так і маячили. Я не хотіла їх бачити.

Не знаю скільки минуло часу але згодом почула постріли. Так, це точно були постріли. І їх було декілька. Той хтось зробив декілька рухів. Здається, він хотів знешкодити противника. І в нього напевно це вийшло, томущо постріли припинилися.

Те, що робило зі мною те чудовисько, здавалося твивало вічно. Лише біль нагадувала мені про те, що ще жива.

Раптом, після тої вічності почула як істота за ревла. А після, почула знову постріли. В одну мить, настало полегшення. Біль не зник. Але стало по іншому. Тоді, в моїх очах і по темніло. Я нарешті втратила свідомість.

- 9 -

Жахливі великі червоно-фіолетові очі. Вони поглинають мене. Захоплюють в полон страху. Мені не вистачає повітря. Я не можу втікти від них. Не можу ніяк позбутися відчуття того, чогось жахливого, що було в середині мене. Воно палає, ріже, шматує, розриває на частини. Я в полоні. Мені не вибратись...

Раптом, щось сильне прорізує моє єство. Неначе якась сила народжується в мені. Те "щось" потужне, світле і чисте. Я так хочу його втримати. Але я без сила. Виснажена. Не зможу. Не зможу сама.

Ця сила...

...Чийсь дотик. Хтось тримає мене. Велика, сильна віра. Я комусь потрібна. Ця віра наскільки велика... цей "хтось" ... я відчуваю, як потрібна йому. Тепер я не сама. Тепер я знаю.

...Так, тепер я втримаю її. Тепер я зможу. Вона буде в мені.

Відчуття знову змінюються. Я відчуваю як із моєї спини виростають два великих білосніжних крила. Ні, я не ангел. І я точно знаю, що не померла. Просто, так треба. Просто, я потрібна комусь і тому в мене стало сили втримати те "щось" в собі. І – просто, це "щось" було потрібно мені самій, тому і втримала.

День мене зустрів дощем. Я слухала дощ, який лунав в тиші. Ця музика була прикрасна. Так я пролежала декілька хвилин, насолоджуючись чарівними звуками. А потім, відчула біль в спині і перевернулася ненароком при відкривши повіки.

- Елінор, прокинулась? – почула знайомий голос.

- Ден? – я була здивона і тепер вже повністю прокинулась. Це вперше від Реісендера старшого почула як він називає мене на ім'я. Раніше з його вуст в мою сторону лунала лише фамілія. Прайс.
- Ти як? – подивився хлопець на мене і цей погляд в якому чітко виражався чи то сум, чи то жалість, мені зовсім не сподобався. Я оглянулася і помітила, що в кімнаті окрім нього більше нікого не було. Я сіла в ліжку і подивилася на Дена. Мій день починася дивно.
- Нормально. А що...- не встигла до казати як він вийшов з кімнати ледь почувши мої слава.
Я декілька митей сиділа і дивилася на закриті двері.
За час поки одягалася захотіла їсти тож і пішла на кухню. Там були троє братів і Рей. Побачивши мене, чоловіки припинили розмову. Моє здивування почало перетворюватись в тривогу.
- Щось трапилось?
- Ти як? - запитав Колін неначе я була смертельно хвора.
- Нор-маль-но, – їхні вирази облич мені зовсім не подобались. Повисла дивна мовчанка. Її зруйнувала дурна посмішка Тома.
- Добре. Значить все гаразд, – сказав хлопець. Ту я дещо відчула дивно. Дивлячись на чоловіків раптом чітко відчула дещо.
- Ви мені брешете, – прямо сказала я. Так, це було мені самій дуже дивно але чітко відчула, як від чотирьох чоловіків віяла брехня. А точніше те, що вини виражали на своїх обличчях було далеко не гаразд.
- Про що ти, Дитинко?
- Ви мене питаєте, Рею?
- Ти напевно голодна?
- Колін припини.
- Ну все ж гаразд, дійсно. Може сядимо поїмо? – з тою ж фальшивою посмішкою сказа Том.
Ось воно, моя тривога. Брехня. Вони мені брешуть.
Мене почав охоплювати страх через їхню брехню.
- Ви мені брешете. Брешете. Щось трапилось. Ви від мене приховуєте.
- Нічого не трапилось, – спокійно сказав Колін. Брехня. Мій страх був у цій брехні. Вони не казали мені правду. А мій страх потребував правди якою б вона не була.
Я накрила долонями вуха. Ця бехня почала дзвеніти в мох вухах.
- Ні, ні, ні. Брехня! Чому ви не кажете мені правду? Чому брешете? Я мушу знати правду! Я не можу чути вашу брехню! Скажіть мені правду? – і мій погляд потрапив на Дена. Я благально подивилася на чоловіка. Та він відвів свій погляд.
- Елінор, заспокойся. Все нормально і... - почав був Рей. Та я не дала йому договорити.
- Не нормально! Не нормально!!! Брехня, брехня, брехня!!! – і з цими словами я вибігла з кухні. Не могла більше знаходитись там, де все аж дзвеніло.
Вибігши на двір я потрапила під дощ.
Дощ.
Злива.
Я підняла очі на небо. Краплі падали мені на обличчя. Тривога, страх, брехня.
Злива змивала все.
- Зайди в будинок, – приказав мені голос. Я обернулася і побачила Дена.- Елінор, зайди в будинок, ти застудишся.
- Навіщо?
- Я ж кажу, застудишся.

- Я не можу вернутись туди. Там все звенить від брехні. Чому ви не кажете мені правду? – уже стояла обернувшись до хлопця.
- Ми просто хочемо тебе захистити. Іноді, краще нічого не знати.
- Але вона не дає дихати.
- Елінор, ми розберемся, тільки давай зайдеш. Ти застудишся.
- Ден, ти хвилюєшся за мене? Я не розумію?
- Припини! – глянув на мене сурово чоловік і взяв за руку.

Погляд чоловіка мене пронизав і доторкнувся до глибини душі, а його дотик ніс в собі все те не сказане, що було за брехнею і вирваши на зовні оте дивне «щось», що вже було в мені.

Мої очі збільшились, а з них рікою почали литись сльози. Не витримавши всього того, що зараз почало відбуватись в моїй голові, я впала на коліна безпорадно залишивши руку в великій долоні хлопця.

Те, що я побачила в цю мить, тривало секунди. Але шок від того тривав більше.

І я і Ден, під зливою, за цей короткий час зовсім змокли, та через події які почали відбуватися далі нам стало байдуже на все.

Хлопець перелякано присів біля мене і почав трусити за плечі.

- Елінор, Елінор!! – він при підняв моє обличчя та попри пелену сліз і дощу, побачила схвильовані очі старшого Реісендера. – Елінор!
- Пп-рав-вда...- ледь видавила я з себе дивлячись із збентеженням на Дена. – Дд-ДрайнКровф Тру.
- Елінор,- глос його став м'якшим і ніс в собі співчуття. Потім, він зробив те, що я взагалі аж ніяк не могла очікувати від суворого Реісендера.

Ден, мене турботливо обійняв як сестру. Він зрозумів. Він все зрозумів і тепер його думка про мене була змінена. Тепер, його ставлення до мене було змінено. Тепер, нас повязувала одна правда.

- Ми прорвемся, чуєш? Розберемся в усьому і прорвемся. Ми зможемо пережити це. Головне, ти жива.

- Дееен, – і я відповіла на обійми хлопця. Він був інший від архангела. Але я йому повірила.

Цей суворий чоловік врятував мене. Та краще б я не знала правди.

- 10 -

Правда. Її я побачила коли Ден вз'яв мене за руку. Дивно, але через безпосередню близькість в мені пробудилось те «щось», яке мені здавалося приснилося.

На яву читання правди тривало декілька секунд. Але я побачила всю правду, завдяки своїй новій силі, від початку до кінця очима очевидця.

І ось яку правду я побачила очима Дена.

Сьогодні мав їхати Рей. Хоча Дена це мало хвилювало. В старого приятеля завжди багато клопоту. Та хлопець знав, що чоловік хотів попроситися зі мною. Як на думку Реісендера, його дуг був надто добрий до всіх. (тобто до мене)

Ден спочатку провів пів дня в місті. Другу половину дня він то сварився з Коліном, то пив пиво разом з Томом.

О 10-тій вечора Ден прийшов побажати щасливої дороги Рею. Та старий не поспішав їхати. Він дуже хотів попроситися.

Чоловік не поїхав і об 11-тій. Проте, почав хвилюватися за мене. І цим допікав всіх присутніх.

Коли годинник показав 23.30, старий мисливець сказав всім присутнім, що знайшов мій телефон і довідався від моєї колеги яка надзвонювала, що я затримуюсь допізна на роботі. Це повідомлення Рея занепокоїло. Якби тут був архангел, то він би забрав мене. Та той пернатий виявився ще тою скотиною. Тож мисливець почав просити старших Реісендерів щоб хтось із них пішов і пошукав мене.

По цьому поведі була ще та сварка, адже рвався на мої пошуки Колін. А Реймонд і тут йому забороняв, тому що в старого було дивне передчуття. Зрештою, Ден гримнув дверима і вийшов в ніч.

Звісно, він був сердитий. Та про те мисливець лишався мисливцем. Тож і не дивно, що він помітив дещо дивне.

Напрчут тиха і темна вулиця. Хоча це була окраїна міста, та Ден знав, що цей район був досить жвавий навіть в ночі. А зараз... Це було надто підозріло.

Попри те, що світла на вулиці не було, та місяць цієї ночі гарно освітлював околицю. Освітило місячне сяйво і дещо підозріле.

Ден угледів, оглядаючись, когось чи щось, що намагалося втікти в переходах.

Досвідчений мисливець піддався інстинкту і відправився на полювання забувши про злість та первинну мету.

Вислідкувати істоту виявилось досить важко. Та Реісендеру сам місяць, що на небі, допомагав. Незабаром хлопець помітив істоту. Помітив він і те, що істота в охапці таскала якусь дівчину. Слідкуючи за чудовиськом, Дену здалося, що полонена дівчина була йому знайомою.

Чудовисько знайшло закинуту будівлю і зупинилось там. Коли Ден підібрався до істоти якомога ближче, то він зміг точно розгледіти полонену.

Хлопець, не повірив своїм очам коли зрозумів, що тою "знайомою" була я. Буря емоцій спалахнула в ту мить в ньому. Це була і злість на мене і, запитання: "- Якого дідька?"

Доки Ден розбирався з собою, чудовисько приступило до своєї справи. Однією кістлявою рукою, воно підняло мене до стіни над землею. Іншою, істота обривала мій одяг. Розібравшись з одягом, воно почало шмагати своми як леза гострими довгими нігтями, роблячи при тому на тілі десятки порізів, від чого я почала стікати кровю. (он воно, оте щось липке і мокре).

Помітивши кров, Ден опам'ятався і кинувся на чудовисько. Вистріли з пістолета нічого не дали. Лише розізлили істоту. Воно люто викинуло щупальце в сторону мисливця і сильно притисло ним хлопця до стіни. Щупальце наскільки сильно притисло Дена, що той не міг поворухнутися і взагалі ледь дихав. Тож безпорадному мисливцю нічого не залишалось як спостерігати за чудовиськом яке знущалося з мене і намагались не втратити влучний момент для удару. (чудовисько притисло Дена за горло, при тому руки в нього були вільні)

Перед Деновими очима почав відбуватися жахливий ритуал. Наскільки жахливий, що хлопцю стало не пособі. Хлопець помітив і те, що мої очі були відкриті. Від цього він забився у безпорадності.

Нічого, він нічого не міг вдіяти.

Там, звисала закровавлина дівчина яка йому була знайома. Нехай він зі мною не ладнав і взагалі майже не знав. Хоча, що лукавити, мисливець не долюблював мене. Але це... Серед думок які вирували в ньому, кричала, гучно кричала, ще она: - коли це все припинеться? Коли він її припине катувати?

Це було довго, надто довго. І Дену, ставало з кожною хвилиною все важче. Я просто помирала на його очах.

Зненацька, істота заревла. Це було несподівано. Несподівано навіть для мисливця. Та після цього ревіння, Ден відчув як удавка на його шії послабилась. Ось він, влучний момент.

Хоча Реісендеру довелося прикласти чимало зусиль але він таки вирвався з пастки чудовиська. Не довго роздумуючи, Ден підбрав пістолета і знову декілька раз вистрілив в істоту.

Все, що відбувалось далі, було не менш неймовірним, як і перед тим – жахливим.

Від цих пострілів чудовисько просто розсипалось в попіл і зникло в лічені секунди. Я ж, просто впала. Та хлопець не встих навіть підійти до мене як біля мого тіла з'явилося неначе знікуди двоє дівчат в дивних вбраннях. Вони обоє присіли біля мене і почали роздивлятися.

- Встигли. Ще живава, – сказала одна із них. Тут і Ден прийшов до тями. Не довго думаючи він підійшов дівчат.
- Ей, якого тут відбувається? Що ви робите з нею? – незнайомки глянули на мисливця.
- Ти поясни йому, а я нею займуся, – звернулася одна до іншої. Та дівчина до якої зверталися встала і подивилася на хлопця.
- Ми, Легені Історії. Ми тут щоб допомогти, – звернулася вона до Дена.
- Допомогти! Елінор стікає кро...- та мисливець не договорив. – Ей, якого... що це ви з нею збираєтесь зробити?
- Заспокойся мисливцю. Ми її зцілюєм. Ніяких шрамів і слідів від пережитого на тілі дівчини не залишеться.

Реісендер декілька хвилин спостерігав за дивним ритуалом зцілення. Як та, інша дівчина-Історія взмахнула своїми крильми і я піднялася над землею, а піря з крил окутало мене. Були, ще і слова, та хлопець пропустив їх. Не закінчивши цей ритуал, дівчина-Цілитель звернулася до тої, що стояла біля Дена.

- Я не можу змінити її історію. Істота предала їй силу ДрайнКрофт Тру.
- ТА, ЩО ТУТ В БІСА ВІДБУВАЄТЬСЯ?- не втримався Ден.
- Не репетуй, хлопче. Ми все зараз пояснимо, – а потім звинулася до своєї колеги,- Тру, так, ми тут нічого не зробимо.
- Я завершую.
- Давай.

Дена відволік спалах світла який виник від пірїнок які окутували мене. Це тривало буквально мить. Потім, пірїнки зникли і я виявилася ціла і не ушкоджена та ще й в своєму цілісінькому вбранні. Непритомну мене підхопила на руки Цілителька. Попри те, що дівчина була худощава, вона з легкістю тримала мене на руках. Так, зі мною на руках, дівчина підійшла до колеги.

Дивлячись на дивну дівчину яка тримала мене, у Дена виникло бажання забрати мене і нарешті хоч якось захистити від усього цього божевілля. Тож не зволікаючи, він фактично вихватив мене у воїна. Та вз'яти таким же чином легко мене на руки він не зміг. На диво, я виявилась надто важкою. Мене переповнювала нова енергія, від чого тіло стало важким. Таким важким, що Ден ледь тримав. Хоча я була по статурі худощава.

Коли я опинилася в його руках і він відчув тепло мого тіла, госта біль пронизав його серце, а сотні думок пронеслися в одну мить.

Мисливець подивився на моє обличчя. Воно було спокійне і світле. Неначе нічого і не було. Ні крові, ні безпорадності. Дивлячись на таке обличчя, хлопцю стало ще гірше. Тоді він вперше згадав першу зустріч і пошкодував, що так себе вів зі мною. На це дивне відкриття в собі у Дена виникло до себе і запитання. Чому, навіщо раптом він про це подув? І відповідь, - просто тому, що лише зараз, він по справжньому побачив мене і

усвідомив, як багато я робила для них і нічого не потребувала в замін. Я просто - була. З цих думок його відволікла одна із дівчат.

- Твоїй дівчині не повезло, мисливцю.
- Що? – Ден навіть не зирнув уваги на те, що мене назвали його дівчиною.
- Ми тобі співчуваємо. Її тіло хоча і ціле але силу, яку пердала їй істота надто потужна, а вона в тебе не підліток.
- Що це все значить? – тепер він зловив себе на думці, що поводить ся таксамо як і я, коли він робив мені допит при першій зустрічі.
- Та істота, ми за нею давно полювали. Але чим більше сили вона поглинала, тим невловимішою ставала. Ми дійсно дуже сильно тобі співчуваємо.
- Ця істота знущала ся над Елінор, а ви мені співчуваєте за те, що запізнилися? Вона помирала...
- Це, вже стало ся. Вже історія збулася! Зрозумій, Мисливцю, зараз важливіші не твої обурення, а її виживання. Якщо ти хочеш, щоб вона вижила, по тослухай нас.

Вперше Ден зіткнувся із таким, що навіть слів не вистачало. Вперше він був наскільки розгубленим. Дивлячись на моє спокійне обличчя, він розумів, що зараз він нічого не в силах зробити.

- Я слухаю.
- От і добре.
- Як ми казали, істота передала дівчині силу ДрайнКрофт Тру.
- І я її просто вбив із збої.
- Напевне не з першого разу.
- Не з першого. Що то взагалі таке було?
- Ця істота, вона харчується магічними силами. Але коли вона пиринасичується, то вибухає. Тож їй щоб вижити, час від часу, потрібно все таки скидати частку сили. В пік, коли вона позбувається цієї частки, істота найвразливіша. Тому ти і зміг її вбити із простої зброї, - повідала одна із Історій.
- Сила ДрайнКрофт, як і будь яка інша, найкраще засвоюється в організмі у молодому віці. Тобото у підлітковому. А чим жорстокіший метод передачі сили, тим менше шансів на засвоєння і виживання. Твоїй дівчині не менше 25-ти років. А сила яку їй було передано доволі велика. Якщо, вчасно не знайти потрібного лікаря, то вона не виживе.
- Ми так зрозуміли, вона на рахунку у Корпорації знаходиться?
- Вони допоможуть?
- Нажаль, ні. Вони навіть і не знають.
- Як? Я гадав вони слідкують за нею?
- Коли вона зітнулася із істотою, то сила істоти перекрила доступ Корпорації до неї. Корпорація тепер може до неї добратися лише коли вона помре або переродиться з новою силою.
- Ну все, Мисливцю, нам час. Та і тобі пора. Уже надто пізно.
- Я маю ще запитання?
- Пробач, дійсно час, – і дівчата поклавши руки на хлопця в мить опинилися біля нашого будинку.
- Прощай. Сподіваємось, вона виживе.
- Стійте! Зачекайте! – та його прохання пролунало в ніч. Воїни Історії зникли.

І знову він стояв розгублений.

За декілька хвилин вийшли Реймонд з Томом. Побачивши Дена, який ледь тримав мене, вони допомогли занести мене в будинок. Там він і розповів мисливцям про все, що трапилось. Залишати мене в моїй пустій кімнаті чоловіки не захотіли саму. Тому зі мною лишився Колін, а інші вирішували, що робити далі.

- То чого ми сидимо. Всезнайка в нас Варахеїл.
 - Рей, той паршивець лишив її,- глянув на старого Том.
 - Ми не можемо лишити Елінор так, - обізвався і Даріель, який виявилось також слухав розповідь Дена. Хоча і не повну. Тому що з'явився якраз по серед розповіді.
 - Варахеїле! ВАРАХЕІЛЕ! ВАРАХЕІЛЕ, ПЕРНАТИЙ ТИ ЗАСРАНЕЦЬ, ОБІЗВИСЬ, БО ЙЇБОГУ ЩЕ ОДНОЇ СМЕРТІ ТИ НЕ ПЕРЕЖЕВИШ!!! – почав лютувати Ден. І він дійсно був готовий роздерти архангела на частини. Та старший Реїсендер був ладен будь-кого роздерти тепер на частини. Адже, тепер я стала для нього особлива.
 - Агов, чого лементуєш серед ночі? – з'явився за спною у хлопця архангел.
 - Варахеїл.
 - Брате!
 - Ти, падло, - обернувся до чоловіка мисливець і грубо схватив того за барки, - навіщо залишив її саму! Навіщо? Якщо вона помре – власно руч, тебе спопелю і Дар не допоможе.
 - Ти чого, недоумку, ореш, забув на кого голос підвищуєш?
 - Та я тебе зараз...- замахнувся був хлопець та його кулак перехопив Рей.
 - Ден, цим тут не допоможеш. В нас часу обмаль. Хоча б я і сам з насолодою начистив йому пику.
 - Рей?..
 - З Елінор погано, – коротко сказав Даріель. Архангел подивився на брата по небесам.
 - Не зрозумів?
 - На неї напли і... і... - Ден більше не міг казати про це спокійно. Побачене сильно вразило його. Хлопець випустив одяг крилатого і пішов в мою кімнату.
 - Як вона?
 - Ден? Без змін. В ній ледь жевріє життя. Вона неначе в комі, – глянув на брата Колін. Та хлопець нічого не сказав на сказане братом.
- Він дивився на мене і паскудне відчуття безпорадності комом підступало до горла. Хлопець бажав лише одного, щоб я вижила. Мою смерть, він просто не зможе собі пробачити.

До кімнати фактично увірвався Варахеїл.

- Вара! – і Адам вмикнув світло.
- Елінор! - кнувся до мене архангел. Він прихилився до мене, провів рукою по блідому обличчю. Відчув, що жива. А потім Варахеїл припідняв мене і обійняв. Як же ж Дену захотілося зараз врізати крилатому. - Елінор! Елінор?
- Вара, вона не відповість, – тихо сказав Колін.
- Ти... ти бачив все? Чому ти мене не покликав? – встаючи, уже закричав на старшого Реїсендера Варахеїл.
- Ти кинув її. Тобі образа була важливіша. Твоєю місією було приглядувати за нею. Забув, що вона з іншого виміру. Не така як ми? Не думав, що з нами їй важко?
- Хто б казав? Та ти її терпіти не можеш! І тут раптом, побвчив як її...
- Ей, досить вже...- спробував був зупинити сварку Колін.
- ...ображають і в тобі св'ятість прокинулась...
- Ти, падло, нічого не знаєш! Нічого не розумієш! – чоловіки схопили один одного за барки і було відчуття, що вони зараз один одного повбивають.

В цей момент до кімнати зайшли інші чоловіки. Побачивши цю картину, Том миттю схватив брата, а Рей архангела. Вони в двох розчипили чоловіків.

- Що це ви надумали, бовдури? Та ще й біля ліжка Елінор? Ану припиніть негайно. Зараз для нас має бути найголовніше як врятувати її. Ви ж обоє хочете щоб вона вижила?
- Відпусти мене, Том, – та брат не відразу відпустив того. – Зроби щось, – Ден звірнувся до архангела уже заспокоївшись. Хлопець подивився на моє обличчя і в ньому знову з'явилось бажання захисти мене від усього світу. - Ти маєш її врятувати. Ті воїни казали про якоесь лікаря. Знайди його. Ти мусиш! Врятуй її. Елінор має жити! – Архангел також подивився на мене. Він накрив долонями обличчя, а потім глянув на мисливця.
- Це так було жахливо?
- ... Це... це... А щоб в тебе пір'я в роті поросло, просто знайди того довбаного лікаря!!!
- Пробач Елінор, - архангел взяв мене за руку і погладив її. Дивлячись на мене він мовив, - я знайду для тебе лікаря, щоб мені не коштувало. – Після цих слів архангел зник.

Старший брат присів безпорадно біля ліжка. Він відчував, що був безсилим. Він потупив очі на долівку і поклав долоню на своє чоло. Поруч з ним опустився Даріель. Та крилатий нічого не сказав. Просто сидів біля друга. На томість мовив старий мисливець.

- Ден, ми не знаємо точно, що ти пережив, лише те, що ти розповів. Але судячи з твоєї реакції, то було наскільки жахливо, що ти не бажаєш нам розповідати. Та Ден...– хлопець змучено подивився на чоловіка.
- Рей припини.
- Знаєш, Ден, я дивуюсь, ти так негативно ставився до Елінор і тут раптом готовий розірвати в пух і прах Варахеїла.
- Колін, не починай...
- Але Колін правий, Ден. Може всетаки поясниш цю різку зміну відношення до неї?
- Томі!
- ...Ти тільки що ладен був вбити архангела...
- Томі, досить. Я не бажаю на цю тему говорити, – суворо глянув на брата старший.
- Ми просто хочемо розібратися...
- Я не хочу розбиратися, Рей. Все. Досить. Закрили тему.

Суворий погляд Дена дав зрозуміти всім, що на цьому розмова закінчена. Тепер лишалося лише одне, - чекати.

Час ішов. Чоловіки майже не розмовляли. Ден так і сидів поруч зі мною. Зараз, він не бажав думати над запитаннями братів. Не хотів думати про те, яким чином і де Варахеїл знайде мені лікаря.

Чоловік згадував мої відкриті очі. Він думав про те, що я все вічувала і бачила тоді. Він думав - що я мала відчувати тоді. Що я відчувла коли в переше зустрілась з ним. Як почувала себе в будинку Рея і тут, в цьому будинку.

Коли б вони не приїхали, завжди було що поїсти домашнього. Завжди чекала свіжа постіль і свіжий одяг. Завжди по домашньому затишно. Дім, до якого хочеться повертатися. Дім, в якому є та, хтось, хто тебе завжди чекає. Нехай навіть ти не помічаєш її але вона є і саме тому тебе так тягне саме до цього дому.

Завжди турботлива, без претензійна, спокійна. А ще відкрита та чесна. Таких майже немає.

Цікаво, скільки ще так тривало б? Скільки, ще він мене не помічав і сварив без приводу? А Реймонд скільки раз намагався відкрити йому очі. І скільки сварок було через це?

Чужачка. З іншого світу. Інший демон. Так, він би ніколи не змінив своєї думки. Я для нього була гірше Тіни чи Сінді. Він не бачив в мені жінки. І не побачив би. А я б не

доказувала, що он вона я - людина. Так, зараз він усвідомлював це. Усвідомлював і те, чому я б не доказувала, що я людина. Просто він не помічав, як мені було важко. Не помічав моєї самотності. Не помічав, що так важко бути людиною, заючи, що насправді ти чужинка.

Від цих думок ставало ще гірше. Хлопець фактично почав ненавидіти себе. Ненавидіти за те, що насправді, він весь час мріяв про ось таку "чужу", заради якої хотілося себе вберегти в наступному полюванні і до якої хотілося ветатися щоб і уберегти її від всього світу.

Я була весь час тут, поруч з ним. Він згадав, скільки раз я намагалася з ним заговорити. Та він мене помітив лише зараз. Коли мене мало не вбили.

Дена із думок вивів звук помаху крил. Хлопець вмить встав. Так, то був архангел, а з ним і юнак.

- Варахеїле?
- Ух-ха,- позіхнув Колін. – Котра година?
- Де, хвора? – запитав юнак оглядаючись і ставляючи свій рюкзак на косметичний столик.
- Он, на ліжку, - вказав Ден.
- Це, лікар? – запитав Том у архангела.
- Я не лікар. Я Інфонет. Сила така, – відповів замість крилатого хлопець підходячи до мене.
- Та хоть дідько лисий, якби тільки вилікув Елінор, – заявив Ден спостерігаючи за хлопцем.
- Він не дідко. Але може допомогти.
- Ти впевнений, Варахеїле?
- Не будь я не впевнений мене б ще й досі не було тут.
- Я, Колін, – представився Реїсендер, - той бородати Рей, високий – Том, в плащі – Дар, а це – Ден.

Та юнак нічого не відповів. Він нагнувся на дівчиною, роздивився, заглянув в очі.

Тоді глянув на Дена і протягнув йому руку.

- Я Цу, просто Цу, – Дін потис тому руку у відповідь.
- Ден.
- Добре. Отже так. Є у мене одна штука, яка точно покаже, чи зможе ця...
- Елінор, - підказав Ден.
- Ага, точно. Елінор. Ну так ось, є у мене она штука, а точніше зілля, яке покаже чи витримає Елінор цю силу, – Хлопець оглянувся на мене і мовив далі,- вона вже стара, тож шансів в неї 50/50.
- Ей, вона не стара. Елінор старша за мене лише на рік! – висловив своє незадоволення Колін.
- Роби що потрібно,- рішуче сказав Ден.
- Ден ти впевнений? В неї шансів...
- Томі...
- Цу, роби вже бодай щось.
- Який нетерплячий архангел.
- Юначе, ця дівчина для нас важлива, – глянув на юнака Реймонд.
- Добре. Потрібно ліжко поставити посеред кімнати.
- Зараз зробим, – запевнив старший із братів.
- Трохи повозившись, чоловіки обережно поставили ліжко як було сказано.
- Що далі? – запитав зеленоокий Реїсендер.
- Зараз я їй увілью зілля, - і хлопець порившись дістав із рюкзак пляшечку і влив вміст мені в рота. Опісля, вернув пусту пляшечку в рюкзак.

- Ну, і?
- Ну і якщо зараз за хвилин з 20-ть не почнуть рости крила, то вона помре.
- Що?
- Як помре? – почали питати Том з Коліном.
- Варахніл, ти не міг нікого більш компетентнішого лікаря?
- Він не лікар, а я не всесильний!
- Все, закривали пельки всі. Елінор сильна. Я знаю, я бачив. Вона виживе. Якщо вона змогла виживати в цьому Богом забутому вимірі, то із цієї халепи вибереться. Я вірю в це. І якщо бодай хтось подумає про інше...- Ден міцно стиснув мою долоню і все вище сказане виразив на своєму обличчі глянувши на мене. (тепер я знала хто це був. завдяки кому я втримала її,- цу силу)

За декілька секунд після, мене різко підняло в ліжку в сидячому положенні і вигнуло спину дугою. Мої очі на декілька митей відкрились і все закінчилось. Я почала різко знову падати на ліжку.

- Ден, лови її, – швидко зреагував Цу. Мисвицець, хоча і був шокований від того, що щойно сталося, та реакція була блискуча. Він таки умудрився однією рукою підхопити мене під шию.

На декілька хвилин повисла тиша. Всі переглядалися. Цу, пійшов до мене і знову оглянув.

- Ого, круто. А вона сильна, – хлопець глянув спочатку на Дена, а потім на інших.- Зважаючи з якого вона виміру, то вона дуже сильна. Чесно кажучи я здивований. Від такої передачі сили майже ніхто не виживає. А тимпаче з таких слабких вимірів як її, – повідав хлопець.
- Т знаєш про її вимір?
- Вона виживе?
- Що буде далі?
- Ти її тепер вилікуєш? – посипались запитання від чоловіків.
- Виживе- виживе. Тепер точно виживе. Добре, а тепер все по порядку, – Цу звирнувся до Дена,- передай її Коліну. Нехай він тимас. В тебе буде невдовзі більш делікатніша справа.
- Добре, – Колін підійшов до старшого мисливця. По указанням юнака, Колін Реісендер почав тримати мене.
- Лади. Ситуація така. Її сила – Драйн Кофт Тру. Одна із потужних сил із своїми плюсами і мінусами. Але про це пізніше. Зараз у Елінор почнуть рости крила. На вигляд - огодно. Вони будуть в крові і в захисній плівці. Їх потрібно буде почистити.
- Їй буде боляче? – запитав Варахеіл.
- Я не знаю. Все залежить лише від неї. Вона вижила з такою силою, хоча мала померти при передачі, тож я не знаю чого очікувати.
- Може це через те, що вона пов'язана з Корпорацією? – допустив Дар.
- Як це так, «мала померти при передачі»? Ти ж казав, що в неї шансів 50\50? – запитав Том.
- Ну...
- Слушайте, яка в лисого, різниця. Вона вижила, і це зараз найголовніше, – звирнувся до чоловіків архангел.
- Цу, кажи краще, що робити треба. Ніч іде, – звирнувся Ден.

Раптом, я знову вигулась. Піднявши обличчя в гору, мої очі широко відкрились і погляд був спрямований в стелю. Колін, який сидів на моїх ногах і притримував мене з переду, щоб спина була вільна, ледь встиг мене зручніше перехопити.

Попри блузку яка була на мені, на спині з'явилися дві кроваві плями. Тканина почала рватися і із неї почали вириватися на зовні закривавлені пір'їнки крил. Моє тіло ще дуще напружилось і руки стисли міцно тканину ліжка. З очей рікою потикли сльози. В мене тихцем росли крила.

Вся увага чоловіків переключилась на мене.

- О, почалося. Ця дівчина не припиняє мене дивувати, – дивлячись на дійство сказав Інфонет.
- У неї.. неї крила ростуть! – був шокований Колін.
- Це, крила! – не менш шокований був і Даріель.
- Ден, скинь з неї цю кофту. В неї має бути оголена спина.
- Ти жартуєш!?
- Крила ще ростуть, як він скине кофту? – запитав Том. Всі двилися на юнака.
- Я, тупанув. Буває. Це потрібно було зробити зразу після ознаки прийняття сили.
- Вона, що буде оголена? – озвався і Рей.- Я не дозволяю. Елінор не буде при сворі мужиків світити свом тілом! – заявив старий.
- Їй потрібно спину оголити. Це лише на зараз. Надалі вони зможуть вільно появлятися на спині не зважаючи на одяг. Давай, Ден, шивились. Не буду ж я це робити?
- Я тебе зроблю! – пригрозив Варахеїл.
- Як? Як зняти кофту не зашкодивши крилам?
- Ну, я не знаю, Ден. Це ти тут спец по жінкам. Підключи фантазію. Тільки в темпі давай, – сказав Цу мисливцю. Обернувшись до інших він почав давати вказівки. – Так, Варахеїле, для чистки її крил потрібно десь 15 літрів дощової води.
- Дощової?
- Чому саме дощової?
- Нема часу пояснювати. Просто добудь. І давай по швидше.
- Мене вже нем, – і архангел зник.
- Так, тепер ти, - Інфонет подивився на Даріеля. – Потрібен моток байкової тканини.
- Якої?
- Байкової. Тканина така. У неї зараз вразливі крила, а ця тканина найкраще підходе для обмивання і осушування саме такого піря. Так що давай, не стій як вкопаний.
- Дар, давай худчіше, – глянув на ангела Том. Ангел кинув погляд на мисливця і зник.
- Так, а нам що робити? – потер руки в очікуванні старий.
- Пока нічого. Почекаєм поки ті двоє вернуться. Ден, ти як, справився вже?
- Тим часом Колін спостерігав як його брат мудрував над звільненням мене від зайвої тканини. Поки ті вели балачки Ден таки знайшов спосіб і обережно обрізав мою блузку звільнивши ростучі крила. Чоловік робив це з такою делікатністю, з такою обережністю неначе від того залежало його життя.
- Ого, круто. Додумався таки, - і всі троє чоловік подивилися як же викрутився із цим завданням хлопець.
- Не погано, Ден, - похвалив Том.
- Ну, я і не мав сумніву, що ти справишся, синку.
- Вони же доволі великі, скільки вони ще будуть рости? – звернувся Ден до Цу.
- У ДрайнКрофт великі крила. Широкі і довгі. З таким темпом як вони ростуть то лишилось десь хвилин з 7-м.
- На неї боляче дивитись, - поділився думкою Колін.
- Скоро все минеться. Ось витрете крила, вона перетвореться і все буде в ажурі.
- Перетвореться? –перепитав найменший із братів.

- Ага. Особисто я, ще не бачив як народжується будь який воїн. Як Інфонет, я просто знаю сам процес перетворення. Тобто яким чином це відбувається і як допомогти при перетворенні. Чесно кажучи не думав, що колись зможу застосувати ці знання.
- То ти всетаки не лікар?
- Томе, він же зразу сказав, що не лікар, - глянув на хлопця з докором старий мисливець.
- Сила Інфонета, що за сила? – поцікавився Ден.
- Ну, це щось нахшталт Яндекс чи Гугла. Така собі своєрідна пошукова система. Тобі потрібна інформація, я її тобі знайду. Взагалі, це як у Виконувачів Бажань. Ти задаєш роботу, я виконую, ти платиш.
- І що ми тобі маємо заплатити?
- Нічого, Ден. Точніше, я вже отримую свою плату.
- Як це?- здивовано запитав Том.
- Я приймаю участь у народженні ДрайнКрофт, - і хлопець усміхнувся до всіх присутніх із задоволеним обличчям. – Чуваки, це справді круто. Мало хто із Інфонетів присутні при народженні Воїна взагалі. Інформація, це одне. Отримувати за це налічку, зовсім інше. А брати участь у народженні Воїна, це жесьть. Та мені всі мої кореша будуть заздрити! Повірте, хлопці, це багато чого коштує, – пояснив Цу.
- За цим пояснення ніхто не почув як з'явився Даріель, а потім і Варахеїл.
- Водичку замовляли? – посміхнувся той на всі тридцять два зуба.
- О, Вара, Дар!

Якраз до того часу як ці двоє з'явилися, ріст моїх крил припинився і я вже осіла з полегшенням нахиливши голову. Та лише з очей все ще лилися сльози. Весь мій вигляд показував наскільки це мене виснажило і змучило. Окрім Інфонета в цій кімнаті всім було не зручно і ніяково. Та чоловіки ніяк не виказували своїх емоцій. І навіть Ден тримався з усією своєю твердістю. А от мій друг архангел, проявив свою турботливість.

Підійшовши до мене він легенько при обійняв.

- Ей, що ти робиш? – суворо глянув старший Реїсендер і спробував відтягнути крилатого. Та той поставив на місце Дена лише одним своїм поглядом.
- Еліно! Я тут з тобою, – Архангел подивився на мене і припіднявши обичча глянув в пусті сльозливі очі. - Потерпи, Кицюню. Чуєш, я тебе більше не лишу. Буду тепер завжди поруч з тобою.

Як би Дена це не дратувало але він стримав себе. Чоловік не долюблювар архангела. Він вважав його надто легковажним. А особливо після того як той лишив мене з образою в самотності, то той взагалі почав Дена бісити. Та Реїсендер не міг не визнати для себе і той факт, що попри все, лише Варахеїл не відцурався мене і підтримував як міг. І хоча чоловіка це задівало і змушувало відчувати велике приниження, зараз, дивлячись як той вільно може мене обіймати, Ден дав собі обіцянку того, що повністю зміне своє відношення до мене як тільки я знову буду посміхатись.

За пів години опісля того, Варахеїл і Рей витирали мої крила ганчірками із байки оприскуючи з розпилувачів дощову воду. (мої уроки по тому, що де я розтавила і куда, що поклала в будинку не пройшли на марне для архангела). Коли ті двоє промили мої крила, за їх протирання від омивання, тою ж байковою тканиною, взяли Ден з Томом. Колін же, так і притримував мої ноги. А Даріелю, Цу просто не довіряв. За цією нехитрою справою і почалося саме цікаве. Хлопець, обпершись об стіну, почав розповідати про ДрайнКрофт.

- Ви мене питали, що за сила така в Еліно?
- Невже розкажеш? – не втримався Том.
- Можна сказати так: - прийшов час.

- То не тягни ризину!
- А я власне і не збирався, Ден. – Зробивши коротку паузу, Інфонет почав пояснювати. – Еліно́р отримала силу ДрайнКрофт Тру. ДрайнКрофт взагалі одна із потужних сил. За 10ти бальною шкалою вона стоїть на рівні 7-ми балів. І це доволі вражаюче. Але я зараз хочу спочатку розповіти не про силу, а про те, що знаю про вимір з якого прибула ця дівчина. Гадаю для вас це не менш важливо?
- Важливо, ще й як важливо, – виказав за всіх думку Реймонд.
- Так ось. Як той вимір називається я точно не скажу. Знаю лише загальну інфу про нього і про те як сюди потрапила Еліно́р. Той вимір знаходиться дуже далеко від цього виміру. З одного боку той вимір дуже забитий і відсталий. З іншого, я не дивуюсь чому Корпорація зацікавилася ним.
- Ти знаєш щось про Корпорацію? – старшого Реісендера шей досі задівав той факт, що точно, що таке ця структура вони так і не знають.
- Ну, власне Варахеїл вам розповів загальну інфу про корпорацію. Тому особо нічого додати я вам зараз нічого не можу. Розповім все ж про вимір Еліно́р.
Якщо дивитися з боку забитого і відсталого - то тут не лише пов'язане з суспільством, а й з самою планетою. Живуть вони як в картині. З одною погодою і з одною порою року. Там у них посушливий клімат. Ніяких океанів і морів. Лише невеликі річки. А доща як явище взагалі нема.
- Так ось чому вона так любить дощ?
- Ага, Вара. Тому для них дощова вода ще щось на кшталт святої води. Тебе має не здивувати наступна інформація. Ти напевне вже зіткнувся з тим, що вона живе неначе оним днем і дивується абсолютно всьому.
- Не зовсім так. Альда її добе під натаסקала за ці роки. Але Еліно́р важко сприймати те, що в неї є майбутнє. Що є її власний вибір. Іноді, мені здається, що вона боїться тут жити. Вона побувала в скількох вимірах, бачила скільки жахів, а посправжньому її лякає лише те, як жити далі. Як жити без написаного сценарія, – поділився архангел з усіма.
- Вони там живуть як роботи. Робота-дім-робота. Ніяких веселощів, ніяких яскравих кольорів, ніяких емоцій. Якщо ти відносишся до касты "роботяг", то так на роботі і здохнеш. Є і інша каста. "Еліта". «Еліта» в них вчені, експериментароти, політики, військові. Ні вчителі, ні лікарі, ні банкіри в цю касту не входять. Ця каста якраз і живе в усих тих барвах. Вибиться із касты «Роботяг» в касту «Еліти» після звичайнісінької школи де і визначається зразу до якої касты той чи інший може належати, не можливо. Роботяги можуть заслужити собі статус лише "Елітного-Роботяги". До того як Еліно́р стала мандрувати по вимірах вона працювала лаборантом в школі. Короче була "Роботягою". Трохи пізніше вона влаштувалася в одну із дослідницьких структур і стала добровольцем в експериментах по переміщенні в вимірах. Там вона здобула статус "Елітного-Роботяги ". Її життя змінилось. Вона перестала бути роботом. Із Еліно́р виростили бійця який мав вижити в будь-яких умовах в будь-якому вимірі. По вимірах вони подорожували в трьох. Вчений, охоронець і лаборант. Коли гинув охоронець, лаборант мав в цілості і сохранны́сті доставити тіло охоронця і вцілілого вченого. Якщо є можливість взагалі відправитись в тьох. Наскільки я знаю, Еліно́р лишилася в цьому вимірі томущо в неї не було іншого виходу. Їх пристрій переїщення міг перемістити лише двох. І в ту пару не входила вона. Як не крути, Еліно́р носила на собі статус "Роботяги". Тих, кого лишають в чужих вимірах в своєму вважають за загиблого...
- Досить! – не витримав Ден. Хлопець зробився багряним і здавалося зараз розірве Інфонета на частини. Вигляд Реісендер мав дуже лютий.

В цю мить Ден відчував лють лише на себе. Почуте різало йому душу як і нещодавно побачене. Хлопець починав всіма глибинами душі ненавидіти себе. Він зовсім, зовсім нічого не знав про мене. А найгірше те було для хлопця, що він навіть не намагався.

- Ден, що з тобою? – зирнувся найменший із братів до старшого.
- Хлопче, що це на тебе найшло? – суворо запитав старий мисливець.
- А це він біситься із-за того, що усвідомив який він недоумок.
- Закрий свою пельку, Вара.
- Що, прада очі коле? Пригадав яким козлом був на першій зістрічі? – нагадав крилатий Дену, прицьому архангел протираючи свою ділянку моїх крил задів одну із пір'їн від чого вони зразу тріпонули.
- Ей, недоумку, обережніше! – по реакції всіх присутніх чоловіків було видно, що не лише Цу злякався тріпоту. Всі присутні з тривогою подивилися на мене і на певний час повисла тиша. Особливо сильно злякався архангел. Та коли пройшли загальні розборки і нарешті всі заспокоїлись, Інфонета окликнув Рей, щоб той зрештою розповів про дану мені Силу.
- Як я і казав раніше, ДрайнКрофт одна із потужних сил. Існує три сили ДрайнКрофт. Сили КрофтФобіо, КрофтЛав, КрофтТру. Страху, кохання, правди. Кожен із цих воїнів має в соєму розпорядженні одну основну, допоміжну і щит-захисник. Загально про всі три сили я зараз вам розповім. Отже. КрофтЛав це сила Кохання. Допоміжна, сила музики. Щит-захисник, Пігас.
- Справжній?- здивувався Колін.
- Справжній. У КрофтФобіо сила страху основна, допоміжна сила обміну. А щит-захисник Сфінкс. Справжнісінький, надто балакучий сучий Сфінкс. Ненавиджу цих крилатих.
- А що КрофтТру? Я зіткнувся був із якимись там Історіями і вони сказали, що Елінор отримала саме силу Тру.
- Ти бачив Історій? Вони з тобою спілкувались? – здивувався Інфонет.
- Так, я з ними спілкувався. Вони з'явилися зразу після того як я вбив ту істоту, – повідав мисливець.
- І де справидливість в світі? – Цу підійшов і хлопнув Дена по плічу.- Ні, чесно, я тобі заздрю. Побачить Легенів Історії велика удача. Навіть не всі Ініфонети їх бачили.
- Вони що, такі особливі?- поцікавився Том.
- Історії, одні із найсильніших воїнів цього всесвіту вимірів.
- Юначе, дай по темі, – глянув на хлопця старий мисливець.
- Ага. Тру. Тру, як на мене сама найнормальніша сила. Але їй буде важко з нею. Це не просто сила. Сила правди. Ця сила відкриває найпотаємнішу павду. Від Тру ніяка брехня не зховється. Якщо зразу не взяти цю силу під контроль можна заgrimіть до божевільні. Але я вже бачу, що Елінор впорається з нею. Вона досить сильна. Це для неї плюс. Її допоміжна сила яка відкриється трохи згодом це психокінетика. Їй доведеться цій силі також навчитися. Але коли вона її опанує то це буде її основною зброєю. Щодо щита-захисника, то це найкраще з усього що є. Хоча вам явно не сподобається.
- Що, чупакабра якась?
- Бери крутіше.
- Певно якийсь грифон чи гіпогриф.
- Це не круто. Круто кили цнотлива діва в якості щита і зброї має власного Дракона.
- Дракона?- перепитали чоловіки.
- Того дракона який викрадає цнотливих дівчат і краде золото?

- Так, - Цу потер в роздумах підборіддя, - тепер я не дивуюсь, чому істота передала саме цю силу Елінор. У неї не було вибору. Ця сила сама вибрала Елінор. Лише цнотлива може підкорити в цій силі Дракона. Тому він не зміг передати їй іншу силу.
- Сила вибрала сама Елінор, - недовіжливо подивився Рей на хлопця, - як таке може бути?
- Так же просто як я спілкуюсь з усіма вами, а Елінор живе в цьому вимірі, – відповів мисливцю Варахеїл.
- Сила магії це вам не проста магія яка викладається у школах магії. Таку магію не викладають навіть в академіях. ДрайнКроф відноситься до певної касти сили яка сама вибирає собі власника. Якщо, наприклад, Законник захоче комусь передати силу, то, якщо в його арсеналі буде ДрайнКроф і цій силі підійде дана кандидатура, то Законник ніяк не зможе втримати її . А взагалі це досить складно. Тут виникає у вас наступна зараз проблема. Щит-захисник дуже потрібен молодим воїнам, а що й казати про Елінор. Він зараз їй потрібен як повітря. Захисник і воїн це такий собі тандем. Вони однаково потрібні одне одному в усіх відношеннях.
- Елінор, цнотлива? Вона ж старша за мене?
- Найшов, Колін, про що зараз думати!?- глянув на хлопця Даріель.
- Ну, вже не зовсім, - і Цу глянув на Дена, - при передачі сили та істота в своєму ритуалі її згвалтувала. Лише таким чином можна було передати таку силу.
- Що??? – Дар, Том, Колін і Рей, були вражені.
- Згвалтована? Як згвалтована? – Вара одну мить опинився біля Дена який уже разом з братом протерав промиті пірінки. – Ти знав? Ти бачив? – крилатий вхопив Вінчестера за барки і гнівно впився в нього поглядом. Та Ден відштовхнув архангела і ледь втримався щоб не врізати тому.
- Та, що ти знаєш? Ти там не був, ти лишив її. Вона там помирала, а я нічого не міг вдіяти! Думаєш мені весело було дивитись, що виробляло з нею те чудовисько?! Елінор була притомна, відчувала все, стікала кров'ю. Це так було довго, що я молив Бога про те, щоб її страждання закінчились швидше і вона померла! – не витримав хлопець. Найбільше зараз в нього зовсім не було бажання пригадувати, що було нещодавно. Він відвернувся від присутніх і нахиливши голову витер сльози болю які потоком вирвалися при жахливих спогадах.
- Слухайте, хлопці, не чіпайте його. Те, що пережили ці двоє не побажаєш і ворогу. А ти, Вара, запхни свої претензії до Дена куда по далі.
- Ти нічого не розумієш, Цу, - почав гніватись архангел. – Ти не знаєш її. Ніхто із вас не знає її.
- І саме тому ти її лишив саму? – не втримався Реймонд, якому весь час допікало саме це. Та сварка в мить припинилася коли після запитання мисливця мої крила раптом ворухнулися.
- Що? що це було? – втупився в мене Колін. Та після його слів я випрямилась і обличчя стало світле і спокійне.
- Йолкі-палкі. Вона перетворюється! – зрадив Інфонет. - Швидко.
Всі присутні почали спостерігати за подальшим дійством яке тривало декілька хвилин.
Мої крила взмахнули декілька раз і я піднялась випрямившись над ліжком. Коли я вовністю повисла в повітрі, із наступного помаху крил вирвалосась хмаринка примарних пірїнок і укутала мене. Там, в хмаринці відбулося моє перетворення і кімната засяяла на мить ніжним світлом. Коли мої крила зрештою після всього випрямилися, то всі побачили ДрайнКрофт Тру.
- Я ДрайнКроф Тру! Я вікрию всю правду і та правда стане карою, – вимовила я.

Перед чоловіками я предстала зовсім іншою. Не звичною.

Моє хвилясте нище лопаток каштанове волосся перетворилося в рівне, платинове по лопатки. Із-за спини, два довжелезних білосніжних крила. А ще, вбрання.

Білого кольору костюм лакований з вибитими візерунками. На ногах сапоги з халявками вище коліна на високих підборах і платформі на ступні. Облягаючі штанці. На руках білі печатки вище ліктя. Куртка яка прикриває сіднички з конусоподібним низом та коротким рукавом. На обличчі маска у вигляді перевернутої V. І погляд - твердий, рішучий. Хоча очі зовсім пусті але вираз обличчя виказував готовність до бою.

Ден дивився на мене і з кожною хвилиною в ньому зароджувались нові почуття і емоції. Цей чоловік пережив за свої 36 років багато всього але таке... та ще й за одну ніч.

Рай, пекло, чистилище.

Демони, янголи, левіафани.

Дорога, випивка, дівчата, дівчата, дівчата...

Життя було лайно але не було такого щоб за одну ніч він пережив всі емоції і навіть більше.

Роздивляючись мене хлопець не просто дивувався з того як я умудрилась так змінитися, а просто не міг повірити в те, що в мені могла бути така твердість.

- Правда сексі? - посміхнувся Цу до присутніх. - Люблю я ДрайнКрофт. Ці крихітки одні із тих воїнів, які носять подібний прикид.
- Сексі?- перепитав Дар. Інші глянули на хлопця поглядом вовка, а Варахеїл був ладний накинутись на бідолаху.

Мої крила знов взмахнули. Там же в повітрі вони зникли і я перетворилася в попередній вигляд. Ден, Вара і Том кинулись мене ловити. Та Ден знову виявився спритніший. Підхопивши мене він акуратно поклав на ліжко.

«Знову спокійна, безтурботна. Скільки всього відбулося, скільки всього пережила, а тепер мирно спить. Елінор, моя Елінор».

Укладаючи мене на ліжко, у хлопця винекло бажання обійняти і не відпускати. Та тут було забагато зайвих очей. Тож він просто поклав.

- Що далі, Цу? – глянув на Інфонета, мисливець. Тут архангел таки не витримав посміхаючого обличчя хлопця і в одну мить опинився біля того, та вчасно нагодилися Дар і Рей.
- Ей, ей. Руки, крилатий.
- Ти витріщався на мою...
- Що?
- ... на Елінор! – поправив себе архангел на оклик Коліна.
- Дівчину? Ну ви спочатку хлопці розберіться чия вона дівчина, а то я собі її забираю, – не припиняв посміхатися юнак.
- Та я тебе зараз... малолітній збоченець!!!
- Все, досить! Припинили дурачитися, – строго глянув Ден на присутніх. – Цу, я запитав був, що далі. Ти казав щось про дракона. Він їй потрібен? Де його можна взяти? Так, і ще. Питання лишається відкритим щодо Корпорації. Як скоро вони з'являться?
- Ви мені вже набридли, – став серйозним, юнак.
- То дай нам відповіді і забирайся.
- Варахеїле, помовч.
- Як я й казав, Ден, походу ти тут найнормальніший.
- Це ти його просто не знаєш, – ухмільнувся Колін. За що отримав удар у плече від старшого брата.
- Ай.

- Добре, закінчуєм вже з цим, – Інфонет знову обперся об стіну. Він подивися на мене і хвильку помовчав. - Подивіться на неї, - не втримався юнак. – Я не користуюсь популярністю у дівчат. Тай й друзів у мене не має. Клята робота жити не дає. Але за це спокійне обличчя, за це каштанове волосся і зелені очі я б напевно поборовся із самим дияволом. Сильна, мужня, витривала і при тому така ніжна і добра. Якби я не знав які паршиві янголи, то я б подумав, що вона ідеальний янгол. Чесно, хлопці, буду заздрити кожному хто б не був її обранцем.
- Ти ж зовсім її не знаєш, як ти можеш таке казати?
- А що тут знати, Том. У мене така сестра була. Спокійна і сором'язлива. Болить, а вона нікому нічого не каже. Вважала, що її проблеми не такі важливі на фоні інших. Нічого не потребувала і лише віддавала всю себе. А насправді дуже вразлива і беззахисна. Елінор така сама. Її сльози, її спокійне обличчя... не каже і не скаже, – на очах хлопця заблестіли сльози.
- У тебе є сестра, Цу? – поцікавився Рей.
- Була.
- Була? Щось трапилось? Поділишся? – глянув на юнака Том.
- Чим тут ділитися. Хриновий з мене був старший брат. Я так занурився в свої проблеми, що не помітив як страждала Айка. Зрештою, її вбили на моїх руках. А я усвідомив її втрату лише через декілька місяців. Ден, я все жартую, та насправді розумію тебе як ніхто інший. Вам повезло, хлопці, Елінор житиме. І тепер лише від вас залежить наскільки добре. Щодо іншого, то вона прокинеться, коли її сили повністю відновляться. Дракон їй дійсно дуже потрібен. Я казав, що Тру і дракон це тандем. Це так і є. Елінор зараз буде дуже важко. Їй буде в усьому відкриватись правда. Толком не знаю як там. Але знаю, що дракон розділяє всю біль і взагалі діє як такий собі нейтралізатор. Плюс тут ось в чому. Попри те, що ці двоє залежні один від одного але якщо загине дракон, Тру може придбати собі іншого. Дракона можна придбати у вимірі на Базарі Деви. Тут також є дракони, але їх дуже мало. А щодо Корпорації, то вони появляться тут завтра, післязавтра. На протязі декількох днів. Вони можуть забрать її з собою. Скоріш за все, їй буде запропоновано працювати на них. ДайнКрофт незалежні, і лише одиниці працюють на подібні організації. Але Елінор, потрібна їм. Та і вона не підліток. В Корпорації їй зможуть надати все необхідне і вивчити всьому. Але не забувайте, хлопці. Не варто її змушувати.
- Елінор - особистість і лише їй вирішувати як будувати своє майбутнє. Та і в крові її виміру таке. Ніхто не зможе вплинути свідомо на її вибір. Якщо вже вона вирішить, то так і буде. Ну все. Вроді все розповів. З вами було цікаво.
- Дякую Цу. Ци гарний хлопець, – Ден підійшов до юнака і похлопав його по плечу.
- Слухай, Цу, ми спічуємо тобі і дякуємо, – Рей кинув на мене погляд і знову звирнувся до хлопця. - Ми будемо її оберігати.
- Так, очей тепер з неї не зпустимо,- додав Колін.
- Я добуду їй дракона, чого б мені це не коштувало! – заявив Вара.
- Добре, хлопці. Давайте далі вже самі. Приємно було з вами, та мені вже час. Чим зміг тим допоміг. Не ображайтесь, що не так. Прада, не знаю, чи ще побачимось. Хоча, - хлопець глянув на мене і посміхнувся, - побачимось.
- Ти багато чим нам допоміг, Цу. Наша вдячність безмежна. І про які образи ти там кажеш? Краще заскакуй по частіше. Познайомишся нормально з Елінор.
- Дякую, Ден. Тоді до зустрічі хлопці, – юнак посміхаючись окинув всіх оком і зник.
- Я за драконом.
- Стій, Варахеїле, не поспішай,- зупинив крилатого Конрад.- Ти зараз за драконом підеш, а потім з'являться із Корпорації і нікого не питаючи просто заберуть її.

- Не посміють!
 - А хто нас питать буде? – глянув суворо на Тома старий мисливець.
 - Мені Корпорація до, дракон у неї буде той, який я їй знайду!!! – заявив архангел і зник.
- Ось така була правда яку знав Реісендер. Ось так народилася нова я - ДрайнКрофт Тру.

- 11 -

- Пішли до хати, Елінор. Ми вже обоє мокрі, – хлопець допоміг міні піднятися.
 - Що буде далі, Ден? - я й так і стояла.
 - Не знаю. Але я вирвався із пекла і рая і з цим розберемося, - відповів мисливець.
- Зрештою, я покорилася і ми зайшли в будинок.
- Уже передягаючись, я задумалась пригадуючи ту правду, що узнала декілька хвилин назад. Це все здавалося неначе це було не зімною. Такого взагалі не могло бути. Не мало бути...
- Та правда...краще б я її взагалі не знала.
- Це виходить... виходить надімною познувалося якесь чудовисько? Та ще й на очах у Дена Реісендера. Господи! Чому саме при ньому? Те, що його поведінка до мене змінилася на краще, це звісно добре. Та мені від того не легше. А ще й ця сила! Навіщо вона мені? Той, Цу, сказав, що я не мала вижити, то чому ж вижила? Я ж не ліпша інших із мого виміру!
- Ох, Альдо, як мені зараз тебе не вистачає.

Той день для мене був важкий. Потрясіння моє було на скільки велике, що я то впадала в істерику, заливаючись сльозами. То поринала в ступор, не підпускаючи нікого до себе. Все однією кучею навалилося в раз і пригадалися всі неприємності перебування в цьому вимірі. В голові все змішалось та ще й плюс сварки між чоловіками.

Крапку поставив в сьогоднішньому дні Ден.

Хлопець приніс дві склянки з міцним напоєм і одну із них протянув мені.

- Що ти робеш, Ден. Гадаєш, якщо самому міцне допомагає то і іншим має!
- Випий, Елінор, – не звертав уваги старший на Коліна.
- Я не п'ю.
- Візьми і випий, а то сам напою.
- Ден, припини. Їй і без того не легко, - зауважив Том. Та старший Реісендер взяв силоміць мою руку і в долоні затиснув склянку піднісши мені її до вуст.
- Ден... - Рей спробував перешкодити хлопцю та той виявився сильнішим і відштовхнув чоловіка.
- ПИЙ!!!

Я глянула на склянку знесиленим поглядом. Мені пригадалося як Альда давала мені також міцний напій у подібній ситуації. Зараз, це був Ден. Тому я покорилася і випила вміст склянки. Гаряча рідина розлилася середині. Як і тоді, мої думки відволікла дія міцного напою. Розум, почав по троху бачити все з іншого боку. Але цього було недостатньо.

- Ще! – коротко попросила я. Ден тим часом випив на пару зі мною вміст склянки яку тримав.
- Елінор, не варто. Це не допоможе. Ти лише собі цим нашкодиш, – та я як і Ден пропустили сказане старим мисливцем.

Старший Реісендер налив мені ще повну склянку і я одним ковтком її випила. Напевне дійсно мені цього не вистачало. Втомлено але з полегшенням глянула на чоловіків. Принанні зараз у мене виникло бажання ніпрощо не думать.

- Дякую, Ден.
- Тобі порібно відпочити тепер. Лягай спати, – більш приказним тоном звернувся до мене мисливець.

За декілька хвилин чоловіки вийшли.

Лежала в роздумах я не довго. Втома плюс міцний напій зморили мене і я заснула.

Прокинулась я в повній тиші, лише голова страшенно боліла і в шлунку бурчало. Хоча слабкість у тілі також не минула.

Лежачи ще на ліжку і пригадуючи неначе в тумані вчорашні події, я зрозуміла одну просто річ. **ЦЕ ВЖЕ СТАЛОСЯ.** Чому, навіщо і інші запитання були марними. Я вже маю те, що маю. Це як і те, що лишилася в цьому вимірі, живу з братами і дружу з агентом.

Дивно. Але як і тоді мені допоміг алкоголь.

Мій шлунок забастував ще сильніше і я покорилося інстинктам пішла робити звичні вранішні процедури.

Здавалося в будинку нікого не було. Годинник показував 3-тю дня. Не дивно, що я зголодніла.

Пізніше, я так і лишилася сидіти на кухні, коли зайшов, Ден.

- Привіт, Ден.
- Привіт. Заспокоїлась?
- Так.
- Тобі ще налить?
- Ні. Чесно, вже не потрібно, – хлопець підійшов до холодильника і взявши пляшку пива сів за стіл з іншого боку від мене. - Ти сам? Де всі?
- Рей до дому поїхав. А Том, Колін і Дар на полювання відправивсь.
- Ти їх відправив?
- Ну, так.
- Чому сам лишився. Чому зі мною не хтось інший?
- Ти моя відповідальність. А вони самі розберуться там.
- (йго відповідальність!?) І ти довірив машину Тому?
- Довірив.
- Ден, я хочу попросити в тебе пробачення за вчорашнє. Та і взагалі за все. Зі мною лише одні проблеми.
- Проблеми? То ти ще не знаєш, що таке проблеми!
- Нічого, не буду вам тягарем в подальшому. Скоро мають прийти агенти з Корпорації.
- Так значить. Корпорація, – хлопець надпив пива і по моєму з образою глянув на мене. – Вважаєш себе тягарем? Втікти хочеш? Що ж, давай.
- Я не тікаю, - ледь тихо сказала я. А в голосніше сказала: - від мене у вас і так самі неприємності.
- Неприємності у нас були і до тебе.
- У мене зараз така каша в голові.
- Розберемся. Головне зроби правильний вибір.
- Правильний вибір. Так просто? А який насправді вибір правильний? Правильно було погодитись на експерименти? Правильно було ще тоді відмовитись працювати в Корпорації?
- Я просто не хочу щоб ти потім шкодувала.

- Шкодувала?
- Невже ти шкодуєш, що зараз знаходишся тут? - прямо глянув на мене Ден. А потім відвів погляд і додав, - хоча може й так. Компанія, яка тебе оточує - ще та, - усміхнувся із сарказмом в голосі хлопець.
- Не шкодую! – вигукнула я не встигши Ден навіть договорити. – Не шкодую. – повторила я більш спокійніше, коли глянув на мене запитально із під чола, хлопець. – Як я можу шкодувати. Тут я не трудяга, а людина. Мене оточують такі люди... тут так...

Повисла мовчанка, під час якої Ден допив пиво і поставив пляшку на стіл.

Я й так і не змогла сказати про всі почуття які переповнювали мене. За ці два роки я йтак і не навчилася цього робити. Ден також більше нічого не сказав.

Ми просиділи ще трохи, потім, я все ж вирішила зайнятися своїми звичними домашніми справами.

Вечеряли ми разом. За вечерю я попросила хлопця, щоб той ніяких сцен не влаштовував коли з'являться з Корпорації. Я вирішила підти добровільно разом з ними.

- Як хочеш, – на що послідувала відповідь. Мені тоді здалося, що він таки образився на мене.

З Корпорації з'явилися спозаранку. В дорогу Ден попросив мене лише про одне, щоб я зробила правильний вибір. Слова мисливця про правильний вибір в мені розбудили роздуми. Мені потрібно було розібратися в собі.

Зараз, я знала лише одне напевно. Корпорація могла запропонувати конкретну допомогу і можливо роботу по новонабутій силі.

Опинившись в стінах Корпорації я знову спілкувалася з ти самим спеціалістом, що і вперший раз. Інформації, щодо моєї сили, вони фактично не надали, проте знову мене обслідували.

Як я і думала, Корпорація була дуже щедрою. Вони запропонували мені навчання, повне забезпечення і звісно роботу. А ще, гарного дракона. Ось саме це мене і змусило добре замислитися і подумати більш детальніше над вибором.

Я лежала на ліжку у виділеній мені кімнаті. Попри виснаження, я зрештою мала витішити те моє важливе питання. Що далі робити? Ден казав про правильний вибір. А вибір у мене зараз між, фактично ідеальними умовами від Корпорації і хтозна якими умовами, будучи самостійною.

Роздуми мої почалися із спогадів приємних і не дуже. Та зрештою, я все ж дійшла до важливих питань.

Корпорація, неймовірна структура. Ті, хто працює тут, можна сказати – багатії. Але... щось не тягне мене зразу погодитись на їхню пропозицію.

Інша справа навчатися самостійно.

Чи зможу я сама опанувати цю силу? Як тоді суміщувати повсякденне життя і силу... силу Тру? А дракон? Звісно, Корпорація надасть надасть мені гарного дракона, а ...

(при згадці архангела, я посміхнулася сама собі)

Варахеїл шукає мені зараз дракона. Можливо, про цей правильний вибір казав Ден? Ця моя сила вплинула не лише на мене, а й на них.

Ці чоловіки пережили не менше потрясіння за мене. Якщо я вибиру Корпорацію, чи це не означатиме, що я їх зрадила? Зараз, ставлення чоловіків змінилося до мене. Тепер нас всіх пов'язує дещо більше.

Зараз, десь там, Варахеїл шукає мені дракона, а я егоїстка. Що б сказала на це Альда? Вона б наперно схилила мене на сторону Корпорації. Але, все ж Корпорація...

Правильний вибір.

Якщо я вибіру Корпорацію, то напевно не побачу більше братів Реісендерів, Даріеля, Ремонда. Як би я тоді не розсердила Варахеїла... якби не була такою егоїсткою... варто було просто поговорити з ним.

І Ден. Він... він... (думаючи про цього чоловіка, моє серце забилося чомусь швидше. чомусь по іншому.) Чому саме він? Чому Ден?.. Було б легше якби це був Том чи Колін. Не розумію! Навіщо моя доля звела мене з ними?!

... Ні, я не зможу бути в Корпорації. Не знаю, можливо «правильно» - це і є ця глобальна структура? Але там Варахеїл і... і... За такий короткий час ці чоловіки стали мені не чужими. Я втратила Цистію, втратила своє минуле життя. А брати і Варахеїл... вони не лишать мене. Я впевнена ... Так, тепер я точно впевнена, що саме про цей вибір казав Ден. Я прсто не маю права після цього всього пережитого всіма нами навіть думати про якийсь там вибір. Будь-що-буде. Лишаюся в світі мисливців.

Мені подумалось про те, що Вара буде радий і обдарує мене солодами : -) Як же я зможу його віддячити? Як зможу їм віддячити?

З думками про це я заснула.

З самого ранку я повідомила про своє рішення агенту який працював зі мною.

Як виявилось, вони очікували, що я зроблю такий вибір. На мій подив попри мою відмову я була для них ще корисна. І це було сказано мені прямо. На це я навіть не знала чи дивуватись мені, чи радіти, чи взагалі насторожитись.

Я запитала в них, що ж далі? На що вони мені відповіли, що те, що я вже маю, вони не заберуть. Робота і будинок залишаться мені. А ось Альда не буде біля мене більше агентом. Віднині я сама буду піклуватися про себе. Вони ж будуть вести за мною дистанційне спостереження.

На це я подумала, що хлопці будуть раді. Але з іншого боку я могла більше не побачити Альди.

Альда... я її люблю але свій вибір уже зробила.

Минуло 18 днів як я лишила дім. Свою нову силу я не опанувала і мені терміново все ж потрібен був дракон. Та я поверталася додому. Нехай навіть ще не законного дому. І навіть якщо я буду в ньому абсолютно сама. Це був мій вибір. І на скільки він буде првильним лише час покаже.

- 12 -

Я підійшла до дверей будинку і витягла ключі. Дивлячись на двері мене чомусь охопило дивне хвилювання. Я прибула додому на світанку. На дворі було доволі прохолодно, та думка про те, що я можу не розчарувати тих, хто мені став дорогими, зігрівала трохи душу. Так тривало довгих декілька хвилин, поки не почула помах крил. Те, що він інший, я зразу не помітила та лише обернулася.

Переді мною стояла молода дівчина років 18. Вона була дуже гарна і десь краєм душі відчула, що порівняно з нею я зовсім не приваблива.

У дівчини були вузькі очі з великими віями, довжелезне товсте руде волосся заплетене високо яке було нище сідниць. А в зрості сягала не менше Тома Реісендера. Прямо модель із подіуму. Та і вдягнена дівчина була в класичний брючний костюм чорний з фіолетового кольору блузкою.

- Доброго ранку! Ви ДрайнКрофт Тру? Я гадала ви старші! - зирнула вона до мене. І ось тут почалося.

Відкрились двері і в них виник архангел, трохи пізніше – Том, Колін і Ден. Але старший Реісендер постоявши трохи розвернувся і пішов. Проводячи його поглядом моїй душі щось неначе згоріло.

Після уходу хлопця прийшов Рей. Він нагнав обох Реісендерів в середину. А із того як велася розмова між дівчиною і чоловіками, я зрозуміла, що вона не взахвати від спілкування з мисливцями, оскільки вела з ними розмову в якомусь офіційно-арестократичному тоні. Та і погляди які сипались з її сторони в них свідчили, що вона високомірна щодо них. А ось поведінка її щодо Варахеїла і містера Конрада була іншою.

Я ж весь цей час стояла мовчки і навіть не знала толком, що і сказати. Такого я точно не очікувала. І зовсім не зрозуміла, хто ж це за дівчина.

- Досить на марне язиками молоти, ви, двоє! – суворо глянув старий мисливець на архангела і дівчину. Потім він окинув поглядом мене, – Елінон он зовсім замерзла і вся знервувалася. Краще давайте всі заїдемо до будинку і там розберемося.
- Ні, Панове. Я тут і зараз мушу зясувати одну важливу річ.
- Дитино, я розумію, що ти холонокровна але Елінон людина, а на дворі осінь і їй дійсно потрібно зігрітися.
- Солоденька, не будь така вперта.
- Я ж сказала, Панове, це для мене дуже важливо, - і дівчина окинула чоловіків таким поглядом, що аж мені стало не по собі. Потім, вона звернулася до мене.
- Ви, ДрайнКрофт Тру. Вам потрібен дракон. Я – дракон-перевертень. Я тут по запрошенню архангела Варахеїла. Стати на пряму щитом-захисником для Крофт Тру з переданою силою, я не можу. ДрайнКрофт Тру має узгодити дракона. То ж я Вас зараз питаю, чи приймаєте Ви мене як свого дракона щитом-захисником? Та прошу Вас не поспішати і все ж обдумати своє рішення щодо мене, попри те, що все ж вам як найшвидше потрібен щит-захисник. У вашому праві відмовитися від особисто мене і обрати іншого дракона, – закінчила дівчина. Я була шокована. Дракон-перевертень. ...Дівчина дракон-перевертень питає мене про те, щоб я її узгодила як свого захисника!? О_0 Та я про таке навіть мріяти не могла! Який міг бути вибір? Про що я мала думати? Яка зміна дракона?

Дракон. Мій. Варахеїл знайшов мені дракона. Дівчина-дракон. Я дивилася на неї і дивувалася сама собі. Як таке може бути? Що взагалі за запитання? Потрібно було опанувати себе і дати як найшвидше відповідь.

- Я приймаю Вас як свого дракона щита-захисника, – якимось офіційно відповіла, хоча радше протараторила я. Дівчина посміхнулася і від її посмішки мені стало легше.
- Все, розібралися? Тепер марш до будинку грітися.
- Рей, приготуй каву, а я організую торт. Будете торт, дівчата?
- З позаранку надщесерце не дозволю їсти солодке, – суворо глянув на крилатого вусань. – Ходіть, ходіть в середину дівчата.
- Це ще не все, – глянула на мене дівчина.
- Що там ще? – якимось дивно глянув Рей на дівчину-перевертня.
- Тепер, для повного затвердження мене як дракона щита-захисника ДрайнКрофт Тру, Ви, - дівчина м'яко подивилася з посмішкою на мене, - маєте дати мені ім'я.
- У тебе немає імені? – напевне дурне запитання прозвучало з мого боку)
- Немає. Є певні дракони, які чекають на своїх Крофт Тру. Коли дракон вибирає собі такий шлях, він втрачає ім'я і всі дракони які оберають такий собі шлях знаходять своїх Господарів Тру. Тому мені потрібно ім'я.
- Оооо! – виразила я своє здивування дівчині.
- А це можна зробити в середині?
- Впринципі, можна.

Ритуал надання імені драконові-захиснику.

- Ви маєте пертворитися.
- А як це зробити?

- Розкрийте свої крила і взмахніть ними.
- Крила?
- Так. Вони одне ціле з Вами. Це як кінцівки ще одні. Просто не видимі для інших. Ви можете їх відчути. Уявіть, що вони за спиною і вони мають з'явитися. Не хвилюйтеся, Елінор, я буду Вам допомагати.
- А якщо в мене не вийде?
- Вийде. Це дуже просто. Ось побачите.

Я подумала про крила. Весь цей час, я їх не відчувала, а як зараз зможу відчути? Мені пригадалося, як я перетворилася із тої правди, що побачила в Денові. Великі, гарні крила.

Дивно, я почала їх відчувати. Такі легкі і мої. Незвичне відчуття але дуже приємне. Я посміхнулася.

- Відчули їх?
- Так. Вони є.
- Я ж казала, що це просто. Зараз, вони не видимі але ви легко зможете контролювати їх. Тепер, легенько змахніть ними. Має з'явитися хмаринка з примарних пір'їнок і окутати Вас. Так ви перетворитеся в Тру.

Я так і зробила. Не розумію чому, але це все виходило так легко і природно, що мене аж трішки стало не пособі десь в глибині душі. Адже пригадувалися слова Цу-інфонета: «зараз буде дуже важко. Їй буде в усьому відкриватись правда». Та мені правда ще нічия не відкривалася. Можливо, це через дівчину-дракона?!

- Добре. Тепер зробіть свої крила видимі. Я стану навпроти Вас і Ви скажете, що приймаєте мене як свого дракона щитом-захисником і наречете мене ім'ям. Хоча, я можливо поспішаю і Ви б напевне забажали б подумати над ім'ям, Елінор. Але боюсь, що вам прийдеться тепер придумати якесь мені ім'я сходу.

- Та нічого, нормально. У мене є гарне ім'я для Вас. Гадаю, воно Вам сподобається.
- Правда. Добре.
- А що буде опісля?
- Коли ви нададете мені ім'я? Я скажу, що приймаю його. На тому і все. Ви перетворитеся і можете підти і відпочити.
- Зрозуміло.
- Скажете коли будете готові.
- Добре.

В вітальні нікого не було. Я помітила, як із прочинених кухних дверей виглядали Колін і Вара. Із кімнати поруч з кутнею, також шпигували. Хоча кімната була для двох ангелів, із неї шпигував Том з Реєм. А крайня ближня спальна кімната біля прихожої, була зачинена. Там я зрозуміла, що знаходились двоє; Даріель і Ден. Я кинула погляд на ці зачинені двері. Щось шкрябнуло мене по серці при цьому.

- Елінор! – окликнула мене дівчина і я гланула на неї. Вона була спокійна – це надавало впевненості.
- Так, звісно. Зараз, - я зрозуміла, що маю знайти правильні слова. Подумавши трохи, всетаки знайшла потрібні слова. – Готова.
- Доре. Кажіть слова. – І я сказала:
- Я, ДрайнКрофт Тру, закликаю мною прийнятого дракона бути щитом-захисником і нарікаю ім'ям – Назіра. Погляд. Нехай твій погляд, дракон, змушує ворогів тириміти не менше від їх кари.

Дівчина подивилася на мене і в її очах я побачила здивування. Дивлячись зараз на неї, я раптом відчула всю її силу дракона і здалося, неначе величезна тінь її істинної суті падала тінню на вітальню. Далі йшла її репліка.

- Я, наречена Назірою, буду до кінця днів своїх служити ДрайнКрофт Тру яка дала мені ім'я.

Так, в моєму житті з'явилася Назіра, дракон-перевертень і мій щит-захисник.

Назіра.

Назіра появилася в нашому житті не менш неочікувано як і я в свій час в житті мисливців і двох ангелів.

Особисто в мене уявлення про драконів було зовсім інше. З того, що я встигла дізнатися про них, Назіра ніяк не вписувалась. Тож як і їй, так і мені довелося в подальшому добре попрацювати.

Із прибуттям дівчини довелося вирішити ряд питань. Щоб бути ближче до мене, їй виділили кімнату, в якій мешкали ангели. (та, що біля кухні). Варахеїл звісно протестував. Він хотів бути ближче до мене але крапку поставив Реймонд. Тож місцем проживання тепер для ангелів була кімната для гостей, де час-від-часу мешкав старий мисливець.

Що ж стосується Назіри як особистості, то тут виявилось досить цікаво. Дружня, мила проте таки з твердим характером, вона була зімною. З чоловіками, дівчина, була іншою.

Щоб у мене не виникало ніяких питань щодо її минулого, Назіра розповіла лише мені про своє минуле. Тож знаючи це, я не дивувалась тому, що вона до братів зверталася лише «Містер Реісендер». Коли ж брати знаходились разом, а їй потрібно було звернутися до одного з них, вона звиталася : «Містер Томас Реісендер», «Містер Колін Реісендер», «Містер Ден Реісендер». Цікаве ставлення було в дівчини до Даріеля. Назіра всіляко уникала ангела. Власне як і він її. Ця дивна поведінка цих двох була поміна всім. Та все ж, коли вкрай було потрібно вона зверталася так: «ангел Даріель».

Сталення в Назіри до Реймонда було м'якшим, але ніяк по іншому як «пане Конрад», вона до нього не зверталася.

Що до Варахеїла, то зверталася до нього просто і досить м'яко, лише на «Ви». Лише з архангелом вона могла зійтися в суперечці. Ці двоє по силі були майже рівні і один одного не боялися.

Назіра була до всіх вимоглива і вперта. Вона не грубіянила і до чоловіків зверталася в дивній офіційно-арестократичній формі. Її ж погляд міг будь-кого поставити на місце. Всі чоловіки окрім Варахеїла ставилися до неї з пересторогою. Всетаки її основна суть була дракон.

Сила Тру. Вона потрібна була мені самій, тому і прийняла її тоді. А завдяки Денові – втримала.

Першої ж ночі по прибутті до дому із Корпорації, лежачи в ліжку поринула в думки про цей минулий день. Пригадуючи як Ден уникав мене весь день, я зрозуміла одну річ. Мені здавалося, перед уходом в Корпорацію, що ставлення старшого Реісендера до мене змінилося але напевно все ж помилилася. Я для нього з першого дня була демоном. Демон – не людина. І його ставлення ніколи не зміниться. Тим паче, після побаченого.

Багато подій... постійний поклик до врятування невинних. А в Корпорації зрозуміла, що не змогла втримати в пам'яті всю правду яку показав мені мисливець. Багато чого не пам'ятаю...

Там, в Корпорації, я роздумувала не лише над вибором і стосунками з Деном, а й про свою силу. В Корпорації були також здивовані, що я змогла отримати і утримати в собі цю силу. Інформації вони мені також не надали про ДрайнКрофт. Та я і не очікувала. Проте, дещо вони мені сказали. Сказали, що найстаршим воїном якому була передана сила, було 24 роки.

24 роки. Мені 26. 26.

Щож я таке, якщо змогла втримати в собі таку силу?

Спочатку, вона мене дуже сильно лякала. Я боялася, що зі мною буде (адже я її зовсім не хотіла). В що перетворюсь. Томущо ті червоно-фіолетові очі переслідували мене в нічних жахіттях. Я боялася, що як тільки побачу якусь істоту, перетворюсь в кровавого воїна. Воїна помсти. Воїна, який знищує в ім'я правди.

Але правда? Що вона несе в собі? Що означає прада? Що є правда для мене?

Коли я дала відповіді собі на ці запитання, мене вже не лякала істота з червоно-фіолетовими очима. Адже я зрозуміла, що правда для мене, це те, що вже було і відбувається в даний момент. І знищити її не можливо. Правду можна або забути, або використати як зброю. А якщо правда це зброя, то для мене вона має вигляд караючого меча.

І тут постає вибір. Цим мечем можна або вбити, або залишити так як є. Так як вже сталося.

Моя істота знищена і для себе я вибрала шлях не смерті. Я вибрала шлях «вже сталося». Вона в мені.

Сила. Там, в тій структурі, я не розуміла як вона мене ще не розірвала, не знищила. Але з прибуттям Назіри я почала розуміти. Вся справа була в тому, відкого і з ким провела першу добу після отямлення.

Цей висновок, це відкриття в мені чомусь боліло. Тож я вирішила заглушити його роботою.

Навчання, дім, навчання. Виходити на роботу Назіра заборонила мені в перший день нашого знайомства. То ж роботи довелося звільнитися. Тому мені залишалось лише трудитися, що було сили. Тепер, моєю роботою було це.

Домашні повсякденні турботи, які від мене нікуди не ділись і важке виснажливе навчання. А тим паче, коли за декілька днів у мене відкрилась і допоміжна сила психокінетики. А ще пізніше моя сила втілилася в вигляді караючого меча. Моя захисниця сказала, що такого взагалі не може бути в воїнів ДрінКрофт. І це наслідок того, що я стала аномалією в даній часті сили. Тож наші заняття були більш посиленні.

В перші тижні такого темпу, Варахреїл сильно сварився з Назірою. Він стверджував, що вона знущається надімною. Тому часто викрадав мене. Та дівчині не доводилося вертати мене. Я сварила витівки друга тому він мене вертав. Зрештою, архангел змирився з моїм вибором і не заважав. Ба, навіть набився в помічники. Він виявив бажання бути моїм випробовувачем, (потрібно було ж на комусь тренуватися у психокінетиці і битві з застосуванням меча).

Через довгих три місяці, по словах Захисника, я була вже більш-менш готова для того щоб заявити себе як воїн у магічному світі. По суті, мій дракон поставила мене перед фактом цього. Хоча я сама не відчувала, що була готова.

Після звичайних домашніх справ, о 23.00 ми вийшли з дому. В місто було вирішено підти пішки. Моєму хвилюванню не було краю, та я всіма силами намагалася його не показувати Назірі. Та вдвох ми йшли зовсім не довго.

- І куди це дві Цукерочки зібралися проти ночі?
- Вара, - зраділа я.
- Добре, що Ви тут. - Дівчина зирнула до мене, - я на розвідку, а ти стань невидимою і перетворись.
- Угу.
- Гей, хвостата, залишеш Елінор саму?
- Ні, з вами, - відповіла дівчина і зникла.
- Потрібно було тобі, все ж іншого дракона знайти.
- Вона хороша.
- То куди направляємось?

- Назіра сказала, що я вже готова щоб заявити себе як воїна.
- Ти давно була готова.
- Знаєш, зізнаюсь, мені давно з голови не виходить той факт, що я надто доросла для цієї сили. Та і до того ж... я як представник свого виміру... моя раса дуже слабка...
- Що за маячня! Елінор, ти в першу чергу вже не представник «свого виміру», а людина. Ти вже представник Землі і цього виміру.
- Але..
- Елінор, - архангел зупинився і із суворим виразом обличчя взяв мене за плечі. - Не бажаю такого більше чути від тебе. ТИ - ЛЮДИНА! Сильна і розумна. І я зараз знаходжусь тут лише завдяки тобі. І знаєш, - я вперше вдячний Батькові, що він дав мені останній шанс і звів мене з Реісендерами.
- О, Варахеїле! – я не знала як ще виразити мою вдячність і дружні почуття до цього чоловіка. Після втрати Цистію і відїзду Альди він тепер залишився єдиним завдяки якому я все ще живу.
- Елінор, ти ще й досі не перетворилась?
- Проблеми, хвостата?
- Я миттю.

Світ магії.

За ці три місяці я не лише навчалася опановувати свою силу, атакувати і захищатися завдяки їй, а ще й дізналася, що змогла про цей ще один світ цього виміру.

Три світи на одній Землі. Світ людей, світ надприродного, світ сили.

Як і в світі надприродного в світі сили також кожного дня були свої битви.

В той день я не вступила в бій. І це було моє рішення.

Коли ми подорожували з Цистію по вимірам, то, щонайменше з днів 4 вели спостереження. Вивчали поведінку мешканців і навколишнє середовище. І лише опісля вступали в їх світ. Ця стратегія мені подобалась. Тож моєму захисникові довелося прийняти таку позицію. Обережність завжди була для мене на першому місці.

За дні спостережень я помітала, що це маленьке містечко охороняють четверо. Два аврора, сейлор та воїн Небесного Благословіння. Ну ще деякі відьми та чаклуни.

Роботи навіть в цьому містечку для всіх них вистачало. І вони не погано справлялися з усіма магічними істотами, демонами, чаклунами та іншими створіннями. Спостерігаючи за цим всим, я була здивована тому, нас кілька багато навіть тут магічного зброю. Тому я ніяк не могла збагнути, чому так? І якщо тут так багато магічних ворогів то в більших містах їх значно більше. А Корпорація, така велика та могутня... Чому в такому випадку їх так багато? Невже Корпорація це не може усунути? ... Покищо це питання лишилося для мене відкритим.

За дні спостережень я втамувала безліч емоцій. Спостерігаючи за боями - робила висновки. Готувалася до власного бою.

Перший мій бій відбувся на 8 день спостереження.

На юну відьму напала істота. Ми прибули коли поранена, закривавлена дівчина намагалася зібратися з силами і вдарити закляттям по істоті. Та я їй не дала використати своє заклинання. Я відчула, що саме зараз прийшов мій час для битви і вдарила кулею психокінетики в чудовисько. Створіння магії від удару відлетіло, вдарилось об стіну і заревло. Та я його не вбила. Чекати, доки істота очуняє я не збиралася.

Спускаючись із будівлі я викрикнула істоті : - Цієї ночі ти більше не прольєш крові!

Коли я спустилася чудовисько вже очуняло і направилося до жертви. Та я не дала йому пройти. Великі, як блюдця, жовті очі блиснули у місячному світлі.

Відвівши руку в сторону, в ній з'явився мій меч і я вдарила ним по істоті тильною стороною. Мій погляд був твердий і ніс в собі мій вибір. Сьогодні моїм вибором було покарання породження магії і врятування невинного.

Від удару чудовисько заревло. Хоча я намагалася бути твердою і незворушною, та все ж від цього реву мені стало страшно.

Неначе примара із п'ятьми ночі з'явилася у всій своїй драконячій красі Назіра і кігтистими лапами схватила істоту полинувши в глибину неба. Там, вона вже по своєму розібралася з нею. Я ж не стала також затримуватись і через хвилювання, навіть не допомігши відьмі, просто зникла.

Зробивши висновки з першої «битви» я вибудувала собі нову тактику.

2-3 години щоночі я вела спостереження. Втручалася лише коли нападали на Невинного, а поруч нікого не було. Або ж при можливості допомагала відьмам та чаклунам які потребували допомоги. Претензій щодо моєї такої діяльності поки що не було від Захисників містечка. А підтримка з боку Назіри та Варахеїла давали мені впевненість в тому, що я роблю все правильно.

- 13 -

На Землі я почула таке прислів'я: «до доброго швидко звикаєш».

Спокійний, розмірений, занурений в постійну роботу, без яскравих емоцій і почуттів. Де батьки з дітьми розлучаються після закінчення школи і фактично не спікуються після... я любила його. Сприймала його як і всі мешканці нормально. Я була однією з них. І навіть подорожуючи по вимірах все одно вважала той вимір кращим.

Та той вимір, з кожним днем прожитим на Землі, ставав мені чужим і не зрозумілим.

Попри те, що я була страшенно налякана прибувши в цей вимір, прбувши тут певний час змогла полюбити його.

Тепер я знала напевне. Якщо станеться так, що мене вигонять з цього виміру, то я точно не повернуся в той вимір, в якому народилася. Не зможу. Тому що, навіть такий короткий час залишив на мені свій вплив і я більше не зможу бути такою як була до зіткнення із цим світом. Тим паче, після того, як признала, що в мене тепер є моя родина.

Більш-ніж пів року тому, моєю родиною була лише Альда. Ставши добрими подругами мені було важко відпускати її. Але вже минуло більше пів року, а Альди так і не має. За цей час моє життя набуло певних змін. І в ньому з'явилася нова родина.

Дивне оточення надприродного, яке було до мене спочатку ворожим з часом стало мені дорогим і любимим. Та я не відразу змогла назвати його своєю родиною.

Через три дні після мого повернення із Корпорації, двох братів забрав Даріель на другий кінець країни. Мовляв, там катастрофа всесвітнього масштабу і без їхньої допомоги ну ніяк. Том сказав, що вони як найшвидше розберуться із справою і повернуться. Та скоро у них не вийшло повернутися.

Реймонд і Колін також не змогли затриматись в моєму будинку на довго. Тож дуже скоро мій процес навчання проходив в оточнні лише архангела і дракона. Та старий мисливець і Колін мені телефонували періодично, що мене заспокоювало. Та і Том коли-не-коли та зателефонував.

Так, за кілька днів після моєї першої битви, мені як завжди зателефонував Рей. Здавалося нічого особливого, але після тієї розмови мисливець перевіз все своє майно до мого будинку і вони з Коліном остаточно оселилися в мене.

За тиждень, після приїзду мисливця і хлопця, за вечерею ми вели розмову.

- Щось хлопці затримуються, - хвилювався чоловік. – Вони мали приїхати ще вчора, та зараз жоден телефон не відповідає ні в того ні в того. Та і Дар не відгукується.
- Ніде вони не дінуться. Просто знову в якусь історію вляпались. Ці троє просто не можуть не сунути свої дупи куди не треба.
- Давно Том телефонував? – поцікавився Реісендер у мисливця, не зважаючи на сказане архангелом.
- Днів три тому. Доню, - зирнувся Рей до мене, - а тобі не телефонували ні Том ні Ден?
- Нііі ... - коротко, але із здивуванням в голосі відповіла я.
- Їй останній раз містер Томас Реісендер телефонував ще до вашого переїзду, містер Конрад.
- Дивно. Том какавав, що Ден постійно розпитує про тебе.
- Ден цікавиться Кицюнею!? Ха! – східно посміхнувся Вара. – Гарний жарт.
- Я не жартую. Власне тому і питаю Елінор, чи не телефонував Ден.
- Слухайте, чи мені здається, чи Ден дійсно якийсь дивний останні місяці? – я глянула на Коліна. Його щось хвилювало. Та я не могла зрозуміти, що саме.
- У старшого Реісенера мозги коли потрібно тоді і на місті, а коли і зовсім того, тютю.
- У Дена, Варахеїле, просто свої погляди на життя.
- Ти надто добра до нього, Кицюню. Він до тебе як до дрянні якоїсь ставиться, а ти терпиш.
- Нічого, я Вара не терплю. Просто сприймаю все як є.
- Елінор слабохарактерна. Якщо вона не випрацює в собі твердість, то в подальших боях їй буде важко, - виказала свою думку дракон.
- На це зауваження я багато чого могла б відповісти. Але Назіра була права і доказувати, що бути мякою також не погано, я не стала. Тож просто вирішила змінити тему.
- Я хочу влаштуватися на роботу! – повідомила я.
- Роботу? Навіщо тобі робота, Кицюню?
- У мене, як дракона, достатньо коштів для нас двох.
- Ел, здається в тебе і цієї роботи навалом, - зауважив Реісендер.
- Цікаве рішення, доню. Може поясниш причину такого вибору?
- Просто... тут справа не в грошах. Та і не в тому, що мало зайнята, чи не зайнята. Просто... мені 26.... Я не кажу про повний робочий день! 2-3 години. Ну... це..., - я потупила погляд в тарілку ковиряючи лишки їжі, тим самим уникаючи погляди присутніх. У мене були проблеми. Ще ті проблеми із висловлюванням своїх думок. Я так поки що і не навчилася цього робити. Реймонд погладив мене по спині і звернувся до мене.
- Все нормально, доню. Ти жінка, а в жінок як і в чоловіків свої потреби.
- Їй не потрібна робота. Я забезпечую Кицюню всім необхідним враховуючи і розваги.
- Варахеїле, ти бовдур. Кажучи так, ти запираєш Елінор в невидимій клітці. Вона не маленька дівчинка щоб за нею постійно приглядати. Та й до того ж, вона не мисливець і вправі жити нормальним людським життям. Ходити по магазинам і сидівти в кав'ярнях.
- Це вона може робити і зімною. Правда, Кицюню? – я посміхнулася і ледь виказала своє здивування архангелові.
- Ей, ти не вкрай обнаглів! Вона не твоя власність і не твоя дівчина! – вступив в дискусію юнак.
- Їй не обов'язково бути моєю дівчиною щоб я міг нею піклуватися.

- То звідкіля такі заявочки?
- Підростеш, малий, узнаєш.
- Панове, вам не здається, що це безтактно говорити такі речі в присутності обговорюваної вами особи.
- Не влізай в розмову, хвостата! – глянув на Назіру спопеляючим поглядом Вара.
- Все, припинили базар, – позатикав всіх вусатий мисливець. Архангел у відповідь хотів щось сказати але і в Конрада був такий погляд, що міг змусити того замовкнути. Тож під цим поглядом Варахеїл спасував.
Рей подивився на мене з усією турботою.
- Я можу тобі щось підшукати, доню, за роботу. Потрашу зв'язки і найду щось для тебе гідне. Дійсно, нема чого тут гнити разом з нами.
Надалі вечір проходив без подібних дискусій.

В ночі наступного дня приїхали брати і ангел. Та про це я вже довідалась зранку. Вперше за догий час ми сиділи всі разом і вечеряли. Поставивши останню страву на стіл, зрештою і сама сіла на відведене мені місце між Варахеїлом і Деном. Мені аж не зручно стало.

- Елінор, давай швидше повечеряємо і підемо на полювання. В місті, я розвідала, з'явився якийсь чаклун, який у молодих відйом забирає силу.
- Не гони її, хвостата. Нехай спокійно поїсть. І взагалі, може нехай вона сьогодні нікуди не піде? Мають же бути в Кицюні вихідні, - завели свою розмову архангел і дракон. А тим часом, Реїсендери намагалися відчипитися від вусатого мисливця.
- О, Елінор, ми вчора бачили як ти розправилась із чудовиськом, – повідомив мені Том, тим самим знайшовши спосіб як втікти від нарікань Рея.
- Звідкіля це вже ви бачили Елінор? Ви ж вроді як цілу ніч їхали?
- Білі крила ДрайнКрофт важко не помітити серед темної ночі, - відповів замість Тома Даріель своїм розміреним голосом. А Вара і Назіра все сперечалися не почувши як менший Реїсендер до мене звирнувся.
- Не сердись Рей. Ми просто не могли не подивитись. Тим паче коли в нас є така можливість, на відміну від інших.
- Нема чого вам на неї витріщатися, телепні. Я Коліну заборонив і вам забороняю. Не відволікайте її своєю присутністю.
- Чого ти, Рей. Ми ж один раз. Вона ж не твоя донька щоб ти забороняв.
- Не моя. Та я її давно люблю і був би радий такій донькі, - заявив старий мисливець. Тут лишив сварку Вара, звирнувши увагу на останні слова чоловіка.
- Гарно жартуєш, Конрад!
- Та я хотів вам пізніше це повідомити... - затнувся мисливець. За столом раптом повисла тиша.
- Повідомити, що, Рей?
- Не дивись на мене вовком, Ден. Нічого протизаконного я не зробив. Просто після того як Елінор отримала силу, я добре задумався над своїм і її життям. Я старий уже, а вона однісінька. Тож коли Елінор вибрала життя з нами, а не Корпорацію, я рішився.
- На що рішився, старий алкаш?
- Рішився на удочеріння Елінор. Я посмикав за деякі ниточки, тож за декілька днів документи будуть готові, - повідомив чоловік.
- Що, як ти міг!? Ти ж алкаш, гробаний!!!
- Заспокойтеся, Архангеле!
- Ого! – виразив свою думку в такий спосіб, Колін.

- А як же думка Еліно́р, Рей? – глянув на старого мисливця Ден. Тут я зрозуміла, що мені час втрутитись в цю розмову.
- Рей, зімною говорив на цю тему.
- Що? І я не знав, Кицюню! Я тобі друг чи не друг?
- ЗАСПОКОЙТЕСЯ! – різанула поглядом Варахеїла дракон. Той знову поступився. Тепер всі погляди були спрямовані на мене.
- Невдовзі після вашого відїзду, Рей мав до мене розмову з пропозицією мого удочеріння. Я трохи подумала і погодилась, – коротко пояснила я.
- Он воно як. То ти незабаром будеш Еліно́р Конрад?
- Власне так, - відповів за мене Рей.
- А я все гадав, що це ти останнім часом кидаєшся на всіх. А воно он де собака зарита.
- Кидаюсь я, Колін, не на всіх. А на одного надто нахабного архангела. І від тепер маю офіційне право, щоб знав! – глянув на Вару мисливець.
- А що я? я нічого. Вона моя Кицюня, я її ангел-хранитель. Правда Кицюню? – на це я лише посміхнулася.
- А ти, Назіро, бачу не здивована?
- Не здивована, містер Ден Реісендер. Якщо Вам цікава моя думка щодо того, що Еліно́р буде донькою містера Конрада, то гадаю, це нікому не зашкодить.
- Я дуже радий за вас. Це дивовижне рішення. Вітаю вас Рей, Еліно́р!
- Дякую, Том.
- А я все ж не розумію дещо.
- Ден, ти знову за своє, – глянув на брата Колін.
- Що саме тебе цікавить, Ден.
- Я звісно нічого не маю роти Еліно́р, та скажи: чи тобі Колі́на не вистачає? За ним ще варто приглянути. Він ще не готовий бути мисливцем...
- Гей, Ден, я давно готовий і вже не на одному полюванні був з вами!
- Помовч, Колін, коли дорослі розмовляють, – присадив менчого Даріель.
- Та знаю це. Але Колін це одне, а Еліно́р зовсім інше.
- Ми вроді як для тебе сини і ти жодного разу не заїкався після смерті нашого батька про усиновлення.
- Це тому що ви, Ден, хлопці. А я весь час мріяв про доньку.
- Що? Ти нам цього не казав, Рей, - здивувався Том..
- А що тут було казати. Ми мисливці. А в мисливців не має бути родини. Самі пробували будувати. І що з того вийшло? Після смерті Карен я заборонив собі думати про таке. Та я все ж час-від-часу задумувався. Як не можна задуматись про таке, коли бачиш як навколо тебе живуть звичайні люди і в них звичайні родини. Я ніколи не казав Карен про те, що хотів би доньку. Після смерті Джона ви стали моєю ріднею. А створити нову я дозволити собі не міг. Еліно́р з'явилась в нашому житті як дарунок небес. Я багато думав про неї піля нашої першої зустрічі. Якби на мою доньку так накинулись і я б довідався про це, то напевно б знайшов того хто образив мою дитину і розірвав би в хлам. Тож коли Варахеїл з'явився з Еліно́р напорозі в друге, я почав вірити в долю. А чим білеше дізнавався про неї, тим страшніше мені було думати про її життя. Еліно́р дуже турботлива. Ніколи не просить нічого на взаєм і дуже безкорисна. Та жити в цьому світі самотньою дуже важко. А тим паче вживатися з мисливцями і ангелами під одним дахом. Хто про неї попіклується? По справжньому? Хто буде чекати її з роботи? Хто буде турбуватися про неї коли вона захворіє? З ким вона поділиться своїми бідами і втіхами? В Еліно́р я побачив ту доньку яку всесь час хотів. Донечка, це дещо особливе для батька. Що син? Поки молодий поки і син. А як виросте, то і дорогу

до дому забуде. Донька не така. Донька завжди хоче порадувати батька. Все робить лише з любов'ю. Вона робить все можливе, щоб батько менше хвилювався за неї. А батько для донечки хоче лише найкращого. Щоб у неї всього вистачало. Щоб частіше вона посміхалась. Уберігає її від всіляких напастей. Батько турбується про те, щоб в його донечки був лише гідний із кандидатів в претенденти в чоловіки. А яке щастя, коли його донечка дарує своєму батькові втіху-внуків. Я вже старий. І хто зна скільки мені ще лишилось. То бодай повтішаюсь з того, що можу піклуватися про свою дитину. Про свою Елінор.

Рей подивився на мене не приховуючи всієї ніжності, що він відчував в ту мить. А я відчувши своєю новою силою всю правду сказаного, заледве стримала сльози виражаючи все своє тепло і вдячність до цього чоловіка.

- Елінор?
- А?
- Через дві години вирушаємо на полювання, - повідомила мені дівчина. Вирішивши змінити тему, яка їй явно вже набридла.
- На полювання? А може дійсно сьогодні не варто? – запитав Назіру мій названий батько.
- Ми тут здається про інше розмовляли, - зауважив Даріель. Та на нього ніхто не звернув уваги.
- Ніякого полювання. Ти вбиєш її. І взагалі, якого хрена ти тут приказуєш? В цій грі - ти пішак. Кицюню, постав цю хвостату на місце. Розкомандувалась тут.
- Вас, Варахеїле, ніхто не просить бувати разом з нами на полюванні.
- Все гаразд, Варахеїле, Рею.
- Що це вони? – запитав тим часом Том у меншого брата.
- Вара постійно свариться щоб Елі нікуди не йшла. Але Назіру не переспориш, - пояснив юнак.
- То ти все таки підеш, доню?
- Так. Варто перевірити. Це здається серйозним. Так що заспокойся, Вара. І сьогодні можеш не йти з нами.
- І лишити тебе з цією? – чоловік митнув жалючий погляд в дівчину, - нізащо! Я їй не довіряю.
- Повірте, це взаємно.
- Сука! – вилаявся в сторону Назіри друг.
- Все, досить. Припинили.
- На кого ти полюєш? – поцікавився Ден звертаючись до мене. Це запитання саме від нього мене здивувало, то ж не відразу відповіла.
- Нууу, наааа.... Поки що на істот породжень магії. Та і то, це не зовсім полювання.
- На таких як на тебе напав? – запитав своїм звичним спокійним тоном Дар, який намагався услідкувати розмову за столом.
- Все, поїли? Вимітайтесь із-за столу. Елінор ще до полювання готуватися, - почав всіх квапити Рей.
- З вашого дозволу я відлучуся. Елінор, буду чекати тебе на звичному місті, - як завжди була вічлива дракон.
- Добре, Назіра.
За 20 хвилин я вже стояла на кухні сама і мила посуд. За цією звичною справою я роздумувала про сьогоднішній день і цю розмову. Так я не помітила, що в кухню зайшов Ден.
- Елінор? – він стояв з пляшкою пива і фактично уникав мого погляду.
- А? – мені також було не дуже зручно знаходитись з ним на одинці.
- Я хотів сказати.... Я взагалі радий, що Рей тебе удочерив.

- О. Дякую, - розгубилась я. Що між нами дуже натягнуті стосунки видно було навіть не озброєним оком. Та йти мисливець не поспішав. Здавалося у нього було ще щось на думці. Та я вирішила, раз він ще тут, то розмову маю продовжити я.
- Ваше полювання... воно було довгим. Сподіваюся було успішним?
- Так. Там нас були в майбутнє закинули. Дар ледве витяг, - зробивши коротку паузу він і продовжив. – Я помітив ти в битві мечем орудуєш. Цу, вроді не згадував меча в силі Тру.
- Його і не повинно бути. Та я щось нахптал аномалії і це мені своєрідна допомога за віком. Як ціпок калікам.
- Ум. Але ж ти не каліка?
- Не каліка. Але для цієї сили застара. Та власне я і не проти меча.
- Ти гарно ним орудуєш.
- Дякую.
- Десь раніше вчилась. Певно Альда вчила.
- Ні. Назіра.
- Вона ще й на мечах знається?
- Вона ж дракон ДрайнКрофт Тру.
- Дивна вона.
- Її потрібно просто краще узнати щоб зрозуміти. Якщо захочеш якимось розповім про неї.
- Добре. Якимось... – я поставила посуд в шафу і вже збиралась іти. Та зловила дивний погляд хлопця і зникла чомусь.
- Знаєш, я хотів сказати, що радий, що ти не вибрала Корпорацію. Тут твій дім. І... я багато думав про моє...
- Вибач, мені вже час, - не дала договорити йому, сама не знаючи чому. Тож худко вийшла з кухні лишивши чоловіка одного.

Дивно було якимось все далі. Можливо, це через те, що я стала прийомною донькою Реймонда, чи на те були інші причини. Але ставлення Дена Реісендера, почало змінюватись. Коли брати знову відправились на своє полювання за декілька днів після цієї розмови, то зі мною попрощався не лише Том, а й і Ден. А коли я розповіла братам, про те, що влаштувалась на роботу, то вони обоє мене підтримали. Та така зміна у цьому чоловікові мене чомусь мене трохи лякала.

Із колегами по своїй новій роботі я досить швидко роззнайомилась і вони мене запросили на вихідних в кіно. Цим я вирішила поділитися з присутніми за вечерею.

- А як же чаклун? Ми ж збиралися на цих вихідних зустрітися з іншими ДрайнКрофт.
- Я передумала, Назіро. Чаклун нікуди не дінеться. Поїдемо в понеділок.
- Ти не серйозно ставишся до своєї сили і своїх обов'язків.
- Я її не просила. Та і окрім того, я втомилася і хочу відпочити. Тобі, до речі, також не завадить.
- Ми тут не в курсі, може пояснете?
- Це не ваша справа, містере Томас Реісендер.
- Назіра, ти знаходишся в моїй родині, а одже вони вільно можуть бути свідомі у мої справх.
- І відколи це присутні стали родиною для тебе?
- У?- глянула я на дракона і помітила, що чоловіки дивляться на нас. Повисла якась незручна мовчанка. Тут я зрозуміла, що маю пояснити присутнім, вище заявлене мною, Назірі. Відвівши погляд від дівчини, я подивилась на батька Рея.
- Родина, так. Ви для мене стали родиною. Батько і... і брати. –Я глянула на Дена, - ти казав про правильний вибір. Зрештою, я зрозуміла, що родина важливіша від

усього. А ви для мене стали родиною ще з тої миті як оселилися в цьому будинку. І я дякую, Ден, що допоміг мені зрозуміти це, - з теплотою глянула на хлопця.

- Родина, так? Брати, значить? – Варахеїл повернув мене до себе. (я знову сиділа поруч з ним). – Ні, Кицюню. Так не годиться. Нехай вони будуть твоїми братами, а я претендую на роль твого хлопця! – заявив мені архангел. Чим привів в шок не лише мене, а й присутніх.

- З якого переляку ти таке заявляєш?

- Не доріс ще, малий, щоб дійшло, – глянув на Коліна архангел. І неочікувано встав із-за столу. Я глянула на нього з низу до гори і подумала, що він зараз піде до юнака. Чого б з ним ще не трапилось. Архангел все може. Та я помилилась. Замість того щоб направитись до найменшого Реїсендера, він ривцем підняв мене із стула і я опинилась біля нього в його міцних обіймах. Я була ошелешена. А з рук випала виделка.

- Ану забори від неї свої лапи! - встав Том. Слідом за ним піднялися Колін з Реєм.

- Чуднінько. ... Повечеряли, - обурився старший Реїсендер і також встав.

- Відпусти мою доньку, Варахеїле!

- Та ніхто із вас на неї не заслуговує. З якого дідька ви раптом всі стали такі праведні? Елінор заслуговує на краще!

- А цим «кращим», ти себе називаєш?

- Ой, хто б оце озивався. Я б на твоєму місті, Ден, взагалі заткнувся. Ставишся до Елінор, як до останньої погані і ще озиваєшся.

- Вара, Вара відпусти, я дихати не можу.

- Мені здається, ця розмова до добра не доведе, - зауважив Даріель який так і сидів спостерігаючи за тим, що відбувається.

- Елінор буде зі мною щаслива. Я всім зможу її забезпечити. Ніхто з вас на неї не заслуговує.

Тут встала і Назіра.

- Вара, Вара відпусти! – уже почала вириватися я. Та чоловік був дуже сильним і мої пручання для нього не важили.

- Я-яй! – закричав раптом мій друг. Його обійми розчипилися і однією рукою мене відштовхнула мій дракон з рук архангела. Іншою рукою вона міцно стиснула кисть Варахеїла. Тож від нестерпного болю він попустив свої обійми. Я подалася назад і ледве не впала. Та за декілька секунд відчула як мене хтось підхопив. Наші погляди зустрілися і я занурилася в зелень очей Дена Реїсендера. В ту ж мить серце шалено забилося в грудях і не лише від страху чи несподіванки.

- Спіймав, - вимовив мені в обличчя збентежений чоловік. Тоді ж ми почули шурхіт відлітаючих крил Назіри. Моя захисниця відлітаючи захватила і архангела.

- Елінор!

- Доню, як ти?

Ден допоміг мені стати на ноги і я глянула на чоловіків втамовуючи емоції.

- Добре, дякую. Все гаразд. Не варто турбуватися, - спокійно почала запевняти я присутніх. А потім худко сіла за стіл мов нічого не було і почала їсти те, що не доїла. Чоловіки тим часом все не вгамовувались і напирали на поведінку архангела. Коли вони зрештою всілись, я звирнула до братів.

- Не хочете завтра зімною в кіно сходити?

Хоча цією пропозицією я викликала здивування, та Рей мене підтримав. То ж наступного дня я пішла з трьома хлопцями в кіно.

Цих чоловіків я назвала своїми братами, тому хотіла поводити себе з ними бодай як добрий друг.

З кожним днем я помічала як ставлення старшого із братів до мене змінювалось. Та і я стала дізнаватися про нього більше. Том з радістю ділився зі мною інформацією. Також, середній Реісендер, почав називати мене сестрою і більше спілкуватися. Не кажучи уже про Коліна.

Моє життя круто повернуло і навіть Назіра почала звертатися до чоловіків не так офіційно. Тепер вона звертатися до них на Ви і просто на повне ім'я.

Трохи пізніше у мене відбулася серйозна розмова з Реєм з приводу заяви Варахеїла. Як батько, він почав дуже перейматися цим. Та я запевнила батька, що одружуватися ще не збираюсь і ставлюся до архангела лише як до друга. Такою відповіддю я втішила старенького батька. А ось з Варахілом виявилось важко.

Після того як я поговорила з ним на цю тему повідомивши про те, що він мені добрий друг, архангел неначе з ланцюга зірвався.

Він постійно сварився з Деном, обзиваючи того бабієм і пиятиком. Том з Коліном заспокоювали брата. А Даріель заспокоював разом з Нзірою Варахеїла. Я ж не розуміла чому так мій друг ставився до Реісендера.

Зрештою, мисливцю набрид архангел, і він почав його просто уникати. Тому, останнім часом виходило так, що чоловік ішов мені допомагати в домашніх справах.

Таким було моє життя в моїй новій родині. І досить скоро воно зробило ще один крутий поворот.

- 14 -

ПРИМІТКА

Розділ буде вистися особисто героєм цього розділу. Оскільки так побачила цю правду Елінор.

Періщив сильний дощ. Ми вийшли з машини. Я був злий і лаявся що сили. Збитою мною була дівчина. За сварками було вирішено забрати її до Рея і там уже розібратися. Дар перемістив Коліна, який і тимав дівчину, в зазначене місце.

За 4 з гаком години ми з братом прибули до Конрада.

Ні Рей ні Колін не перевіряли її. Мені ж ця дівчина не внушала довіри попри її безпечний вигляд.

Перш-ніж Дар її зцілив, я перепробував на ній все. Святу воду, сіль, залізо, срібло та іше. Навіть попросив Дара перевірити на наявність в ній душі. Та Рей і Колін наперли на мене, а Дар запевнив, що якби з її душою було щось не те, то він би відчув.

Елінор Прайс – так вона назвалась. Мої підозри, що в цій дівчині щось не так виправдались. Та чому я був не здивований, то це тому, що за неї вхопиться фокусник.

А ось прив'язаність Конрада мені була не зрозуміла. Старий постійно просив щоб я приязніше до неї ствався. А я не міг.

Ангели, демони, - я їх знаю. Знаю чого від них очікувати. А ця Прайс... Яка з цієї дівчини людина? Зараз вона сумирна, а надалі може показати своє справжню свою суть і вона буде гірше самого диявола. Я навіть з нею в одній кімнаті не міг знаходитись. Вона мені огидна була. Тож вертатися в той будинок у мене бажання не було. Нехай з нею архангел панькається. Я не нянька.

Який же я злий був на крилатого, коли мені довелось підти за цією дівчиною в ніч. Мої думки були заповнені тим, як я дам прочуханки фокуснику коли побачу його. Та побачив я інше.

За свій ввій вік я бачив різного. Бачив як знущалися і із жінок. Але...

Елінор попала в пастку. І я був зовсім без сил щоб якимось зупинити той ритуал.

Дійство, яке відбувалося в ту ніч, було настільки жахливим, що якщо і можна було назвати щось пеклом на землі, то це безпорадно спостерігати як знущуються самим огидним способом з жінки.

Дивлячись тоді на дівчину, я вперше звирнувся до Бога, благаючи її скорої смерті. Тому що після такого, про життя не просять.

Закривавлена, під тілом тієї істоти вона мала вигляд маріонетки якій обрізали нитки. А я нічого не міг вдіяти.

В ту ніч, за її відкрити, повними болю очима, я побачив в перше і саму Елінон.

Елінон Прайс. Тиха, спокійна, непомітна. З іншого виміру? Щож, - нехай. Ця дівчина пережила те, що не всілях пережити пересічна людина. І дивом було те, що вона так швидко оговталась.

Дівчина вже не була для мене демоном. Особливо після того як стала ДрайнКрофт Тру. Після того як опинилася в моїх руках.

Я не знав, що відчуваю ще до неї. Але точно відчував нестерпне і дивне бажання захистити її. Можливо, то розповідь інфонета Цу так на мене подіяла, про втрату його сестри. Та дивлячись в зелені очі Елінон тоді під зливою, і того дня коли вона відправилась в Корпорацію, я відчув чітко одне. Я не хочу втратити ці очі і цей погляд.

Після всього того жаху, що ми пережили тієї ночі, і тих важких днів до її відбуття в Корпоріцію, вона не виходила з моїх думок. Спочатку я хвилювався за те, що наговорив зайвого перед її уходом. Вона була засмучена, а я ці дні вів себе якось навіть жорстоко з нею. Хоча прагнув бути більш чуйнішим.

Коли Елінон вернулася із Корпорації, я чомусь ображався на неї. Її довго не було і цей дім став пустим і сірим без неї. Я так був звик, що вона постійно десь тут. Якось спокійніше навіть було. Тоді, коли вона пішла, я дав собі клятву, що ніколи її не пробачу якщо вона вибере Корпорацію. Та Корпорацію вона не вибрала. А я не міг все звикнути до того, що вона була такою сильною. Навіть дракона собі підкорила. Мені потрібно було відволіктися і тут вчасно нагодився Дар із новою справою.

Поки ми були на полюванні, Том не раз до неї телефонував. В її очах, я напевно був покидьком, тому і не наважився навіть по телефону розмовляти з нею. Що і казати, я себе вів з нею як скотина. А ось із братом вона завжди як і зараз по телефону, розмоляла легко і не вимушено. Тому я лише що і робив, то і випитував брата, про їх розмови. А в тих розмовах, вона завжди питала в Тома про полювання. Цікавилася як ми харчуємося і як наше здоров'я. Мені аж подекуди заздрісно ставало. Мене дивувало, що вона навіть в цих коротких розмовах з братом залишалася така ж турботлива і щира. Під час цього полювання я був думав про те, що вона весь час турбувалася про нас як про рідних. Як мати, чи сестра. Та я не заслуговував на таке тепле ставлення від неї. Я спричинив їй скільки болю. Краще було б якби вона мене зневажала. Тому повертатися до дому в мене великого бажання не було.

Коли ми верталися втрьох додому, то побачили Елінон-Тру в бою. Ми спостерігали за цим дійством певний час, а коли бій скінчився, поїхали до дому. Коли ми дісталися будинку, то Елінон ще не було. Лежачи в ліжку довго не міг заснути. Все думав. В основному, про те, як виправитися мені в її очах. Досить вже поводитись як покидьок.

Та за вечерею, коли Рей повідомив про удочеріння Елінон, я знову був грубим. Від чого мені аж самому стало бридко. Тож після вечері, я вирішив поговорити з Елінон.

Як же ж мне брав за душу її спокій. Вперше, на одинці в цей раз я відчув як їй важко. Вона прожила на Землі так мало часу, а на її шляху вже було багато випробувань.

То була тоді коротка розмова. Вона буквально втікла від мене не давши сказати те, що вона для мене зовсім не демон. Що хотів би дізнатись про неї побільше. Та не сказав. Напевно я таки дійсно її лякав. Але все ж в наступні дні я з усіх сил намагався показати своє справжнє ставлення до неї.

На цей раз мені захотілося побути довше в дома. Та робота є робота. Під час цього полювання мене зовсім не тянуло по барам. Мені нецікаві стали жінки. Та і пити я став менше.

В ночі заривався дивитись анімехи. А в день телефонував їй по декілька раз. Я бачив її бій і це було небезпечно.

Коли ми вернулися, Еліно́р зустріла Тома обіймами, а мене простим потисканням руки. Її долоня була маленька і тепла. При потиску руки вона мені сказала : «- з поверненням до дому, Ден ». І я зрозумів, що ні на яке полювання мені більше не хочеться їздити.

За цією вечерею, вона заявила, що ми стали для неї родиною. Братами її. Тут в мені дещо прокинулось. Мій внутрішній звір, який заявив, що не бажає бути її братом. Хоча того вечора, попри зіпсований настрій, Еліно́р опинилася в моїх обіймах. Вона оступилася і я її співмав. І знову її спокій пронизав моє серце.

Після тієї вечері почали відбуватися зміни в стосунках між нею і всіма нами.

Том почав її називати ніяк інакше як «сестричка». Коліна більше не цікавило полювання на демонів і монстрів. Він почав цікавитись магією Еліно́р і перечитував літературу яка була в неї в наявності. Тож цим двом також було прощо спілкуватися. А архангел взагалі з катушок з'їхав. Пізніше я від Коліна узнав, що Еліно́р йому заявила, що одружуватися не збирається. Не розумію, на що крилатий розраховував. Та мій внутрішній звір радів з того, що крилатий отримав облизня.

Ставлення Еліно́р і до мене змінилося. Ми все частіше всією кмпанією ходили по барам і кафе. Із одного боку вона частіше була зі мною. Але було і інше. Я почав помічати, що на неї задивляються чоловіки. І зрештою, мене це почало бісити.

Якого... вони лізуть до неї?!

Здається я почав ревнувати до неї.

Думка про те, що її спокій буде належати комусь іншому..., що хтось інший також може відчувати тепло її обіймів...

І ось ми знову в барі.

Таке не часто буває, але в цей раз ми лишилися в барі в двох.

Зараз вона сиділа не подалік від мене за стійкою тихо сидючи допиваючи свій сік. Я ж познайомився з одною дівчиною і вона мене намагалася з усіх сил спокусити. Та я в пів ока спостерігав за Еліно́р. Минулої ночі я вирішив, що мені потрібно з нею поговорити. Тож зараз, сидючи з цією дівчулою, я підшукував влучні слова для Елі.

Тут я помітив як до неї підсів якийсь мудак. (Еліно́р ми ніколи більше не лишали саму. Поруч постійно був чи Том чи Колін. Найчастіше крутився поруч з нею Варахеїл. Ми розуміли, що вона не маленька і їй 26 років. Та і впринцепі, вона могла постояти за себе. Але як сказав Рей, - Еліно́р, не звичайна жінка. Тому охорона для неї зайвою не буде. А ще Рей турбувався щоб до неї не приставали всілякі покидьки. Рей став дуже уважним і турботливим. Він дійсно її любив). А зараз з нею був я. І мій внутрішній звір мало не рвався із грудей, коли до неї підсіло те падло.

Тієї ж миті я лишив свою співрозмовницю і зирнув увагу на покійничка. А він уже почав свої залищання в сторону Елі.

- Дівчина ви така гарна. Не скаже мені як вас звати?

- А вас це цікавить?

- Так, а що не можна? - Він присів поруч нахабно розглядаючи її. При тому був явно п'яний. А Еліно́р як завжди спокійна. Ось мене і прорвало.

- Не можна, раджу валити на всі чотири сторонни! - вона обернулася і побачила мене.

- Взагалі-то, можна! - неначе якось мстиво відповіла вона. Що це? О_0. (на мить я здивувався, та покійничок ще сидів). На мудака, який сидів поруч з Елі, я подивився

загрозливо. І зрештою, той все зрозумів і зробивши правильний висновок змитися куди подалі.

- Значить, тобі можна спілкуватися з всякими швабрами, а мені ні? – в її тоні читалася явна ревнивість, яка як я думав могла бути зараз лише в мене. Та і сидючи за стійкою, я лише зараз зрозумів, що таке вже не раз було, коли вона бачила мене повсяк час з іншими жінками. Їдкі, колючі погляди які вона весь час намагалася приховати. Невже вона відчуває те саме, що і я до неї? (моє серце шалено почало калатати в грудях і я зрозумів, що маю надію.)

- А ти ревнуєш? – не втримався я. -Я ж бачу як ти тут вже пів години сидиш кидаючи в мій бік злісні погляди.

- А ти прям все помічаєш?- випалила вона і тут же спалахнула вся і знітилася від своїх слів. І це було вирішальною крапкою для мене.

- Елінор, я ж люблю тебе! - якнайлагідніше сказав я і провів рукою по її волоссю. А вона так і не підняла голови. Здається я її сильно вразив.

Вона сиділа зараз вся така тиха, беззахисна. Як маленька дівчинка. І тут мені нестерпно захотілось її обійняти, поцілувати. Та вона не глянувши на мене так і встала зібравшись підти.

- Я на полювання, - сказала і буквально втікла від мене.

Тут я був вражений не менше за неї саму.

Наступні три дні Елінор буквально мене уникала. А я хотів з нею поговорити. Правда всі слова розсипались в голові.

Я дивився знову до своєї машини Шеві. Хоча вона і була налагоджена і це був лише привід просто втікти від своїх думок.

- Ден, що відбувається між тобою і сестричкою? – глянув на мене Том, який прийшов в гараж.

- Нічого.

- Я й бачу, що нічого. А було все добре. Ти їй щось наговорив?

Я трохи подумав, тоді вирішив, що бадай з братом варто поговорити.

- Ден?

- Я їй в коханні зізнався.

- Що зробив?

- Томмі, я сказав, що кохаю її.

- О! Он воно як.

- Ось так.

- Неочікувано.

- Неочікувано, - погодився я з братом.

- І вона тобі відмовила?

- Та ні. Втікла тоді. А тепер, ось, уникає.

- Ііі... давно ти її покохав?

- Та ні... але... Я ревную її. А ще хочеться обійняти і не ідпускати її. Я хочу з нею поговорити. Хочу щоб вона повірила. Я вже давно такого не відчував, Том.

- Зрозуміло. – Між нами повисла мовчанка. Я розумів, що і брату також це потрібно переварити, та зараз, його мовчанка для мене була зайвою.

- Том, скажи бодай щось. Я розумію, що те, що я щойно сказав шокує. Та хоч щось скажи, лише не мовчи.

- Ну.... Що тут можна сказати. Тут головне Елінор. Хоча вона і людина, та все ж з іншого виміру. А там хтозна як воно у них. До тогож, Елі не так давно на Землі і певно багато чого не знає.

- Напевно.

- Її добивався Варахеїл і вона йому відмовила.
- Відмовила. ... Том, ти вважаєш, що я збожеволів?
- Нууу ... ні. Але я все ніяк не можу в'їхати... Так, твоє ставлення, Ден, до неї змінилося в кращу сторону... але щоб ти закохався в Елі? Нащо ти розраховуєш? Я навіть уявити не можу які можуть бути стосунки з Елінор. Та і навряд чи вона взагалі відчуває щось до тебе окрім доброти. Та проте вона добра до всіх. Ти взагалі думав про це?
- Не думав. Хоча ти правий, Том, в усьому. Та що мені робить в такому випадку? Що робити із своїми почуттями?
- Поговори з нею.
- Як? Я ж казав, вона мене уникає.
- Тоді я поговорю з нею.
- Про що? Про те, що я до неї відчуваю?
- Ні, Ден. Про те, що ти хочеш з нею поговорити.
- Думаєш, якщо ти їй це скажеш, вона погодиться?
- Варто спробувати.

Зрештою, через два дні ми змогли поговорити віч-на-віч. Том таки домовився з Елінор і вона погодилась поговорити. Передавши, що буде чекати на мене в своїй кімнаті.

- Елінор? – навіть не постукавши увійшов я. Вона обернулася і ми стояли навпроти вікна. – Нам потрібно поговорити.
Вона була така ж спокійна як завжди і старалась на мене не дивитись. Вона нічого не відповіла, тож я продовжив: - Ти мене уникала останні дні. Якщо я тебе своїм зізнанням образив, то вибач.
- Ти не образив, – не дала договорити вона мені. А потім додала, коли я на сказане свою увагу, - я просто думала.
- Якщо ти сумніваєшся у чесності мого зізнання, то можу запевнити тебе, що я не брешу. Я дійсно тебе кохаю, Елінор.
- Я знаю, що ти кажеш правду. Відчуваю це.
- Елінор, я хотів би знати... я бачив там у барі... Чи я помилився? Мені здалося, що ти щось подібне відчуваєш до мене?
- Це все так складно. В вимірі з якого я прийшла, там всі емоції і почуття... все було надто приглушено, за своїми законами й мораліями. А тут... тут все вибухає. Все наскільки вільно!.. Те, чого я не могла собі дозволити там, - на Землі це природно. Те, що я відчуваю зараз, я відчувала лише подібне один раз. І то, мені довелося заборонити собі ці відчуття.
- Знаєш, ти можеш не поспішати. Але мене це трохи мучить.
- Вибач.
- Не вибачайся. Напевно я дійсно ... не варто було тоді тобі цього казати.
- Варто! – збентежливо глянула вона на мене. Та я не зовсім зрозумів до чого вона це. Проте я вирішив промовчати. Та зрештою вона таки підбрала потрібні слова. – Варто. Я також... також тебе кохаю. – На останніх словах наші погляди зустрілися. Взаємно? Вона відповідала на мої почуття? Кохає мене? Я дивися на неї здивовано не вірячи почуттю. – Мені ще важко висловлювати свої почуття. Я все ж не так довго живу тут щоб надати всьому, що в мені відкривається правельні назви, - продожила вона більш твордо і впевненіше. – Та те, що відчуваю зараз до тебе, не менше почуття ніж у тебе. І я з впевненістю можу сказати, що кохаю тебе. Твої обійми палкі і затишні. А очі неначе ліси. І я дійсно тебе ревную до інших жінок. Я

б хотіла, щоб тобі зі мною також легко як із ними. Хочу, щоб єдиною жінкою, про яку ти думав, була я.

- Ти і так зараз єдина в моїх думках, - відповів на що я. А потім підійшов і обійняв. А коли відчув її руки на своїй спині, то зрозумів: - ось воно, щастя)))

Та наша розмова на тому не закінчилась. Обіймаючи Еліно́р, я вирішив їй запропонувати зустрітис́я. Щоб все було як в нормальних стосунках. Хоча ми і мешкли в одному будинку, та я знав, що в неї ніколи не було нормальних стосунків.

Та Еліно́р попросили відстрочити наші побачення. Вона не сказала «ні», на мою пропозицію, тож я не заперечив. Ажде все ж у неї були вагомі причини на це.

За три тижні ми не лише почали зустрітис́я але й жити окремо від інших. Жити окремо ми почали завдяки Назірі. Вона купила Еліно́р будинок і ми му́сили туди переїхати. (у дракониці було своє бачення на стосунки між чоловіком і жінкою. І куча грошей, які, оскільки вона являлась власністю Тру, розділяла із своєю господинею). З нашим рішенням зустрітис́я погодилися фактично всі. Навіть Рей. Хоча я очікував, що він на мене накине́ться. Всетаки як-не-як а він батько Елі. А він навіть зрадив і підтримав.

З Варахілом у Еліно́р була окрема розмова. І вона попросила, щоб я не втручався в це. Еліно́р мені нічого не казала. Та я і так все бачив. Вона ставилася до нього як до друга, а він, певно, бажав більшого. Тож незабаром як ми переїхали в двох в новий будинок, архангел зник. Еліно́р була засмучена таким вчинком друга, хоча намагалася бути як завжди спокійною.

Заради цих стосунків я на певний час вирішив відійти від справ і присвятити себе лише їй. І брати, і Рей та і Дар мене в цьому підтримали.

Наші побачення були скромними. Попри те, що я намагався завалювати її цукерками, квітами, різними сувенірами... а ще прогулками по парку і посиденьками в кафетеріях (що на мене зовсім не було схоже), вона постійно повторювала, що не варто так багато тратити на неї коштів. Що вона і так була щаслива поруч зі мною і без цього всього. Та я хотів щоб вона була дійсно щаслива. Щоб частіше посміхалася. Хоча вона і так посміхалася. Спокійно, скромно, сором'язливо. Навіть з осторогою. Все, щоб вона не робила тепер було саме таким. Хоча всіма силами намагалася бути розкутішою, вільнішою. Еліно́р силкувалася і це навіть я помітив.

Для нас обох ці стосунки були вперше. Для неї зрозуміло чому вперше. А в мене в перше, тому що я толком раніше ні зким не зустрічався.

Еліно́р була не звичною жінкою. Навіть мені стало важко звикнути до її такої поведінки. Хотілося, щоб вона була більш жвавіша. Та нічого їй не говорив. Ажде саме такою особливою, не схожою на інших жінок, вона припала мені в серце. І саме за це мені хотілося її оберігати. Хоча я і задавався питанням, чи всі такі жінки в інших вимірах? В її вмірі? Чи Еліно́р – унікальна? Хоча чим довше ми були разом, тим більше зрозумів, що реально щасливчик, тому що Еліно́р була моєю унікальною жінкою.

Наші стосунки вибудовувались досить цікаво. Я тримав її заруку, обіймав, пестив. Поцілувати себе вона дозволила лише через певний час. На своє день народження 27 квітня. І я зрозумів, що був першим чоловіком який поцілував її за 27 років. І це було вражаюче. Хоча тоді ж до мене дійшло, що не лише перший цілунок належатиме мені, а й все інше.

Було і ще дещо. На відміну від мене, Еліно́р не кинула своєї справи. Тож з 23 по 3 годину ночі ми робили вилазки. Саму з Назірою я її від тепер не відпускав. Тож моя Елі придумала як я міг пиресуватись так швидко як і вони. Ажде сама вона була не проти.

За цей час я бачив яка вона була в битві. В своїй справі моя Елі була вражаюча. Сильна, тверда і строга. Та ці її битви були і небезпечні. Монстри з якими вона билася були потворнішими і набагато більшими. І хоча моя Тру була доволі сильна і вправна в

своїй силі, та чим більше я спостерігав за її нічним життям, то більше хвилювався за неї. Хоча її дракон була дуже пильна.

Впринципі, я мав би радіти і гордитися з того, що в мене така неймовірна дівчина. Хтось би сказав, що якраз під стать Дену Реісендеру. Та любив я її не лише за це. Тому чим далі, тим біше мені не подобалось, що вона веде таке небезпечне нічне життя. І мені хотілося їй про це сказати. Та мене випередила з розмовою Назіра. В нас з нею була не легка розмова. Вона просила мене щоб я поїхав бодай на певний і час, і дав Елінор трохи позайматися, а то я відволікаю її від її прямих обов'язків. Мені такий розклад не подобався. Але в нашій розмові я дещо зрозумів, тому вирішив поговорити з Елі. Я зрозумів, що із своєю дівчиною я ще ніразу не розмовляв на цю тему.

В вечері, коли ми пішли по парку я завів надуману розмову.

- Елі, я б хотів з тобою про дещо поговорити.

Ми йшли по алеї парку і я тримав її за руку. Вона мені нічого на це не відповіла, а лише як завжди легко посміхнулась у відповідь.

- Ми ніколи не говорили про твою силу. Ця сила твоя, вона така небезпечна. Ти її не боїшся? Вона тобі подобається?

- Моя сила? Нуууу... не знаю. Я просто сприймаю її ось і все. Мені подобається бачити врятованих мною. Думка про те, що я змогла врятувати їх, гріє моє серце. І це чудово. Моя сила...я від неї ніколи не відмовлюсь. Завдяки тобі я вижила і впустила в себе цю силу.

- Завдяки мені?

- Так, я помирала тоді. Але відчула чийось потребу в мені. Чиєсь бажання щоб я залишилась. І коли під дощем я дізналась всю правду то побачила, що то я саме тобі була потрібна. Що то ти не хотів мене відпускати. Можливо... точно. Так точно тоді коли я побачила цю правду мої думки і серце заповнив ти. З цього розпочалося моє кохання до тебе. Тільки тоді ще зізнатись не могла сама собі.

- Елінор, – я проигорнув її прямо по серд алеї не зважаючи на прохожих. Вона пригорнулася міцніше. Моя крихітка, будучи поруч зі мною звикла не зважати на прохожих. Вона дуже любила бути в мох обіймах, тож зараз я лише так міг виразити сої почуття на її зізнання.

- Я не жила до зустрічі з тобою, я існувала. Тепер з тобою мені байдуже на майбутнє. У мене є ти і я живу для тебе. – Елінор глянула на мене і я занурився в усю її любов яку передавали її очі. Тоді я зрозумів, що не маю права просити лишити її справу. Вона цим живе. Вона живе цим для мене.

Більше на цю тему ми не розмовляли.

За декілька днів я з Томом відправився на своє полювання лишивши Елінор на Коліна і Назіру.

Так я не раз після пошкодував, що пішов на полювання. Потрібно було лишитись з нею.

- Ден, нам потрібно поговорити.

Я приїхав до дому і вона чекла на мене. Це в перше я приїхав в робочий день і Елінор була не на роботі. Та мені було байдуже. Я з порога її поцілував і потягнув до нашої кімнати. Мені зараз хотілося цілувати і не відпускати з обіймів. Я скучив за її теплом, хоча і нещодавно чув її голос в телефоні.

- Про що моя люба? – ми сділи на ліжку, оскільки вона не дала себе обійняти. Я сидів поруч з нею і поправляв волосся з її спокійного як завжди обичча. Мені так не вистачало її спокою.

Та раптом щось трапилось. Вона накрила схилене обличча долонями і заридала.

- Про... про... пробач мені Дееен. Але я так більше не можу. Не можу... - Я був шокований.
- Еліно́р, що трапилось? – я не знав як вести себе зараз. Я просто дивився на неї в збентеженні.
- Не можу так... нам потрібно розрозлучитись, - в риданнях сказала вона.
- Що? – не зрозумів я. Щось останні її слова здавалися нереальними. Еліно́р не припиняла ридати.
- Нам потрібно розлучитись, розлучитись! – повторила вона. В мені від сказаного щось вибухнуло. Я спробував забрати її долоні з обличчя. Мав побачити її очі. Та вона відскочила із ліжка і стала біля стіни.
- Еліно́р, поясни? Я нічого не розумію? Чому ми маємо розлучитись?
- Я так не можу. Твої дзвінки...надмірне хвилювання. Я задихаюсь. Вибач, не можу. Це так важко для мене. Я думала, що зможу. Та не можу. ...маємо розлучитись.
- Через мої дзвінки? Чому не сказала? Чому нічого не кажеш? Чому вирішуєш сама?
- Ти кохаєш мене, я знаю. І я тебе кохаю. Але я не можу. Знаю, обом болітиме. Але... я піду від тебе. До батька...
- Що? Що ти вирішуєш за нас двох! - вона ледь говорила в риданнях, а я переходив на крик уже стоячи поруч з нею. Чи може вже давно кричав. – Не варто так, Еліно́р! Чуєш? Не вирішуй за нас! Так не правильно. Ти не маєш права!
- Я піду зараз. Мені так важко. Але я більше не можу.
- Підеш? Ти розумієш, що кажеш?
- Це так складно... складно для мене.
Мені хотілося щось зробити. Переконати її якимось. Тому я віддер буквально її долоні від обличчя і при піднявши грубо за підборіддя її обличчя, фактично силоміць поцілував.
- Еліно́р, - майже проричав я їй в уста після поцілунку. З її очей не припинялись литись сльози і я відчув присмак її сліз на вустах, - ти хочеш від цього відмовитись? Від нас відмовитись? від того що вже є між нами? Ти добре подумала? Ти розумієш, що «Нас», більше не буде? – Вона дивилась заплаканими очима на мене і її ридання продовжувалаись. Та я нічого не відчував. Я вже злився.
- Це так важко... я не можу. Відпусти, прошу тебе. Я не можу... я піду.
- Ти підеш? – злість в мені закіпала. – Ні, - кричав я на неї, - ні, я піду. Це твій дім! Раз я тобі не потрібен, то я піду! – відштовхнувши її, я різко повернув з кімнати, не помітивши в злості, що вона впала.

Вишішує за нас двох? Як вона так може? Чому нічого не каже?

Який же я був злий. Вмикнувши в машині гучність музики на всю, я їхав не думаючи куди. Мені потрібен був час. Адже я зовсім не розумів її. За скільки часу я й так і не зміг узнати Ел.

Вона знехтувала всим тим, що було між нами. Просто перекреслила. Чому вона це зробила? Я гадав вона інша. Не така як всі жінки. І, що взагалі означає її оте: «я задихаюсь». Були ж чудові стосунки. Ми любили... НІ – ЛЮБИМ! Любим один одного.

Мені потрібно було розібратися. І я їхав. Згадував нашу сварку, її слова. А це ж її перша сварка.

Дивно. Ми ніразу не сварилися. Її спокій мене іноді вбивав. І на речі які я реагував емоційно і бурхливо, вона сприймала із спокоєм. Я навіть не знав, чи вона взагалі щось відчуває в цей момент. Я міг і не раз з нею за це посваритися. Та не сварився. Спокій Еліно́р передавався і мені дивним чином, як тільки дивився на неї. Тому не міг з нею сваритися.

Еліно́р, певно не хотіла щоб так все вийшло. Можливо вона і хотіла все пояснити. Та я не стерпів. Вона нічого не робить не обдумано. Їй важко живеться на Землі. Вона підлаштовувалась під наші стосунки. А щоб навжитись на таке, їй ой як важко було. І напевно вже ж я її таки довів до цього рішення.

«Я задихаюсь».

Пробувши вдалі від дому декілька днів, вбивши декількох демонів і вампірів я таки зрозумів, що мають значити ці слова.

Ці дні я не телефонував їй. Не чув її голосу. Хоча при кожному полюванні тільки і робив, що раз-за-разом телефонував Ел. Хоча Том мене і попереджував. Я не давав довгий час нормально жити брату, а тепер втратив кохану через свою надміну опіку. А вона ж по силі не менша за нас з братом.

Ох, Реісендер, який же ти йолоп.

Зараз я їхав додому. Бажання перепросити, вибачитись горіло в мені вогнем. В нашій сварці я знову повіся з нею грубо. Налякав. Та вона точно нічого не скаже. Буде як завжди спокійною. Іноді, мені хочеться щоб вона накричала на мене. Вдарила. Я робив помилки, знаю. Та вона мовчала. Мій поспіх і наполегливість....

Знову Ел плаче через мене, знову відчуває біль. І чому вона покохала мене?

Приїхавши в місто, я не відразу з нею зустрівся. Мене небуло більше двох тижнів і тепер чекав слушної миті.

Я пійшов до неї коли вона йшла з роботи. Побачивши мене, Ел знову заплакала. Мені ж здалося, що я можу приносити в її життя лиш сльози. Та то виявились сльози надмірного хвилювання за мене.

По дорозі ми говорили про все, що було. Вона не захотіла ні в кафе ні додому. Тож зрештою наша розмова дійшла до головного.

- Ні, Ден. Я ...я не готова поновити наші стосунки. Ти вибач але ми можемо лишитися друзями.
- Лише друзями?
- Пробач.
- «На що ти розраховував, Реісендер? Еліно́р не всі жінки. Вона інша. Радій з того, що маєш. Сприймає як друга? – добре. Головне, що ти все ж поруч будеш! »
- Але ж ти мене ще кохаєш?
- Кохаю.
- І хочеш щоб ми лишалися друзями?
- Пробач.
- Нічого. Я розумію. Та знаєш, Еліно́р, мене дуже тіше, що ти мене ще й досі кохаєш, - заявив я їй. Її, мої слова явно здивували і я ледь стримався щоб не поцілувати. Спокій змінився емоцією і її обличчя мало приголомшливий вигляд. Та я стримався, натомість додавши, - твоє кохання дає надію на подальше поновлення наших стосунків. Знай, я не збираюсь здаватись. Мені ніхто не потрібен окрім тебе.

Так ми з Еліно́р лишились друзями. Та вперше я чітко відчував, що наші стосунки ще поновляться.

Був час, коли я зневажав Еліно́р Прайс і за людину не сприймав. Та тепер я ладен чекати на Еліно́р Конрад. Ця жіка, змінила своє прізвище і мій світогляд. І, разом з тим і я змінився. В моєму житті з'явилась ще одна людина окрім Тома і Коліна, за яку я ладен віддати життя.

- Привіт, моя люба!
- Альда!!!
- Угу. Ти не рада мене бачити?
- Рада. Але... але... Ми що, на човні?
- Ага.
- Альда, чому? Ти ж знаєш як я не люблю велику воду!
- Це, моя мила, щоб ти не втікла. А то не встигла я прибути на Землю, як на мене скирта новин звалилася. І самі вражаючі серед них дві. Перша – ти стала однією із ДрайнКрофт Тру. Друга – ти зустрічалась з Реісендером. Старшим Реісендером!
- Альда, я...
- ТИ, МОЯ МИЛА, зараз мені в усіх подробицях розповіси абсолютно все. І щоб ніяких відмовок я не чула. ДАВАЙ!
- Але вода...
- ПЕРЕТЕРПИШ! Давай. Ато катувати лоскоткою буду.
- Добре, - здалася я.

Альди не було маже рік. Хоча я думала часто про неї і бажала бачити. Проте після інциденту з Корпорацією, уже припинила і надіятись на це. А сьогодні вона появилася саме той момент, коли ми всією родиною сиділи після вечері і обговорювали ситуацію з оточуючими монстрами. Це вперше я рішилася поділитися з усіма тим, що відбувається в магічному світі. А ще я хотіла поговорити з Деном. Сьогодні я побачила його правду на те, як він у мене закохався. Він закривав цю правду раніше не навмисне. І лише зараз я змогла все побачити. По цій причині хотіла поговорити. Щоправда побоювалась і вагалась. Тому, з одного боку, моя подруга вчасно знагодилася.

Ми сиділи в каюті якогось лайнера. Номер був явно із класа «люкс», а із відчиненого вікна віяло сольоною водою. Знаючи Альду, вибору в мене не було. Тож я розповідала.

Коли я розповідала про життя в будинку разом з братами і янголами, то моїй подрузі це було мало цікаво. Вона просто мовчки слухала. Мовчки слухала вона і про те, як я стала Тру, як Ден мене врятував, як я відмовилась від Корпорації і в мене з'явилась Назіра.

Пару запитань в неї пролунало коли я розповідала про те, як стала донькою Рея і те, як почала сприймати мисливців за свою родину. І це була лише частина нашої довгої розмови.

- Все, а тепер давай саме цікаве. З усіма подробицями і повним букетом емоцій, що в той час ти відчувала.
- Ем...
- Гарзд, я допоможу. Так, я хочу знати з першу, як ти умудрилась закохатись в мисливця?
- Це так складно.
- Часу в нас багато, - розкладуй.
- Альда....
- Що, Альда? ДАВАЙ!!!

Я задумалась на декілька хвилин складаючи все по порядку.

Моє кохання до Дена... з першого дня нашого знайомства, моє серце забилося шалено. Попри те, що він вів доволі грубий допит, я відчула навіщо він це робив. Я чужинка, а він звик захищати найрідніших. Він вважав мене загрозою для своєї родини. Тому і на далі уникав мене.

Коли я тоді відчула, що комусь потрібна і схопилася за це, то навіть і не уявляла, що це Ден буде. Тоді, під час дощу, коли він мене втішав і я побачила правду, то відповіла тоді на його обійми. Він припинив ставатись до мене як до загрози і просто прийняв. В його обіймах я потонула і відчула захисток. Не такий як було з Варахеїлом. Відчуття були зовсім різні. Архангела я не боялася, а в обіймах мисливця моє сеце зберігало острах. Але все ж, від тоді я більше не могла без нього. Цей чоловік став для мене мою фортецею.

- Да, мала, легко тебе закохати. Обійняв мужик і ти розстала.

- Варахеїл і Колін мене також обіймали. Обіймав і Том. Але... Але... Розумієш, лише з Деном я відчувала, що я людина яка стла частиною життя. Частиною його життя.

- Ти останній романтик, Ел.

- Це не романтика, це правда.

- Отже ти закохалася в нього через обійми?

- Та ні ж, Альдо!

- Тоді я не розумію.

- Я закохалася в нього за його відданість родині. За те, що я стала частиною його рідні. Що я потрібна йому. І за вияв його емоцій. Біль, злість, хитрість, стриманість, задоволення, радість, ніжність.

- То ти його ще й досі любиш? Не хочеш відповідати? Гаразд. Наступне запитання. Як зізнався він тобі в коханні і що ти взагалі тоді думала?

Я розповіла все, що тоді було. Моя подруга явно була здивована .

- І не знайшов же він кращого часу щоб тобі зізнатися. А ти? Про що ти взагалі тоді думала? А?

- Я давно почала його ревнувати. Вперше коли я побачила як до нього липнуть жінки і який він з ними привітний, мене пробрала жахлива образа і лють на тих жінок. Я ходила з ним по барам лише для того щоб не втрачати його з поля зору. Так, було боляче, та все ж він проводив лише одну ніч з наступною жінкою, а потім вертався додому.

- Отже він гуляв во всю, при тому, що кохав тебе, а ти тут мучилась?

- Його також можна зрозуміти...

- Пофіг мені він! Ти страждала. Ну от, Ел, поясни мені ще навіщо ти оті слова випалила?

- Я ... ну... напевно це все одно рано чи пізно тарапилосьь.

- Як все зрозуміло.

- Альдо!

- Я чекаю!

- Уф...

- Давай тільки без цього.

- Ну... то певно була остання крапля. Він відігнав хлопця і це мене взбісило. Мої емоції перемогли здоровий глузд.

- Ммм-да. Не думала, що це так скоро станеться. І як же дійшло до того, що ви почали зустрічатись і жити під одним дахом?

Я розповіла подрузі все як було. Розповіла і про архангела.

- Сказала йому, що кохаю Дена. Що хочу бути з ним. Вара сердився. Казав, що Ден злодій. Що він не гіден мене і, що я не буду його. Я просила Варахеїла прийняти той факт, що я і Ден кохаємо одн одного і будемо разом. Та Варахеїл не зміг. Він просто зник. Я звала його, молилася, та він не відповідав. Варахеїл мій друг і я не хотіла його втратити. Мені було з ним.... Він...він просто був почуч і мені було спокійніше.

- Ну, тут все зрозуміло. Елі, а ці стосунки з Реісендером, що вони були для тебе? Як тобі було в цей період? Що відчувала? В тебе ж такого не було ніразу.
- Наші стосунки з Деном були казкові. Він поведився зі мною не так як з тими жінками. Ці стосунки неначе частина якогось написаного роману. Мені було дуже добре з ним. Ми майже весь час були разом. Час – від – часу ходили до батька з братами. Але в той же час мені було і важкувато. Я постійно боялася, що нароблю помилок. До жаху не хотіла його засмучувати. Намагалася бути розкутішою і на привселюдні його поцілунки не шарахатись, а відповідати. Я багато читала і дивилась фільмів.
- Ну ти даєш!
- Я не знала до кого звирнутись в цьому питанні ось і викручувалась як могла.
- Лади. А далі що було?
- Далі він поїхав на полювання а мене лишив на Коліна.
- О, це цікаво. Цей малий мені подобається. Розповідай.

Ден поїхав і я лишилась з Назірою. Переїзжати на цей період до батька я не хотіла. Не маленька дівчинка. Та і не беззахисна. Натомість в мене посилився Колін.

За період полювання разом з Томом, в Коліна з'явилась подружка. Самльма. Колін мене відразу і познайомив з нею. Кароока, струнка, висока з довгим кучерявим чорним волоссям. Вона також була мисливицею. І вона була дивнувата. Не схожа на мисливицю зовсім. По паспорту була старша за Коліна. А по спілкуванні, здавалося не більше 15 років. З дивними захопленнями. Вони з Коліном були повними протилежностями.

Наше знайомство розпочалося з її обіймів. Це було також для мене дивно. А ще ця дівчина багато говорила. Та пропри те, Сальма мені сподобалась.

Ця дівчина приєдналася до Тома з Деном і із легкістю лишала мене з Коліном. Коли наші кохані відправлялися на полювання ми також не сиділи без діла. Колін допомагав Рею, а я надолужувала втрачені години навчання + вивчаючи нові прийоми і опановуючи нову зброю. Назіра хотіла щоб я була готова до всього.

Проте і відпочивати ми не забували з Коліном. Ходили в кіно, інколи в гуляли в парку, а ще і він мене підсадив на перегляд фільмів онлайн через інет. А інколи і взагалі вечорами просто розмовляли про різне. Про коханих, про минуле, про наші захоплення. Про мою любов до доща.

Він жартував. Казав, що мені варто жити в Англії. Там ідуть часті дощі. І в мені прикидалось бажання побувати в містах тієї країни де йдуть часті дощі. Та Сальма, дізнавшись про мою маленьку слабкість, порадила мені побувати в штаті Флорида. Особливо місто Джексонвіль, по її словах, неймовірно гарне. А в літку там часто ідуть дощі. Це місто виявилось одним із її улюблених місць в цій країні. Вона навіть фото мені показувала парків, музеїв і пригарного центра міста. Тож я дала собі обіцянку якимось там побувати.

Дивно якимось це було. Я добре потоваришувала з Коліном і була з ним більш відкритіша. Почувала себе вільніше чомусь. Хоча наша дружба не була схожою на мою дружбу з Варахеїлом. З архангелом мені було дуже легко. Він показував мені свій веселий світ і я постійно від цього в захопленні. Не кажучи вже про те, що він любитель мене побалувати солодким.

Коли він зникає, я починаю трохи сумувати.

Сумувала весь цей час я і за тобою.

- Ага, я і бачу!
- Що?
- Як ти за мною сумувала.
- Я справді за тобою сумувала і мені не вистачало тебе.

- Угу. А як же Назіра? Ідеальна подружка.
- В нас з Назірою такі стосунки....Ми ліпше схожі на колег по роботі. Мало спілкуємось і фактично нічого не знаємо про одна одну.
- Добре-добре. Я зрозуміла. Ти лише не ображайся, мила. Розкажи мені ліпше чим же тебе таким довів Реісендер, що ти вирішила з ним порвати?

Мені було важко про це згадувати. Але я вже почала складати цей пазл. І хоча це була важка частина пазлу але без неї не буде повної картини.

Коли Ден поїхав на перше полювання, я дуже хвилювалася за нього. Його полювання були більш травматичнішими і небезпечнішими. Хоча як виявилось моє хвилювання за нього було меншим ніж його до мене. Перші дні ми обоє часто, дуже часто телефонували один до одного. Потім я не встигала йому сама телефонувати. Він виявлявся швидшим. Зрештою, Ден почав так часто мені телефонувати, що я збивалася в своїй роботі роблячи помилки. А постійні думки про те щоб він не зателефонував мені під час бою призводили до моєї неухважності і я отримувала травми.

Коли ж Ден приїхав до дому, ми наскільки належали один одному, що не вистачало часу мені побачитись з Томом. Тож чим далі наші стосунки ставали тіснішими, тим більше вони починали мене душити і я потихеньку задихалась. Задихалась від його надмірної уваги і турботи.

Я кохала його але те, що відбувалось між нами для мене було дуже важко. Тож одного із його полювань я почала задумуватись на розривом наших стосунків. Та остаточну крапку поставило його бажання щоб Даріель мені поставив захист на ребрах від янголів.

Який захист від янголів? З моєю силою надприродні істоти мені нестрашні! Травми я отримувала останнім часом лише через нього. Та і надприродні істоти завдають йому більше поранень. Та як я могла Дену це все сказати? Адже сама була ладна накласти на нього з Томом якесь захисне закляття. Я не наважувалась йому це все сказати. Натомість, перед його приїздом вирішила, припинити стосунки. Мене це так виїдало з середини. Що навіть дихати було важко.

- І ти звісно нікому про це не сказала?
- У них свої проблеми. Доля мисливців не легка. До того ж, багато хто таке самотушки переносить. Чим я особлива? Я доросла людина і маю вирішувати таке сама.
- Дать би тобі за такі слова... та що толку. Гаразд, далі давай. Виклала ти йому це все з горем навпіл. Поставила всі крапки над «І». Тобі ж певно боляче було. Як перенесла розлучення?
- Ну.. коли він виходив з кімнати, то ненавмисне штовхнув мене. Я навіть не помітила, що забилася. – На сказані мною слова моя подруга стримано вилаялась в сторону Дена і я продовжила після її коментарів. – Я не помітила, що забилася. Я лише бачила як він пішов. Фактично зник. Як Цистію. Для мене це було дуже важко. Цистію зник... він зник назавжди з мого життя. І мене охопив великий страх. Втратити Дена для мене рівносильно смерті.

Я в одну мить підхопилася і побігла за ним вигукуючи в слід його ім'я. Та було вже пізно. Я лише побачила як зникала Імпала. Поїхав. Що я накоїла. Я впала в риданнях на коліна. Зник. Він зник! Це так було боляче. Душа розривалась на частини. Сама зруйнувала все, що було.

Не знаю скільки ще була в такому стані але згодом відчула в своїй долоні склянку. Її вміст я без роздумів випила. Випивка трохи привела мене до тями і я побачила, що моїм

рятівником був Колін. Після ще одної склянки міцного я заснула. Прокинулась я в своїй кімнаті. Трохи згодом Колін витяг з мене всю правду.

- Стій, а я к там Колін опинився?
- Назіра. Вона бачила все, що трапилось і вирішила, що мені потрібна допомога. От вона і привела Коліна.
- Аааа. Не дура. А що далі було? Він втішив тебе?
- Втішив.
- Це певно важко було. Ти все тримаєш в собі і із тебе потрібно все лещатами доставати. Та він певно постарався.
- Постарався. Та і Сальма допомогла. Сказали, що правильно все зробила. Що йому давно казали про те, що це так довго тривати не може і, що вони самі бачили як він сам на мене напосідав. Вони казали, казали, та мені від їх слів легше не ставало. Я фактично не чула їх слів. Його не було і я відчувала жагучу провину. Мені хотілося щоб Ден вернувся. Хотілося, щоб нічого того всього не було. Щоб все було як раніше.
- Зрозуміло. І довго ти була в такому стані?
- Довгенько. Декілька днів. А потім Назірі набрид мій стан. Вона мене на полювання витягувала. Я йшла з великим небажанням. Та все ж це допомагало. А трохи згодом з'явилося декілька інших воїнів і вони нас забрали з собою. Разом з ними я відправилася на першу свою війну.
- На війну? Війна це хринова справа. Та іноді корисна. Що було після війни? Я так розумію і тобі війна дала свій урок?
- Так, винесла і я свій урок. Попри те, що все ж це війна, та і там в мене час був подумати. Послухати інших. Переключитися на інше. І це допомогло. З війни я вернулася з іншими емоціями. Уже вдома, коли я дізналася, що Ден ще не вернувся подивилася на все з іншого боку і добре подумавши вирішила важливі для себе питання. Я кохаю його, але я правильно зробила. Він помилився, - не я. Я і так намагалася попри його наполегливість втримати те, що між нами було. І тепер, єдине що могла собі дозволити, то це те щоб ми лишилися просто друзями. Звісно мені не було байдуже як він відреагує на мої ось ці слова. Та тільки тепер я була готова до будь-яких наслідків. Щоб не сталося, готова була прийняти все.
- Ого. То тепер ви друзі?
- Друзі.
- І скільки він линдав?
- ?
- Скільки часу минуло поки він перебісився?
- Два з половиною тижні.
- Ніх... собі. А скільки разом були?
- Ми були разом 7 з половиною місяців як пара. До того як я розірвала наші стосунки.
- Н-да. Знаєш, а ти умнічка. Освоїлась непогано і вже встигла романчик замути. І до біса, що з Реісендером. Зараз ми тобі замутим нові стосунки. Нема чого тобі в дівках сидіти. Небуде нічого страшного в новій інтрижці. Я тобі якогось вояку знайду. У мене чимало всіляких хлопців знайомих є. А деякі навіть ще із непоганим статусом. Притиндувати я на тебе не можу то нехай хоть допоможу з іншим.
- Припини Альдо. Нікого мені не потрібно. Я Дена кохаю і це нічого не змінить. Не зможу я бути з іншим.
- Ну це ми ще побачим. А кохання така штука... я своїх обох чоловіків також кохала, а тепер он в тебе закохалась.

- Аль, я дуже за тобою скучила, чесно. Але може ти все ж припинеш мене катувати і ми відправимся додому? Батько хвилюється певно, місця собі не знаходе. Та і брати певно шукають. А в середині в мене такий страх сидить.
- Ел, чим тобі тут не подобається? Океан, номер люкс для молодят і спека. Не те що там у твоїй Мінесоті. Грудень місяць, а неначе льодовиковий період.
- Але сніг це так гарно. Неначе дощ набув кольору. І як і дощ не виділяє нікого окремо. Як під дощем, під снігом всі люди однакові. Стираються всі статуси. А мороз, це частина нменучого і цілісного.
- Я ж кажу, ти останій романтик, Елі.
- Та ні. Просто це неймовірне явище. Лід, мороз, бурульки.
- Бурульки? Гаразд, Бурулька, не буду я тебе більше катувати. З цим більш-менш розібралися пора із іншим розібратися. Познайомиш мене із своєю родиною і драконом.
- А Корпорація?
- А що Корпорація?
- Нуууу, я ж уже не співпрацюю з Корпорацією.
- Ааа, це. Та не парся. Ти тепер цивільна. А як я проводжу свій вільний час не їхня справа. І взагалі, - я у відпустці.
- Правда? Це ж чудово! А де ти так довго пропадала?
- В полоні. Ну у мене така задача була. Потрапити до ворогів у полон. Здобути потрібну інформацію. І мене через пару місяців мали врятувати. Та мій отряд по спасінню був знищений, то ж довелося самотушки вибиратися. А без зброї виявилось це важкувато.
- Умм. Добре, що ти повернулась ціла і здорова.
- Ну гаразд, давай додому, Бурулька.

Ми повернулись додому Рея не без шуму.

Альда з моїми рідними познайомилась мало не із стрільбою. Та на далі моя родина сприйняла подругу добре. Адже по моїм розповідям вони вже були знайомі з нею. А ось Альді не всі сподобались. А точніше лише Ден. Та вона не виказувала виразно свого невдоволення через мене.

За декілька днів після Альди з'явився і Варахеїл. Моя подруга зустріла крилатого боєм. Він отримав від дівчини за те, що не догледів за мною. За то я через це була дуже зла. Ці двоє билися в будинку Рея. Вони дуже розгромили будинок. І мені було не пособі від того скільки буде коштувати ремонт будинку. Та наприкінці тої бійки вони примирилася тому що в них виявився спільний ворог. Ден.

Мені було дуже прикро, що ці двоє не сприймали Дена як належне. А боротися з ними було важко. Та Назіра мене кожного разу виручала. Вона була рівна що Альді, що Варахеїлу по силі, тому вони зайве не наривалися на гнів моєї дракониці.

З приходом Альди змінилось і ще дещо. На мій привеликий подив я помітила, що за цей досить короткий Альда здружилася з архангелом, а моя дракониця з Даріелем. Чого раніше не було.

Мої брати проводили багато часу на полюванні і я майже їх не бачила. Та я не нудьгувала.

В моєї подруги з'явилася навязлива ідея мене звести з всілякими своїми знайомими. Як і обіцяла раніше. Та мені це зовсім було не потрібно. І я, яка завжди намагалася бути спокійною і стриманою часто почала сваритися з нею. Зрештою мені і в цьому допоміг батько. На мій подив Альда його послухала.

Це був важкий і виснажливий час. Та невдовзі Альду призвали в Корпорацію, а Варахеїл відправився за декілька днів після Альди і собі в справах. Наступного ж дня ми всі відчули полегшення.

Невдовзі після нового року Том, Ден і Даріель знову відправились на полювання. І я зраділа з того, що нарешті зможу здійснити те, що так давно хотіла.

Відсвяткувати по справжньому День народження Дена.

Коли всі погодились з моєю ідеєю я була дуже щаслива.

Моїй ідеї був здивований лише Том. Та всеж він мене також підтримав.

Моє бажання зробити Дену День народження було обумовлено тим, що мій ДН він зробив казковим. І я також хотіла щоб він був щасливий.

Перед Томом та Даром була поставлена задача прибути додому точно 24 січня.

Все ішло по моєму плану.

Вітальня в повітряних кульках. Всі приготували подарунки. І я на кухні. У мене було заплановане велике святкове меню із смачним пирогом замість торта.

Оскільки Сальма не вміла готувати то у свої помічники я взяла лише Назіру.

В ДН Дена о десятій я почула з кухні, де робила останні приготування, знайомі голоси. Кинувши все вийшла з кухні посміхаючись на зустріч тому, кого кохала і заради кого затіяла все це свято.

Та посмішка моя сповзла коли поруч з старшим Реісендером побачила незнайому жінку. Ден те і робив, що посміхався і зиркав на неї щось там кажучи. Мене аж по серці різануло від цього.

- Елі, пробач. не було можливості тобі повідомити. Вона прибула сюди...

- Том, Том! все гараз, - не дала я договорити брату.

- Я не занав, що так вийде.

- Нічого Том.

- Елі, тут ще дещо. Вона...Хезер колишня дівчина Дена. Після Лінди він не бажав нічого ні з ким заводити. Але так уже сталося...

- Сталося! - можливо трохи грубо обірвала я молодшого Реісендера.

- Ти ревнуєш?.

- Не знаю, Том.

- Ти ж ще кохаєш Дена?

- Немає значення. Я розірвала наші стосунки,- та мені ставало дедалі больніше. -

Том, пора уже на стіл наставляти.

- Добре. А де Назіра?

- На діжурство відправилась. Дала мені можливість відсвяткувати разом з усіма.

- Ти маєш втомлений вигляд.

- То пусте.

- Елі..

- Том, не варто.

- Добре. Тоді я позву Сальму нехай допоможе.

Ми з Сальмою розстравили страви на стіл, а Колін допомагав. Ден так і не зирнув на мене за цей час уваги. Він весь свій час приділяв тій Хезер. Як виявилось вона також була мисливецею. Хоча чому я дивуюсь?

- Елінор, доню, сідай уже до столу, - подивився на мене лагідно Рей.

- Зараз тату. Ще одну страву донесу, переодягнусь і прийду.

- Навіщо тобі переодягатися? Ти і так гарна, - здивувався Колін.

- Нічого ти не розумієш, - дорікнула Сальма меншому Реісендеру.

За 5 хвилин я уже була в кімнаті. Зайшовши, простояла не рухаючись декілька хвилин. Просто потрібно було опанувати себе. Та зрозуміла, що знаходитись в одній кімнаті з його колишньою я не зможу. Хоча чудово розуміла, що і я в статусі його колишньої знаходжусь. Та мене почала з'їдати ревність. Ця жінка мені до жаху не подобалась. Вона вся надто була мисливиця, яка як я ще і зрозуміла обоює Денову Шеві.. (І в моїй уяві я вибігла з кімнати, зхватила ту жінку за патли і ... добре, не буду про це.

Переодягнувшись я покликала Даріеля який не був приутній весь цей час.

- Елінор?
 - Даріель. Вибач, що заважаю. І вибач за моє нахабство. Просто я збираюсь підти і... ти не міг би передати дещо пошіпки Рею?
 - Добре.
 - Ой, дякую. Ти справжній друг.
 - Що передати?
 - Скажи, що за мною Назіра прийшла. І забрала на важливу битву. Що там без мене аж ніяк. Скажи, що я попросила щоб він не хвилювався. Обіцяю вернутись цілою і неушкодженою.
 - Але ж це неправда?
 - Неправда, - признала я.
 - Отже так потрібно.
 - Дар, я кохаю його, а він там з тою жінкою...
 - Розумію. Не хвилюйся, я все передам.
 - Даріель, дякую велике.
- Подякувавши другу я зникла.

Джексонвіль. Ось що перше мені спало на думку. І хоча коли я туди прибула дощ не йшов, проте просте блукання по місту мене втішало. Ось куди мене завела мене моя ревність. І тут було чудово. Я не знаю скільки часу в цьому місті провела але саме тут до кінця склала свій пазл. Тепер все боло зрозуміло і в собі і в своєму майбутньому.

- 16 -

Я ішла із моєї уже колишньої роботи, своїм звичним маршрутом, як помітила знайому постать яка йшла мені на зустріч. За декілька метрів ми зустрілись.

- Елінор.
- Ден, як чудово, що це ти.
- Якого дідька, Елінор! Ти зникла на 4 дні. І зараз якби мені не зателефонували з твоєї роботи, що ти була в них, я б взагалі не знаю щоб робив!!!
- Нам потрібно поговорити. Але не тут. Давай до мене поїдемо? Ти на машині? – спокійно запитала в чоловіка.
- Що ти взагалі робиш!!! Хочаб Рея попередила!
- Назіра попередила. Може всетаки поїдемо? – мої слова його заспокоїли щодо батька. Та все ж він явно був сердитий, а тому опановував себе декілька хвилин.
- Поїхали.

Ми знову були в кімнаті де я розірвала з ним стосунки.

- Ден, ось твій подарунок, - я простягнула чоловіку невелику коробочку. Він здивовано подивився на мене. Відчувалося, що Реісендер ще сердеться на мене. – Подивись.
- Ти про це зі мною хотіла поговорити?
- Ні, але... я... це мій подарунок. Будь ласка.

Ден взяв коробочку і вийняв з тудова срібний кулон краплеподібної форми.

- Він срібний, омитий святою водою і відкривається. В середині ладанка. Тикий собі оберіг. Це мені дівчата бойові воїни підказали. У них в кожного своя віра і власна релігія. Досить цікаво. Це для більго твого захисту. А то я також за тебе хвилююсь. А ще срібний ланцюжок. Ти звісно можеш не носити. Твоє право.
- Я буду його носити. Він чудовий, – чоловік надів прикрасу чим дуже мене порадував. Я посміхнулася, а він заспокоївся. – Дякую. Та... ти ж тоді втікла з мого Дня народження?
- Я...я... так.
- Чому?
- Зараз. Я зараз все тобі поясню, – довелося зробити коротку паузу. Мала зібрати всі потрібні слова. Щоб нічого не забути і не пропустити. – Справа в тім... Коли ти тоді поїхав я боялася, що ти зникнеш назавжди з мого життя. Я не хотіла тебе втрачати. Проте минули дні і Назіра сказала, що з тобою все гаразд. Я боялася, що з поновленням наших стосунків знову буде все так само. Що не зможу далі витримати твого шаленого темпу. Тому запропонувала бути друзями. Ми з тобою дружили і я тебе тихцем собі кохала. Я була задоволена таким станом речей. І десь в глибині душі таїлася надія, що так і буде надалі. Та коли побачила ту Хезер... в мене пробудилася жахлива ревність. А коли узнала, що вона твоя колишня то і взагалі захотілося врізати їй. Це дивно, знаю але нам з тобою так добре було. Дуже добре. І я була ідіотка. Мені раптом стало образливо, що ти знову можеш бути разом з нею. Забудеш про мене. А я цього не хотіла. Не могла бачити як ти з нею розмовляєш. З такою всією ідеальною. Тому і зникла. Знаєш, за цей час я зрозуміла, що мало тебе кохала. Не по спарвжньому. Не з усією силою. Тепер все по іншому. Я кохаю тебе, і це не пусті слова. Зараз, моє кохання наскільки сильне до тебе, що я ладна навіть бути просто твоїм другом. Лише б тебе не втратити. Розумієш, я зрозуміла, що наше життя дуже мінливе. Та попри те, я просто нікого більше не зможу покохати. В моєму серці немає місця більше нідлякого. Лише з тобою я бачу соє майбутнє і старість. Тому зараз я кажу, що кохаю тебе. Але не буду наполягати на поновленні наших стосунків. Я завдала тобі болю, тому не заслуговую на твоє кохання.
- Завдала мені болю? – Реісендер мене міцно обійняв і легенько поцілував. – Елінор, це не ти мені завдала болю. Я просто великий ідіот. Я не помічав нічого, а ти мені дала гарний урок. Я багато чого зрозумів. Я дуже кохаю тебе. І втратити тебе рівносильно смерті. І знаєш, - я також думав про те, що не достатньо сильно кохав тебе, тому і наробив багато помилок. Тому лише я винен, що ти розірвала ті стосунки. Не картай себе за це. Давай просто почнем все з самого початку.

І ми почали все з початку. Хоча те, що між нами було раніше добре на нас відбилося.

Новину про те, що ми знову разом ми повідомили за спільнльно вечерею. Як я і очікувала в кожного була своя реакція. Та проте очевидна. Том, Колін і Сальма за нас були дуже раді. Батько, Даріель і Назіра поставились із розумінням. А ось парочку Альду і Варахеїла довелося довго переконувати в тому, що між нами все доволі серйозно. Мій друг потребував від мене доказів мого кохання до Дена. І я намучилась йому доказувати. А

ось з Альдою розмову вів Том. Томущо вона зовсім не сприймала Дена. І його намагання були б просто марними. А ось до Тома подруга ставилася добре. Йому довелося її переконати спочатку в тому, що Ден не такий уже поганий, і що мені кращого не знайти. А потім, що ми дійсно будемо щасливі і Ден буде паїнькою в наших стосунках.

З моїм Реісендером ми жили громадським шлюбом. І все, що було зараз зовсім не було схожим на те, що було раніше. Ми стали більш відкритіші і більше довіряли один одному. Ден більше не надокучав мені частими телефонними дзвінками, а я поруч з ним не була більше скута. Ми вправно поєднували особисте життя з роботою.

Хоча про наш шлюб всі лишень і мріяли. Особливо яскраво свої мрії виражали Сальма, Колін і Том. Та ми мовчали про це. Я навіть і мріяти про таке не могла, а Ден мовчав. Це був надто серйозний крок.

Ми розпочинали наші стосунки з чистого аркуша. Хоча не лише стосунки. Я зробила в Джексонвілі важливий для себе вибір. Мені довелося звільнитися з роботи. І це було нелегке рішення. Але суміщати реальне життя з магічним виявилось доволі нелегко. Та без грошей я не лишилася. Назіра знайшла цікавий вихід і за згодою своєї родини за пів року я вже мала своє власне детективне агентство з двома працівниками. Один із них займався клієнтами, а інший вів фінанси.

Моє агентство займалося справами як звичайних людей і людей магічного світу. Це була цікава і корисна робота. Не кажучи вже про те, що це виявилось прибутково. Хоча спочатку мені було важко. Адже за правду я не карала, а брала гроші. А деяка правда мені відкривалася ще та. Завдяки моєму власному агентству у мене по суті був вільний графік. Трохи згодом я вже співпрацювала і із Міністерством Магії і із Корпорацією. Лише не особисто. З ними працювала Альда яка спочатку мені допомагала просто так, а потім і взагалі звільнилася з Корпорації і стала мої партнером в подальшому. Як і люди, так і маги з усім манічним світом легко розставалися з грішми і не минуло і року як агентство почало отримувати стабільний прибуток. Тож згодом я зробила своїм мисливцям по кредитці на які клала гроші щоб вони за необхідності ними користувалися. (правда з Деном на цю тему довелося добре поперечатися.)

Не минали мене і міжнародні магічні війни. Я була одним із небагатьох ДрайнКрофт які були на Землі. Тож мала як на захисника цієї планети доволі велику силу. Тому просто немала права не йти в бій для захисту моєї батьківщини.

За битвами і війнами зовні (магічного світу) слідувала Назіра.

Такі битви були не частими. Та коли все ж були то я про них розповідала спочатку Дену, а потім іншим чи він чи я повідомляли. Коли вирушала на зовнішню битву, то в агентстві були вихідні, а Ден чекав на мої повідомлення. При тому він міг бути і на полюванні коли я повідомляла про битву. Моєму Реісендеру було важкувато сприймати мої бої, та все ж він просто мовчки хвилювався і боявся за мене. А я боялася не менше за нього. Так ми і жили в страхі за один одного.

Подія яка знову змінила моє з Деном життя, сталася після мого 29 Дня народження.

Про те, що цей вимір не омине Поглинач уже давно пліткували. І з кожним разом плітки були дедалі страшнішими. На початку квітня місяця я вперше брала участь на зборах зовнішнього світу планети, які організувала Корпорація. Збори відбувалися в Академії Магії і Чаклунства «Уолдмедж». На диво на велетенському стадіоні не було вільних місць. Промову вів представник від Корпорації.

- Всі плітки які ви чули про Поглинача – правда. Поглинач – це велика нещадна сила сила яка поглинає як чорна діра виміри. Ця страшна сила уже знищила майже

тритину вимірів і невпинно наближається до нашого виміру. Попри те, що наш ворог неймовірно сильний, та і його можна знищити. Заздалегідь узнавши про можливість бути знищеними, ми почали закликати на допомогу всіх хто може відгукнутися. Нажаль на наш поклик майже ніхто не відгукнувся. Окрім Принцеси Історії. Принцеса з Принцом і їх Легенями Історії радо погодилися нам допомогти. Хоча їх спроби самостійно знищити ворога зійшли на нівець. Знаємо, цієї сили скоріш завсе буде недостатньо щоб знищити такого могутнього ворога. Тому ми зібрали вас тут. Зібрали тут не лише щоб повідомити про Поглинача і закликати на бій. А й з метою дати вам можливість вибрати. Оскільки майбутня битва фактично не дає нам шансів на перемогу, ви – присутні, можете зробити вибір між шансом вижити і смертю. Або ви будете битися проти грізного противника до смерті, або ж візьмете разом з собою своїх рідних і евакуюєтесь в інші виміри. Ми не будемо перечити вашому вибору. Просто хочемо щоб ви знали. Але той, хто зголоситься на бій має знати, що ця битва буде значно страшніша ніж релігійний Апокаліпсис. Кожен хто все ж рішиться лишитись в цьому вимірі з вас має бути готовим до програшу і, що скоріш завсе Поглинач поглине вимір. Але якщо нам все ж вдасться прогнати нашого ворога з виміру, то наш зовнішній світ сили змінеться. І це вплине і на звичайних людей і на внутрішній світ Релігійний (мисливців). Як світ змінеться, що буде далі, ніхто не може передбачити. Надалі все залежатиме від результатів війни. Тому вирішуйте. Робіть свій вибір. Наступні збори і підготовка до війни відбудеться 8 червня. На цих зборах мають бути присутні ті, хто зробить вибір боротися із загрозою. Ми не пликаємо великих недій, тому просто бажаємо вам зробити свій вибір.

Ми були всі збентежені. Не лише збентежені, а й налякані. Для багатьох Земля була батьківщиною, а для інших – стала. Перед нами був не легкий вибір. А точніше – найвищий вибір.

Свій вибір я зробила після свого Дня народження.

Останні місяці поруч зі мною крутився мій архангел. Разом з Назірою він часто бував і на війнах в яких я брала участь. Ден не заперечував і навіть підтримував. Здавалося ці двоє зрештою поладнали і моєму Реісендеру було якось навіть легше від того, що він знав, що крилатий за мною приглядає. Та на ці збори я відправилась сама. Мій друг останній тиждень був зайнятий чимось своїм. Тому лише Альді розповіла про що йшла мова на зустрічі. Моя подруга будучи колишнім агентом Корпорації зразу зробила свій вибір. А я все обмірковувала, чому Корпорація повністю не евакуює весь вимір? Та відповідповідей навіть у мене було декілька на це.

Зрештою, я як і моя подруга вирішила підти на цю останню велику війну. Альда не заперечувала і не зупиняла мене в моєму виборі. Зауваживши всі «за» і «проти» мій вибір був саме таким. Та своїм рідним я вирішила не казати, що це за війна. Для них це був ще один наступний мій бій.

Я дуже хвилювалася. Проте навіть Дену не казала нічого про цю битву. Не хотіла його зайве турбувати. Я не любила його обманювати але хвилювати його не любила ще більше. Тож я вже худко собиралась.

Зараз, коли я собиралася, до нас приїхали Том з Коліном і ще з пару мисливцями. Тож мій милий не був присутній коли я собиралася.

- Так, це взяла, це взяла і це взяла, - перераховувала я.
- Привіт моя Кицюню! – архангел з'явився зневідкіля і я навіть не почула в своїх клопотах його помаху крил. Мій друг будучи відсутнім значний час, зараз зразу повів себе самим нечуваним способом. Варахеїл різко мене розвирнув до себе і фактично притиснув. Наші обичча стали дуже близько і він говорив видихаючи

мені в уста. Мені стало не зручно і це було зовсім не смішно. А ще від нього несло далеко не цукерками і шоколадом.

- Вара, ти п'яний?
- П'яний, Кицюню, від кохання до тебе.
- Ми вже говорили на цю тему. А тепер відпусти мене.
- Не відпустю. Я знаю кудти ти собираєшся. Небось своєму *Милому* не сказала?
- Повернись, тоді скажу. Відпупути, прошу. Це не смішно.
- А я і не жартую, - і він впився в мої мої уста неочікуваним поцілунком. Я була шокована, а його поцілунок ставав наполегливішим. Хоча і не відразу, та все ж я почала вириватися з усієї сили з обіймів архангела. Та тут з'явилася Назіра і побачивши цю картину вона просто врізала чоловіку, що той аж упав.
- Зараз я вернусь, а ти щоб була готова, - сказала мені дракон і захвативши п'яного архангела зникла.

Я хоча і була ще торохи шокована, та швидко зібралася з емоціями і написала худко записку Дену. У мене було в запасі хвин з 20. Та коханому я мала все пояснити. Не могла по іншому.

- Даріель! Дар, прошу з'явись. Ддуже потрібно, - зашелестіли крила і з'явився ангел.
- Елінор?
- Дар, у мене дуже мало часу. Ось лист. Якщо мене не буде більше 10 днів, передай, будь ласочка Денові. – Ангел глянув на листа і повільно взяв, глянувши на мене своїми блакитними очима. А в мене раптом винекло жахливе відчуття, що я їх бачу в останнє. – Слухай, і ще. Раптом що, я буду в Болгагії. Там мене зможеш знайти. Чи Ден, - добавила я.

Тут з'явилася Назіра і ми відправились.

Блакитноокий так і залишився там стояти.

Все так швидко відбулося. Я навіть і подумати нічого не встигла. Та моя битва затримувалася. І в цьому затишші я раптом усвідомила, що маю розповісти все Коханому. Адже це мало вигляд зради. Цей поцілунок зводив мене з розуму. Я не могла зосередитись і як би Назіра мене не стимулювала на бій та моя зрада виїдала мене. І зрештою, свій бій я програла. Мене було важко ранено, а мого дракона було вбито. Та хвилювало мене лише те, що я так і не попросила свого Єдиного пробачення за заподіяне. Адже собі я так і не змогла пробачити.

Коли я робила свій вибір, переживала втрату Назіри і виїдала себе за свою зраду, мій мисливець мав свою історію в той час. Мав свою правду. Тепер наші дві правди переплітались в одну історію.

Все почалося, коли я вже збиралася. Він ледь відчипився від братів і тих двох нахаб, що сьогодні завалились до нас. Йому хотілося попроситися зі мною. Хлопець підійшов до кімнати де збиралась я. Двері кімнати були прочиненими. Він хотів зробити мені сюрприз тому і пійшов до кімнати тихцем. Коли він почув підозрілу возанину в кімнаті. Тож заглянув у прочинені двері. Та кращеб Ден взагалі не йшов проводити мене.

Через прочинені двері він побачив як я цілуюся з архангелом.

В одну мить в йому вибухнув гнів. Реісендер ладен був увірватися і добряче врізати триклятому. І він би так зробив. Та в мить опинився в іншому місті. А саме в Рея. Туди його переправив Дар. Старший Реісендер був злий. Він посварився з Даром при Реєві. Вимагав, щоб той негайно вернув назад. Кричав ангелу, що має начистити рило архангелу. Дар довго Дена не вислуховував. Потерпівши його крики певний час, він зник. Повернувся десь за пів години на Реісендерові вимагання повернув його до дому. Коли Ден зайшов в кімнату, то там уже нікого не було. Я не попросалася. А я завжди

була чесна перед ним. І він чекав, що я перш ніж підти, прийду з ним попроситися навіть де б він не був, а за походом і розповідь, що ж то все таки було. Та мене не було. Я пішла і він навіть Назіри не зміг докликатись. Докликатись Ден не зміг і архангела.

Перший день він був дуже злий і все гукав Варахеїла. Дар більше також не появлявся. Ні братові, ні Рею, Реїсендер не розповів про те, що трапилось. За два дні він з Томом і Коліном поїхали на полювання. В тому містечку вони провели шість днів. На останній день він таки не втримався і до чортиків напився. Біля нього в барі сиділа дівчина яку він вирішив був пригостити, тому що йому здалося, що вона така ж сумна як і він і їй потрібна компанія. Так п'яним Ден і не помітив як з'явився Дар.

- Ден, що ти робиш?
- Іди гуляй полем, крилатий зрадник.
- Ден, а як же Елінор?
- Елінор тут нема! – заявив чоловік другу.
- Зупинись, Ден. Ти зараз накоєш дурниць, а потім шкодувати будеш.
- Іди туди з відкіль прийшов!

І ангел пішов. Він пішов за мною. Тому що єдине, що йому прийшло на думку, то це те, що лише я зможу його зупинити.

Він знайшов мене знівичину і закривавлену. Та я його ще ледь притомна впізнала. Дару довелося добре потрудитись щоб знайти швидко спосіб як зцілити ледь живу мене. Зціливши, він коротко на мою вимогу сказав, що йому здається, що Ден ось-ось зробить якусь помилку.

А Ден був дуже п'яним і таки вчинив необачну дурницю.

Нас з Даріелем помітила перша дівчина з якою Ден втішався.

- Ха, звідкіля взялися ці двоє? - запитала старшого Реїсендера дівчина яка тільки що ласкала спину мого милого. Він оглянувся і затуманеним поглядом побачив спочатку Дара.
- Дар, знову, якого....- та той не дав йому договорити і підійшовши в мить отрезвив Дена. Тут він і побачив мене. Я дивилася на нього як завжди спокійно. Щоб не трапилось, я була спокійна. Це його завжди не покоїло в мені. Але зараз, побачивши мене, хлопець пригадав той мій поцілунок з Варахеїлом. Він сів на ліжко і дівчина яка була з ним також сіла.
- Елінор, – глянув він на мене.
- Елінор, ти ж усе бачила тільки що. Скажи щось Денові, поки він не зробив помилки.
- А? – глянула я на ангела. А потім на милого спрямувала своє спокійне обличчя. – Нічого, все правильно. Мені краще підти, – сказала я і розвирнулася до дверей, щоб вийти з номера.
- Елінор, ти сама винна. Не варто було цілуватись з тим пернатим! – випалив він мені в спину. Та я не відповіла і просто вийшла.
- Це що, твоя дівчина була? Ота сама, Ден? – запитала його оголена дівчина яка ще й досі була в номері. Він глянув на неї і раптом все усвідомив.

ЩО ВІН НАКОЇВ??? НАВІЩО ТАКЕ СКАЗАВ???

Його в мить підірвало з місця і він вибіг з кімнати гукаючи мене на ім'я. Та мене ніде не було.

«Що ж я за п'янь така кончена, – думав Ден. - За ревнував, не дочекався її пояснень. А тепер вона десь там плаче. Як я міг заподіяти їй болю? Щоб тебе, Реїсендер. Ти більше і краплі в рот ніколи не візьмеш, скотина невдячна! Вона певно думає, що я не знаю, як вона дивиться на мене, коли я сплю. Не пам'ятаю, як вона кидається мені на шию і обіймає мене, коли я повертаюся з полювання. А я знаю, як

вона мене любить, і відчуваю до неї те ж саме. І вона знає, що це правда. Хіба що утайш від Правди?»

Біля нього знову з'явився Даріель. Ден нічого не помічав. Його розум неначе затуманився.

Ангел дав йому в руки якийсь конверт.

- Дар, відчипись.
- Здається ти зробив помилку, Ден. Чому не послухав мене?
- Дар, згинь і без тебе тошно!
- Гадаю, цей лист тобі дещо пояснить. Хоча б зараз послухай мене і прочитай його, - сказав друг і зник.

Через декілька хвилин вун все ж відкрив листа і прочитав.

«Буду банальною, мій коханий. Якщо ти читаєш цього листа, значить я таки загинула. Саме перше, щоб я хотіла зробити, то це попросити в тебе пробачення за мою зраду.

Варахеїл з'явився раптово і дуже п'яний. Він зізнався мені в коханні і силоміць поцілував мене. Я такого не очікувала, а тому була шокована. Не зразу почала оборонятись. Я так шкодую, Ден, що зрадила тебе. Так шкодую, що не змогла тобі все розповісти. На небі, тапер мені спокою не буде. І я вічно буду картати себе за цю зраду. Благаю, мій коханий, пробач мене. Я так завинила.

Завинила я ще і перед тобою тим, що не сказала, про цей смертельний бій. Я так не хотіла щоб ти хвилювався. Повір, я намагалася з усіх сил вижити. Так не хотіла тобі щей моєю смертю завдавати болю!

О, Ден, від мене у тебе лише одні проблеми. Кращеб я вибрала тоді всетаки Корпорацію і не завдавала тобі скільки болю і розчарувань.

Ніколи, ніколи не зможу собі цього пробачити.

Я і на тому світі буду тебе кохати, мій єдиний. »

Ден декілька раз перечитав листа і перед його очима виплило те чудовисько, яке зробило з його єдиної - воїна правди. Тепер він почав відчувати себе цим чудовиськом. Неначе сам надімною жахливо познуцався.

«ЯК Я МІГ НАВІДЬ ПРИПУСТИТИ, ЩО САМА ПРАВДА МОЖЕ МЕНЕ ЗРАДИТИ?»

Чорт, що ж тепер буде?! Я самозакоханий егоїст, якщо думаю, що вона зможе мене пробачити? Я ж не зможу без неї. Вона така рідна і домашня, коли готує нам з Томом сніданок, відразу забуваю про всю чорноту навколишнього світу. Про всіх привидів, ругару, перевертнів і довбаних чорнооких.

ЯК Я ТЕПЕР САМ СОБІ ЗМОЖУ ПРОБАЧИТИ?

Що ж тепер роби?

..... Потрібно її знайти. Потрібно спробувати бодай вибачитись перед нею! Та де її шукати? Куди вона могла підти? Я навіть не знаю, де вона знаходе віддушину коли їй боляче. Не знаю, яким чином вона заспокоює свої рани. Єдине, що я завжди знав, що вона неймовірно спокійна. **ТА Я ЇЇ ВЗАЛІ НЕ ЗНАЮ!**

Вона не хотіла завадати мені болю, а я їй наніс пекельну рану.

Елінор не зможе себе пробачити? Як я взагалі жити далі буду?»

Я стояла разом з ангелом в готельному номері і не вірячи власним очам спостерігала страшну картину. Я гадала, що мій поцілунок з архангелом то і є зрада. Про зраду як таку я знала мало. Мене особливо не цікавило таке. А зараз, я дивилася, як мій милий, з усією пристрасстю вицілював тіло такої ж як і він напів оголеної дівчини. За

цією справою, він навіть не помітив мене. Моє серце, забилося так шалено, що здавалася, ось вирветься з грудей. А в душі, неначе щось розбилось.

Чому воно так б'ється швидко? Чому мені зараз стало так боляче?

Я хотіла підти. Не було сил дивитися на коханого.

Зрештою, дійсно. Я сама була винна. Я програла в битві магії і ось тепер відчувала, що програю і в коханні.

Вибігши з готельного номера я поринула в нічне небо.

Мені не хотілося ніпрощо думати. Лиш би заглушити стук нестримного серця. Лиш би зникла та жахлива картина оголених тіл. Я летіла так швидко як лише могла. Не відчувла ні втоми ні болю в виснаженому тілі. Все стерлось. Лишилась лише нестерпна біль в душі і різюча біль в серці.

Так я летіла доки не потрапила під дощ. Потужний вітер збив мене і я вдарилась об щось. Опритомніла я в лісі. Разом з дощем прийшла до тями. Моя душевна біль нікуди не ділась і разом із тілесним болем вирвалась назовні потоком сліз і відчайдушним криком. Для мене весь світ зник. Лишилися лише дощ і біль.

Він... зрадив... мене.

Все правильно. Я винна. Я скільки болю йому принесла. Я винна. **ВИННА!!!**

Нічого не хотілося. Лише ця нестримна злива і біль.

Трохи згодом зрозуміла, що провалююся в чорну безодню. Чи то від нестримного болю душі і тіла, чи то від виснаження і втоми.

Ден стояв в пастці болю куди він сам себе і загнав. Його погляд був спрямований в далечінь, а на очах блистіли сльози. Тепер він не знав що робити. В перше в житті чоловік відчував наскільки велику провину, що не бачив нічого далі.

Поодаль в тіні стояв ангел. Він і раніше бачив біль в очах друга але зараз це було дещо сильніше. Даріель знав лише одне. Потрібно допомогти Дену. Ангел хвилювався також і за мене. Він знав, що мене також потрібно знайти. Ангел відчував і свою провину про те, що сталося. Дар стояв і думав як діяти далі. У нього було безліч варіантів як бути далі. Хоча він вперше зіткнувся з таким. Та друга звинувати він не міг.

Ангел відправився за Томом який був неподалік в іншому готелі. Він вирішив, що лише брат може допомогти брату. Дар коротко розповів всю ситуацію яка була, Реісендеру. Менший брат був шокований. Його охопила біль за сестру і лють на брата.

- Дар, знайди її! Знайди і будь з нею. Елінор зараз нестерпно боляче. Перенеси мене до Дена і знайди її!
- Добре, - коротко відповів ангел.

Він худко переніс Тома до старшого брата і відправився за мною. Хоча і сам уявлення не мав де шукати. Та він ангел і в нього мало стати сили пошукати мене всюди. Тож він шукав.

Том зустрів брата сильним ударом у ніс. Він був злий. Його рідний брат зрадив дорогу йому жінку.

- Ден, ти ...- почав він.
- Том? – здивувався брату Реісендер. А глянувши на нього він зрештою побачив ображеного хлопця. – Том! Знаю, Том, що я п'яниця і тварюка остання.
- Що ти накоїв недоумку! Я гадав, що в тебе все серйозно до неї, а ти он як? Та що на тебе найшло!
- Том я... - спробував щось сказати старший брат меншому. Та Том зустрів брата новими ударами. Ден ще не бачив брата таким розлюченим.
- Скільки ти їй ще болю принесеш? Скільки вона ще буде мучитись? Слухай, не чіпай ти її, якщо не любиш. Та чи кохав ти її по справжньому? Відпусти, Ден, її якщо вона лише

для забави. І взагалі, зрозумій нарешті, Елінор – не всі інші жінки! Якщо Дар її не знайде! Якщо з нею щось трапиться!!! То я.. я..

- Але я кохаю її! Я.. Не знаю що робити без неї! – старший Реісендер ледь піднявся з асвальту, стираючи кров з носа.

Том тільки ще раз на нього осудливо подивився і просто пішов геть. Він зловив таксі і доїхав до готелю. Там він ще декілька раз вилаявся на брата і декілька раз вдарив кулаком об стіну. Зрештою він сів і вирішив зателефонувати і розповісти про все, що трапилось Рею. Старий мисливець був моїм батьком. Про те, що чоловік засмутиться і буде злитись на його старшого брата, Том знав. Тож коли розповідав мисливцю, його серце розривалося. Мій батько після цієї розмови був злий на Реісендера і ладен роздерти власноруч на шматочки. Та зрозумів, що толку з того не буде. Єдине, що лишалося люблячому батькові просто чекати. Та на тепер Реймонд Конрад був глибоко розчарований в хлопцеві, якого сприймав за зятя.

Невдози до Рея приїхав Том. Він підтримував старого як тільки міг. Втішав, запивняючи, що зімною все буде гаразд. Що Дар знайде Альду, та допоможе і я в усьому розберусь. Та все одно це мало втішало.

Та Даріель навіть не думав шукати Альду. Він коли шукав мене на полі бою дізнався, що моя подруга також на цій війні але на іншому фронті. Турбувати ангел її не бажав. І вона ще не скоро дізнається про це. Чи й взагалі дізнається.

Колін і Сальма також не знали про те, що трапилось. Рей направив їх на термінове завдання. Там було велике полювання на перевертнів. Потрібна була підмога. Ось мисливець і відправив молодих.

Ангел довго шукав мене. Він хвилювався. Не відчував мене. І зрештою здався. Дар вирішив, що легше знайти брата Варахеїла. І він таки його знайшов.

- Варахеїле, ти маєш все виправити.
- Що виправити?
- Свою помилку. Ти поцілував Елінор і вона ледве не загинула на війні. Ти розумієш, що вона сприйняла це за зраду.
- За зраду цьому Реісендерові?
- Я гадав ти вже змирився з тим, що вони разом.
- Я кохаю її, як я можу змиритися?
- Це не кохання, Варахеїле. Те, що ти відчуваєш до Елінор не кохання.
- Як ти можеш так казати?
- Ти не розумієш! Ден бачив як ти її цілував. А Елінор бачила його з іншою жінкою...
- **ВІН ЇЇ ЗРАДИВ!!!**
- Ти не чуєш мене. Прошу, брате, почувуй!
- Та я вб'ю його!!!
- **ПРИПИНИ І ЗРЕШТОЮ ПОСЛУХАЙ!**
- Що слухати? Я завжди казав, що він бабій. Мало все йому.
- Та це все тобі мало. Все жарти та жарти. Нічого не помічаєш. Вони кохають один одного. Уяви, що буде з нею далі. Елінор була надто спокійна коли побачила те дійство. Вона зникла в ночі і я не можу її знайти. Вона виснажена. В бою Елінор мало не загинула. До того ж в битві вона втратила Назіру. Елінор змучена і із великою душевною травмою, та ще й без дракона. Зараз, я прошу тебе брате щоб ти зайшов її. Елінор близький твій друг. І раз ти кажеш, що кохаєш її, то ти не змусиш її страждати. Прошу тебе.
- Добре. Я знайду її. Але я нічого не обіцяю, Дар. Не зможу його пробачити.
- Тоді просто знайди її.

Брати подивилися один на одного і архангел відправився на мої пошуки.

Попри-те, що Варахеїл не видав своїх емоцій брату, та слова ангела його вразили. Він шукав мене з думкою про те, що я важлива для нього. Що він врятує мене з будьякої біди. Та архангел переоцінив свої можливості. Він гадав, що бистро мене знайде і з легкістю переконає, що зрадника не варто пробачати.

Про те все вийшло не так як він гадав. Чоловік відправився мене шукати притому уявлення не маючи навдє де саме. Варахеїл розпочав пошуки на емоціях, а коли вони вгамувалися, він усвідомив як довго мене шукає без результату. Тут і почав турбуватися. До нього мене шукав ще і Даріель і це ще більше непокоїло архангела. Та йому потрібно було найти мене пропри все. Тепер мій друг вів пошуки майже з відчаєм.

Коли Варахеїл мене знайшов, минула майже доба після того, що трапилось.

Доц все не минав. Я лежала непритомна і бліда. Мій друг був нажаханий від побаченого. Мої білосніжні крила були видимі і дивом цілі. Давно архангел не переживав таких емоцій. Та опанувавши себе, чоловік вз'яв мене обережно на руки і переніс на пляж в одну із теплих країн.

Архангел любив бувати в цій країні. Гарні краєвиди і зручні маленькі будиночки. В один із цих будиночків ми і перемістилися. Він поклав мене на ліжко, обережно поправляючи зручно мої крила. Спокійна і бліда. Я ледь була живою. Це лякало чоловіка. Мені потрібен був лікар і негайно. Та зараз, єдине, що він міг зробити то це бодай сцілити своєю власною силою. Він знав, що це мало чим допоможе, проте дасть йому трохи часу.

Друг погладив мене по обличчу.

Людина як людина, жінка як жінка. Здавалося б, нічого особливого. Та дивлячись на мене в архангела почала пробуджуватись провина. Провина за те, що я зараз була в такому стані. Адже він зовсім не хотів мене скривдити. Не хотів, щоб я через нього страждала. Та лише зараз він почав розуміти, що мені болю завдавав не лише мисливець, а й він сам. Що ж він за друг такий? Так, Даріель був правий. Він нічого не помічав.

Його брат просив виправити все. Виправити заради мене. Так, він має все виправити. Варахеїл кохав мене. Але у нього був суперник. І з цим суперником потрібно було розібратися. Він має вирішити проблему раз і назавжди. Має зараз з'ясувати все з Деном. Адже він так і не говорив жодного разу щодо свого кохання до мене з тим, кого кохала я. Хоча від розмови з мисливцем мій друг нічого не очікув.

Архангел позвав свого брата щоб той побув зімною пока його не буде. На питання Даріеля, що він збирається робити, той відповів коротко – вирішити проблему.

Знайти Дена виявилось просто. Після того як поїхав Том, старший брат вирішив, що вже пора щось зрештою робити. Хлопець думав про те, що заслужив бути не лише побитим від брата, а й значно гіршого. Він зрадив свою кохану. Але стояти тут і на щось сподіватися також безглуздо. Я зникла, а отже він має спробувати мене знайти. Або ж принанні заспокоїтись і поміркувати, що робити далі. Тож він сів зрештою в машину і просто поїхав прямо. Це його завжди заспокоювало, давало змогу подумати і знайти правильне рішення.

Ден їхав в машині з думкою про те, що ми зможем пройти цей шлях. Ми подолаєм все. Адже він так мене кохає. Вперше, старший Реїсендер подумав про те, він мене більше кохає ніж рідного брата. Точніше це інша любов, проте якби в нього зараз був вибір, то він би точно вибрав мене, а не барата.

Та в своїх думках чоловік не помітив як на сусідньому передньому сидінні машини з'явився архангел.

- Привіт Ден. Гадаю нам варто поговорити. Та щей дуже серйозно.
Мисливець побачивши крилатого різко загальмував. У ньому почала прокидатись лють на архангела.
- Якого дідька ти тут робеш! Забирайся! Ти все зруйнував! Не можу тебе бачити! **ЗАБИРАЙСЯ!!!**
Довго довелося Варахеїлу переконувати Реїсендера, що розмова таки ця потрібна.
Та з рештою мисливець здався.
- Точно з нею зараз все гараз?
- З нею не все гараз. У неї нема дракона і в неї тіло і душа понівечені. Але зараз їй нічого не загрожує. Вона просто в спокої. А я не відстану від тебе пока ми не поговоримо.
- Добре. Якщо ти гадаєш, що це допоможе, то нехай так і буде. Але я перед тобою свою душу не буду розкривати. Тільки не перед тобою.
- Я не прошу тебе вилити все, що в тебе на душі на мене. Ця розмова також потрібна і мені. Пора вже в усьому розібратися. А то ми обоє змушуємо лише страждати кохану нами жінку.
Мисливець подивився на крилатого який сидів поруч з ним і задумався про своє. «Розібратися? Так, потрібно розібратися. Зрештою, чом би й ні? Адже я і так хотів поговорити з архангелом. Він каже, що кохає Елінор, то побачимо, до чого приведе ця розмова.»
- Отже, ти кохаєш Елінор, - завів розмову Ден. Вони так і стояли на узбіччі дороги. Тепер у Дена не було бажання кудись їхати. Якщо вже розбиратися то тут і зараз.
- Кохаю. Знаєш, дурню кажуть, що ангели не можуть кохати. Не вір цьому. Нефіліми з відкілясь то беруться?! Я кохаю Елінор, і цього не змінити.
- І тобі байдуже, що вона тебе не кохає? Чому ти взагалі її покохав?
- Ти бачив її? Коли ти знею познайомився сприйняв за демона. Ніхто не розумів як їй знаходитись тут. А коли я побачив Ел, то відразу відчув як їй важко. Вона потрапила в цей світ раптово, без попереджень. Без права вибору. Ми не знаємо в яких їй світах довелося побувати але точно знаю, наш світ не приклад для наслідування. Жорстокий і безжальний. Любому б чоловіку було б легше вижити всюду. Але жінкі в сотні разів важче. Це неначе опинитися в одному човні з тигром по серед тихого океану. У чоловічих руках більше сили. Він турбується лише про виживання. Жінки значно вразливіші. Більш емоційні. В чоловіків на першому місті просто виживання, а жінки виживають в цьому світі заради майбутнього. Заради дітей. Тож уяви, як важко довелося бути Еїнор, яка народилася і виросла в фактично в ямі, не знаючи світу, опинитися в одному човні з тигром. Якою сильною вона має бути. Притому, Елі не просто умудрилася вижити в цьому світі, а й побачити те, що можуть бачити незвичні люди. Вона побачила серед сірості й жорстокоті всю красу нашої планети. Така звичайна й одночас наскільки незвичайна. За свої роки я зрозумів, що кожна жінка унікальна. Проте в Елінор ... в ній неначе весь світ. Я кохаю її за те, що вона наскільки ж сильна, наскільки ж вразлива. Проте знаєш, хоча я кажу, що я її кохаю і цього не змінити, та знаю точно, моє кохання ніколи не буде наскільки сильним як її до тебе.
- У? – останні слова архангела Дена збентежили. Він уважно слухав мого друга і усвідомлював наскільки правий той. Та ті слова чоловіка змусили битися серце мисливця сильніше.

- Елі, неодноразово доказувала мені, що її кохання до тебе наскільки сильне, що мені просто доводилось примирятись з її вибором. Я просто не міг бачити її сліз. Робив одну за одною помилки. Завдав їй скільки страждань.
- Чому? Чому ти її тоді поцілував?
- Той бій. Все через той бій. Знаєш, що це був за бій? Це бій у сотні разів гірший за Люциферів апокаліпсис. Велика, могутня сила яка як розчинник стирає все на своєму шляху. Та подолати його могли лише вищі сили. Цей бій на смерть. Та я дізнався, що у них був вибір. Такі воїни як вона могли взяти всіх своїх рідних і перебраться в інший вимір. Адже ті хто вибирав бій прирекали себе на смерть. А Елінор вибрала варіант смерті. Коли я узнав, що вона збирається на цю війну... я... я розізлився на неї. Я дуже був злий. Напився, і хотів примусити її своїм коханням змінити рішення. Боявся втратити її. Я зовсім не розумію її вибір. Та вона не змінила своє рішення. І гадаю ніколи б не змінила. Елінор точно занала нащо йде. Тепер я розумію, що як би я нестарався та навіть ти, то вона не змінила свій вибір. Це дійсно диво, що Дар її знайшов ще живою.
- Дар, врятував Елінор від смерті?
- Врятував. Вона сказала де її шукати. Та лише йому вона це сказала. Не знаю, можливо щось відчувала.
- Он воно як.
- Я зараз тут тобі розповів, за що покохав Елінор. Розповів, що вона доказала мені своє кохання до тебе. Та я ніяк не можу зрозуміти чи кохаєш ти її? Як можна поводитись з жінкою яку кажеш, що кохаєш, ось так? Дідько, Реісендер, докажи ти мені, що твоя зрада була помилкою! Докажи мені, що моє кохання ніщо проти твого. Бо клянусь, Богом, ти її більше не побачиш.
- Погрожуєш?
- Попереджую. Та якщо ти її бажаєш втрат...
- Не бажаю. Елінор... - як же ж йому важко зараз. Варахеїл із своїм зізнанням, та і його власні почуття. Єдине, що знав хлопець, то це те, що не хоче втратити мене. Тож, поклавши руки на кермо і дивлячись у далечінь вперше, за весь час хлопець розповідав щиро і відверто про все що відчував до мене. - Вона ... вразлива і ніжна. Знаш, складно не звернути уваги на настільки беззахисну натуру. Не знаю, вона в мені викликає почуття безмежної відповідальності. Залишити її одну - рівносильно смерті. Я дбаю про неї як можу. Звичайно, я не вмію цього робити, все ж єдиними кого я оберігав були Том з Коліном, і вони були хлопчиками, а вона ... Мені не хочеться її втягувати ще й в те, як нелегко нам буває на полюванні. Вистачає і того, що збіговисько мисливців і ангелів клубочиться біля неї, – тут Ден зробив коротку паузу потім мовив далі. - Адже вона не така як всі. Її емоції, відчуття, бажання переміщуються між собою і створюють це диво - Елінор. Завжди приголомшувався тому, якою різносторонньою вона може бути. Недавно я побачив павука на капоті Імпали і хотів його убити, але вона не дозволила мені це зробити і посадила його на найближчу вітку. Дивно. Інколи я думав, що вона така із-за походження.

Одного дня я жартома сказав, що вона мене зачарувала. Елінор розсміялася і сказала, що все може бути. Я насторожився. Хіба мало-що спаде в голову магічному воїнові. Тоді вона поцілувала мене. Ніжно, з безмежною любов'ю. І сказала: « По очах бачу, Реісендер, що любиш. А таку любов, як у нас ні за що не підробиш».

Інколи я дивуюся з того, яка вона романтична. Вона так любить природу, ніжність, легкість, свободу, – мисливець замислився. Йому пригадалося моє обичча. - М'яке волосся, ніжні риси обличчя і спокійність. Такою я побачив її тоді в ту ніч коли напала

на неї та істота. І наранок, під зливою, в мох обіймах. Такою ж вона була з першої нашої зустрічі.

Відколи я побачив її посправжньому, мене постійно дивувало як можа бути постійно такою спокійною людиною. А коли почали розвиватися наші стосунки, то я і взагалі задався питанням, чи всі жінки її виміру такі ж, чи Елінор просто унікальна? Я дивувався з цього і це мене турбувало. Здавалося, її зовсім нічим не можна засмутити. Елінор ніколи не відстоює своєї думки і дивиться на світ здається не так як всі інші.

Та з кожним днем на далі, я відчував як разом з нею в мою душу проникає спокій і забутий затишок. Я давно такого не відчував. З нею, я почав розуміти, що знайшов його.

Елінор. Коли мої почуття до неї так змінилися? Коли я почав відчувати те, що відчуваю зараз? Я задавав собі ці питання сотні разів раніше. Але задаючи їх, чи кохав я цю жінку *раніше* по справжньому? Чи кохав я її *раніше так, доки* не усвідомив, що можу втратити її?

Ні, не кохав. Вона завжди кохала мене сильніше. Моя ревність затьмарює голову. Я то надто турбуюся про неї, то надто ревную. А вона ж сильніша від мене по силі. В усьому сильніша. А найгірше те, що я до сьогодні не розумів, що вона – Правда. Як правда може зрадити? – тут він глянув на архангела, неначе очікуючи від нього найголовнішої поради. А потім знову нахиливши голову мовив, - я ніколи не намагався зрозуміти її. Я зовсім не знаю жінку яку кохаю. Думав, що знаю. Але насправді, не знаю.

Я не зню, що допомагає їй вгамувати емоції які вона отримує під час своїх битв. А в неї не просто битви, а й подекуди вона приймає участь у різних війнах. Ти ж сам знаш, що війна несе за собою свої наслідки.

Не знаю чого вона посправжньому бажає. Я раніше якось не запитував, а вона і не каже. Та і не скаже.

А її страхи? У кожного є свої страхи. І Елінор не безстрашна. Та чого вона боїться посправжньому, я не знаю.

Елінор старається нікому не завдавати труднощів. Нікому не бажає нав'язуватись. Хоча вона зовсім не гордяка. Просто вона турбується завжди про інших...

Знаєш, завдяки тобі, я зараз багато чого усвідомив. Я так боюся її втратити...

Ти кажеш, що ти наробив багато помилок? То як назвати те, що із-за свого страху, що вона може бути твоєю, я зрадив її? Я почуваюсь тим жахливим чудовиськом, яке зробило з неї воїна.

Навіщо казати, що вона стала для мене більш важливішою від Тома з Коліном. Навіщо казати, що я за неї душу і життя віддам? Слова. Навіщо казати, що якщо Елінор зникне з мого життя, воно назавжди втратить сенс. Чи варто буде взагалі тоді навіщо жити?

Ні, не кохав я її раніше так. Не кохав так, щоб усвідомити чому вона вибрала той бій. А тут все дуже просто. Ти ж правду казав, - подивився чоловік на крилатого, - їй важливе майбутнє. Я не зміг зразу прийняти її. Її, - такою як вона є, спокійною і тихою. І як назвав в останній сварці, «байдужою крижинкою», - впливло із спогадів чоловіка, - а як би я сприйняв чужий вимір? Вона хотіла подарувати життя, майбутнє всім нам, ціною власного. Вона йшла на бій в останнє. Як завжди хвилюючись і оберігаючи всіх нас. Для неї кожен бій як в останнє. Та вона робе свій вибір заради майбутнього.

Не помічав, не бачив.

Знаєш, я тільки що зрозумів. Дещо важливе я тільки що зрозумів, Варахеїле. Зараз, єдине, що я можу, просто відпустити її. Коли Елінор не буде поруч зімною, вона згодом знайде іншого. Вона перестане так страждати. Я ж бо їй приношу лише одну біль в життя. Таким не має бути кохання. Не має бути, - ледь тихо повторив мисливець. З його очей стікали сльози. В середині душі, він уже відпускав ту, яку кохав більше за життя.

В салоні машини повисла тиша. Те, що казав Реісендер, багато чого пояснювало і архангелу. Тепер він усвідомив, що це він весь час помилявся.

- Ден, Еліно́р кохає тебе, і відпустивши її ти ні їй ні собі не зробиш послуги. Чи можеш ти надалі жити як жив до тепер? Точно ні. Навряд чи ти покохаш ще так сильно як кохаш Еліно́р. А вона? Ти знаєш, що вона також не зможе покохати нікого. Не зможе бути нізким. В доказ свого кохання до тебе, Елі розповіла мені свою таємницю. Хоча вона і має тіло людини, та все ж у них ... в її раси, в їх тілах закладені певні гормони за допомогою яких обранець оберається на все життя. І щоб там не було але ніхто цього не зміне. Це в її природі, в організмі бути вірною лише одному чоловікові. Так що...неварто. Неварто змушувати себе і її ще сильніше страждати. Тепер і я дещо зрозумів, Ден. Я ніколи її не кохав. Те, що я відчуваю до неї не кохання. Тепер я бачу. Я помилявся. Тільки тепер я більше не помилуюсь, – мій друг взяв Дена за руку і подивився йому в очі. – Послухай, я все виправлю. Я не дозволю зруйнувати ваше майбутнє. Я все, все виправлю. А ти просто вір. Вір в кохання. Вір в неї, вір в себе, вір ВАС. Не здавайся. Чекай. Можливо знадобиться декілька днів. Але я все виправлю.
- Ти... ти даєш мені надію?
- Я даю тобі віру. Ми ніколи друзями не були але повір. Прошу, повір. Просто десь перечекай. Я прийду до тебе, коли вона буде готова з тобою говорити. А вам поговорити потрібно буде обов'язково. Домовились? Ти мені віриш?
- Вірю. Я чекатиму.
- Добре. Добре.

Архангел в усьому розібрався. Тепер він знав одне. Потрібно переконати мене, що кохання Дена не менш сильніше за моє.

Глянувши в останнє на мисливця Варахеїл зник.

Ден ще певний час сидів в машині. Він перекручував розмову в голові. Хлопець ладен був чекати скільки потрібно.

Доки Варахеїл вів розмову з Деном, ангел був поруч зімною. Він не зводив з мене очей. А в думках чоловік роздумував про те, що трапилось. Даріеля не покидало відчуття, що і він винен в тому, що трапилось.

Так минуло декілька довгих годин. Для чоловіка вони були вперше дуже довгими. Якби він просто чекав, то було б одне. Але бездіянно чекати бачучи як гасне та, яку він ледве врятував і яка була йому другом, було нестерпно. Важко. Та йому нічого не лишалось. Ангел також був безсилим.

Коли Варахеїл повернувся, Даріель не став його закидати питаннями. Зараз ангела хвилювало інше. Я не приходила до тьми і навіть він відчував чітко, що з мого тіла уходить життя. Про що власне перше він і сказав архангелу.

- Знаю. Їй потрібен лікар. І терміново. Тому побуть, Дар, ще трохи з нею. Я піду за Цу.

Тепер архангел знав кого шукати і де. Тож тепер було не важко. Проте і це зайняло часу. За півтори години Варахеїл з Цу були біля мене. З прибуттям інфонета Даріель відправився до Дена. Він знав, що я тепер не пропаду, а ось його друг там зараз сам із своїми думками. Тому йому також потрібна була підтримка.

Коли Дар відправився до Реісендера, архангел коротко розповів по якій причині він викликав молодого інфонета. Цу ця коротка розповідь стривожила. Хоча особисто він не був зімною знайомий, проте хлопець усвідомлював, що я одна була із тих небагатьох хто

вразила і зацікавила його. Тож без зайвих запитань хлопець погодився знову допомогти архангелу. А те, що мені потрібен був лікар терміново, він і сам зрозумів.

Не минуло і декількох хвилин як Цу сказав, що знайде мені лікарку, коли він прибув з цілителькою.

Цілителька не зволікала. І дізнавшись саме перше, що я із ДранКрофтів, наказала знайти мені дракона. Адже в основному я була без сила саме через втрату свого щита.

На пошук дракона рвався Варахеїл. Та Цу його переконав в тому, що знайти нового дракона мені буде простіше тому, хто знає де водяться дракони які призначені саме для такого типу воїнів як я. Тож на пошук дракона вирушив юнак.

Приблизно через півтори години інфонет прибув з жінкою драконом-перевертнем. Чому мій друг був здивований. Та на дивування часу не було. Адже цілителька відразу пийнялася за сцілення мого тіла. Вона пояснила, що чим швидше я прийму дракона, тим краще буде для мене. І то, з втратою дракона я змогла протриматися так довго будучи ослабленою лише завдяки моєму мечу, який тримав в собі заряд сили. І точно без цього важливого додатку я б впала в глибоку кому з якої важко було б вийти. Тож зціливши моє тіло четверо чекали коли я прийду до тями.

Попри все до тями я прийшла доволі швидко. А ось все, що відбувалося надалі було мені сприймалося важко.

Спочатку, навколишнє здавалось якимось туманним, не справжнім. Та реальність виявилася жорстокою. Я зрозуміла, що останні події таки сталися зі мною. І смерть Назіри така ж реальна як і Ден з тою жінкою в готельному номері. Тепер мені здалося, що все зупинилося. Мій рух вперед припинився. І припинив мій рух не жадливий Поглинач, а коханий чоловік.

Мене привів до тями юнак. Як я впізнала з впливливих спогадів то був інфонет Цу. Всі свої емоції я придушила тоді в одну мить і стала спокійною як завжди. Я мала щось робити і мені здалося, що поки що я можу лише плити за течією. Тож познайомила з Цу уже по нормальному. Та видавити з себе посмішку так і не змогла. Хлопець сказав, що знайшов мені дракона і я маю його як найшвидше прийняти. Я не заперечувала. Небажала зараз думати про минуле. Для мене було лише те реально, що відбувалося саме тут і зараз.

Мій новий дракон, а точніше дракониця, також буда драконом-перевертнем. Ця жінка була прямо таки – кремезна. Схожа на якусь жінку вікінга з кам'яним обличчям проте з м'яким поглядом. І хоча мені знову не було часу думати над влучним вибором імені для дракона, та тут ім'я саме напрошувалося просто дивлячись на цю жінку.

Я нарекла її Карою. Кара меча правди, кара дракона захисника. Так, це ім'я підходило цій жінці.

Чомусь задніми думками я гадала, що щось може змінитися чи то в мені, чи то бодай в моєму організмі після прийняття нового дракона. Та нічого не змінилося. Абсолютно нічого. Я була вражена. Та все ще тримала себе в руках. Тому що знала, що десь там ще вирує війна. І я маю бути зараз там, а не тут.

Подякувавши за все, що зробили для мене цілителька (яка пішла відразу лиш встигла я їй подякувати), архангел і інфонет, я подумки сказала Карі, що нам пора. Адже наша війна ще не завершена. Та як виявилось все було не так просто. І зрозумівши куди я направляюся мене зупинив Цу.

- Я так зрозумів ти збираєшся на війну? – запитав мене хлопець. Я здивовано глянула на нього, - Елінор, ти не загинула, а війна виграна.
- Що?
- Так. Я дізнався про це коли шукав Кару.
- Як? Сили ж були не рівні. Нам відмовилися допомогати.

- Відмовилися. Та я знаю, що багато хто в ході війни приєднався до боротьби і війна була виграна. Поглинача було знищено. А основну долю перемоги принесла Принцеса Історія з її Легенями. Зараз всі приходять до тям і лікують ранених. Я не знаю, що там буде далі, та зараз на полі битви по закінченні війни точно підраховують втрати і розприділяють всіх по лазаретам. Тож вам там робити нема чого.
- А... то... то що ж робити далі?
- Елі, у тебе є зараз одна важлива річ яку тобі потрібно вирішити.
- Ні, Варахіле. Нііі.
- Так, Елінор. Це потрібно.
- Я полечу туди. Ми з Карою спробуємо чимось допомогти там. Так, Кара?
- Я не проти. Як скажеш.
- Дурепа. У тебе, що своєї думки нема, чи ти не відчуваш, що в неї на душі? Я гадав, дракон відчуває почуття свої Тру?
- Відчуваю. Та силувати я її не бажаю. Це вибір Елінор.
- Маячня! Елінор, я знаю точно, що тобі зараз має бути дуже боляче. Ти жінка. А побачити на власні очі як тебе зраджує твій коханий це напевно не стерпно. Навіть я знаю, що таке біль зради. Непотрібно притвоюватись сильною і байдужою. Душевна біль не сміття. Її не можна просто змисти і викинуть з життя. А тимпачече біль від зради.
- Зрада, так. Це я його зрадила, а не він мене. Тому і не бажаю розмовляти на цю тему. Тут і так все зрозуміло. Йому без мене буде краще, - прямо відповіла я другу. Та в очі так і не глянула.
- Елінор, я допомогти хочу. Я друг твій. Пам'ятаєш як в перший день?
- Ти мені і так уже багато в чому допоміг. Я завжди буду вдячна за твою підтримку.
- Ти доросла людина, Елінор, тож давай вирішувати проблему по дорослому.
- Я не бачу ніякої проблеми.
- А те, що тобі болить то ти вважаєш не проблема?
- Як кажуть: «час лічить». Усіх виліковує і я не виняток. Вилічить.
- Час виліковує коли розбираєшся із бідою. Час не вилічить той біль від якого ти втікаєш. Він буде лише переслідувати.
- Ей, Елінор, - втрутився в суперечку інфонет, - Варахеїл правий. В усьому правий. Тобі потрібно розібратися із справи сердешними. Світ нікуди не дінеться як і твоя біль.
- Так, я все зрозуміла, - не витримала Кара і таки втрутилась. – Ану давайте вимітайтеся з відсіля. Мені з подругою поплакатись потрібно. Киш-киш!
- Ти що це собі надумала? – суворо глянув мій друг на драконицю.
- Ви – мужики, нас не зрозумієте. Лише баба бабу зможе зрозуміти, - дівчина підійшла до мене і плеснула по плечу. – Ми будемо розбиратися по своєму. Ваш примітивний мозок цього не зрозуміє.
- Хіхі, - засміявся Цу але все ж прикрив вуста долонею. А ось мій друг архангел починав злитись на мою нову крилату подругу.
- Я просив допомоги, а не нахабства! – і його повний уже люті погляд був спрямований на крилату. Кара це так звісно не залишила. Вона стала загрозливо навпроти чоловіка і неначе як скеля нависла над ним.
- Я знаю в що я влізаю, пір'я. Тож краще не чіпай мене. Я тобі не якийсь там рядовий дракон. І мені до одного місця ким ти там являєшся моїй подрузі. До того ж я знаю, що я роблю. А втрутишся – пиняй на себе. Я попередила, обскубаний божкуватий пернатий.
- Варахеїле, нам краще підти. З Карою Елінор не пропаде.

- Ага. І винця з закусончиком матереалізує сюди. І по швидше.

Під таким напором мій друг мусив відступити. Кара, можливо і була рівна з Назірою по силі, проте по загрозовності ця дракониця явно переважала. Навіть я вирішила змовчати і не перечити їй. Я її ще сама толком не знала, тож мала також поки що бути по обережнішою. Цікаво, де Цу її відкопав?!

Архангел і інфонет зникли, лишивши по собі велетенський кошик повний всякої всячини.

Коли хлопці пішли я так і лишилась сидіти на ліжку. Мій рух було обірвано і надія забути на полі битви також була зруйнована. Бажання розбиратись в тому, що для мене й так було очевидно, зовсім не було.

А ти часом Кара перевіряла вміст кошика і щось собі бурчала. Я і не помітила як вона мені дала бокал з вином. Я його прийняла. Вона присіла біля мене і задумливо посміхнулася дивлячись на мене.

- Що?

- Давай випем. Випем за наших... твоїх друзів. За тих хто тебе любе.

- Це ти так намагаєшся розпочати розмову? Я випю. Та якщо ти гадаєш, що зможеш змінити моє... моє рішення, розвівши на сльозливу розмову, то навіть ти, дракон, помиляєшся. Все не так просто.

Карі явно не сподобалось, що я сказала. Вона одним котком випила вміст бокала, а потім наповила ще і так же випила. Вставши вз'яла з кошика гроно винограду і вже з виноградом в роті нарешті сказала:

- Не так все просто, значить? А по моему все дуже просто. Кохання і зрада вони в усіх всесвітах однакові. Зараз я лише узнаю тебе і зовсім не знаю його. Та це і байдуже. Адже тут і так все зрозуміло.

- Зрозуміло? Зрозуміло? Ти... ти нічого... НІЧОГО не розумієш!

- Та ну нафіг. Всі ви люди однакові. І розуміти тут нічого. – Кара знову налила собі ще і знову випила. – От скажи, чи тобі не хочеться так іноді закричати, виплеснути все, що в тебе накопичилося в душі? Розповісти комусь про свої проблеми, поплакатися в чийсь жилетку. Але ти боїшся здатися дурною, не такою як усі, зломленою. І як усі люди душиш все це в собі, закопуєш в глибину душі і не даєш показувати. І гордо піднявши підборіддя, продовжуєш жити, поки твоя душа рветься на частини.

Слова Кари мене приголомшували, пронизували душу і змушували задуматись над життям.

Чи мені не хочеться іноді закричати? Хочеться. Дуже хочеться. В цьому... в моему житті тепер є не лише світлі і яскраві барви. Тепер моє життя сповнене різною палітрою барв відчуттів і емоцій. І іноді таки хочеться закричати від задушливих темних барв. Та здається, я вже кричала. Чи то мені лише марилося?! Хоча я відчувала як дракониця пробуджувала в мені ці яскраві темні барви.

Я випила вміст бокалу.

- Я не буду казати, що тобі робити чи як бути. Зрада це звжди хриново. Слухай но, а пішли до моря?

- Я не люблю велику воду.

- Полюбиш. Пішли.

Незнаю чому але я її послухала.

Було дуже гарно. Легкий вітерець, теплий пісок, гарне море. Не думала, що так буде. В моїй душі боліло і велика вода втратила страх.

Певний час ми йшли мовчки повільно роздивляючись краєвид. Та мовчанку порушила перша я.

- Мені здається проблема в мені. В тому яка я.

- Яка ти? А яка ти?
- Я? Я взагалі людина спокійна. Мене важко вивести з себе.
- Я помітила. А ще ти в біса вперта.
- На мене дуже вплинули наші подорожі з Цистію. Він вічно по дрібницям панікував і нив, а мені приходилось приводити його до тями. Тому для мене так краще. Знати, що за мене зайвий раз не хвилюватимуться. Що б не було, як би не завертало життя, я стараюсь бути спокійною. Хоча в мені і вирує палітра емоцій. Та уже в перший рік прожитання на Землі я зрозуміла, що спокійний вираз обличчя запобігає багатьом проблемам і зменшує бажання хвилюватися без причини за себе оточуючих. Тому я постійно спокійна. А ще, досвід показав, що це до того ж набагато сильніше діє на почуття провини людини ніж скандали. Та і доказувати свою правоту в будь чому я не люблю. Я ніяк не можу звикнути, що свої переконання потрібно відвойовувати. Зрештою, навіщо? Жити можна і без доказів своєї правоти. Принанні саме так живу я.
- Відволікшись на пролітаючу пташку на горизонті, я зробила паузу. Та потім все ж вирішила продовжити і розповісти все, що накопало на душі. Зрештою, Кара була права.
- Знаєш, ми з Деном фактично не сваримось. Всі пари сваряться, а ми –ні.
- Це ж добре.
- Мені також так здавалося.
- Що змінилося?
- Мені просто здавалося, що він прийняв мене такою як я є. Та я помилилася. – Мені виявилось дуже важко розкривати все те, що на душі. Я знову зробила паузу. – Ден із братами часто їздять на полювання як і я на битви зовнішнього світу. Вони вимотують його. А тим паче зараз, коли він ще й хвилюється за мене. Він приїжджає додому і часто сварить життя. Він не панікує як Цистію. Ден бореться і я розумію як йому важко. Тому і стараюся нічого на нього не взвалювати. Заспокоїти його і розділити всю його важкість. Тому із розумінням ставлюсь до сварок із братами чи із батьком. Нещодавно, перед моїм днем народження Ден повернувся із Томом з полювання. Полювання було дуже важке і Ден з Томом повернулися злими на один одного. Ми були у батька. Там Ден посварився ще із Коліном. Найменшим своїм братом. Я намагалася їх обох вгамувати і Ден мене випадково в серцях штовхнув. Я не росердилась, не накричала за це на нього. Була як завжди спокійна. Нехотіла, щоб він по дрібниці хвилювався. Адже для мене це дійсно була дрібниця. Я не бачила причин для сварки. Та вперше за весь час будучи зімною він зірвався. Був тоді розчарований, вражений своїм безсиллям. І накричав на мене. Назвав тоді мене байдужою крижинкою і ще якимось. Я злякалась спочатку. А потім мені стало боляче. Неначе по серцю ножом. Я ж ніколи не вважала свій спокій недоліком, а тут... я навіть не встигла опам'ятатися від такого шоку, як Ден почав вибачатися. Оскільки сердитись я довго невмію, то зразу все пробачила. Та його слава... ті його слова про «байдужою крижинку» змусили мене задуматись. А потім нам повідомили про Поглинача. Я люблю Дена. Дуже його люблю. Та вибираючи чи йти мені на битву чи не йти, я зважувала багато факторів. Знаєш, я зрозуміла одну річ: помилкою були наші стосунки. Я певно не створена для кохання. Дену потрібна інша жінка, не така як я.
- Хей, з чого ти взяла? Чим ти гірша за інших жінок?
- Дін мисливиць і він спілкувався з багатьма мисливицями. Вони імпульсивні, стервозні і розкуті. У них великий досвід і вони безстрашні. Я бачила як Ден спілкувався з мисливицею Хезер. Так вільно і невимушено. Я ревную і заздрю. Я ніколи такою не буду. Не буду поруч з ним. Лише в битвах я дію як ті мисливиці.

Але то битви. А життя не битва. Життя це щастя. І потрібно якомога частіше нагадувати собі про це. Я хочу щоб Ден забував про весь біль і чорноту з якою він має справу щодня будучи поруч зі мною. Хочу щоб він бачив, що світ наповнений різнокольоровими барвами і вони оточують нас. Треба лише побачити. Я хочу, щоб він бачив їх разом зі мною. Тому, мені здається, що лише зупинившись, заспокоївшись, можна насолоджуватись життям розрізняючи роботу і особисте. Лише так можна побачити майбутнє. Лише в яскравих палітрах можна віднайти себе в майбутньому. Та я розумію його. Ден живе з цим все своє життя. І лише так він бачить світ. Я намагалася йому показати як я його сприймаю. Та він правий. Те, як я сприймаю світ... світ із своїм спокоєм, має вигляд крижаної байдужості. Його життя дорога і розкуті жінки. Він легко з ними спілкується. Він би зміг легко завести нові стосунки. З нормальною жінкою. А я лише демон. А демонів не можна кохати. Тому вибрала битву. Він житиме як вміє. І, насправді байдуже наскільки в мене болить серце, Ден правильно вчинив. Він мусить бути з нормальною жінкою. І в цьому зради я його не бачу. Йому нема за що вибачати. Це ж бо я його перша зрадила. Той поцілунок Варахеїла був помилкою. Та певно це було також правильно. Я зробила вибір. Це мені нема прощання. Ми не мали зустрітись на одному меридіані.

- Хе. Демон значить. Не знаю який з тебе воїн але як жінка то ти цілковита дура.
- Можливо.
- Мужик зрадив тебе. Казав, що кохає проте зрадив. Який би там йому привід для цього не давала але це Він порушив слова кохання.
- Я цілувалася з Варахеїлом. Я не хотіла проте так получилось.
- Я тобі ось що скажу, - ти не демон. Просто у кожного свої прибабахи. І якщо той твій не може прийняти тебе таку яка ти є, то тут не в тобі проблема, а в ньому. Можливо він не наскільки тебе кохав. Або взагалі не кохав. Не потрібен тобі такий. Ти заради його життя на смерть ідеш. А він...
- Закрий пасть, крилата! Ти не смієш такого казати. Не знаєш їх обох і ще порадами розкидаєшся! – заявив Вара, який з'явився перед нами.
- Якого лускатого в розмову встряєш! Крила підсмажити, німбокрийлий!
- Спробуй. Та я не раджу.
Такого злого друга я ще не бачила. В ньому одразу прокидалися архангел і Бог Локі одночасно. І я зрозуміла, якою б сильною не була Кара але архангела в люті їй не перемогти. Тож Кара спасувала.
- Що хочете те й робіть, - і дракониця перетворившись полетіла. Я ж лише дивилася їй в слід. На душі ставало пусто.
- Вона повернеться, не хвилюйся. Кара прив'язана до тебе. Нікуди не дінеться.
- Вара я... я не можу до нього повернутись, - ледь тихо сказала я не дивлячись на друга. Той взяв мене за плечі і я таки глянула йому в очі.
- Я чув вашу розмову з Карою. Тепер я знаю, що в тебе на душі. Повір. Я щиро кажу. Хоча мені зараз дуже сильно хочеться тебе переконати в протилежному. Сказати, що твій спокій це не недолік, а навпаки – дар. Та ти мене все одно не будеш зараз чути. Добре це знаю. Тому, просто послухай мене. Твого друга. А потім уже вирішиш сама, що робити далі. Добре? – я нічого не відповіла. Навіть не знала, що архангел може мені ще такого сказати. Та зараз я була цим пов'язана, тож не сперечалася. Варахеїл зрозумівши, що я не заперечую, продовжив далі. – З самого початку я помилявся. Щодо всього помилявся. А особливо щодо Дена. Ден чудовий хлопець. І як ніхто заслугоговує на тебе. Ти весь час намагалася це мені довести, а я сліпий і глухий був. Та тепер все по іншому. Ден Реїсендер кохає тебе понад усе. Цей мисливець змінився завдяки тобі і я ніколи його таким не бачив. А в тому,

що трапилось винен лише я. Мені так хотілося щоб ти була щаслива, що я осліплений не розумів, що ти і так уже була щаслива. Елі, все, що трапилось...це все...все щоб він бачив як ми з тобою цілуємось, підлаштував я. Я не бажав щоб ви були разом. Та ще я дізнався про ту твою війну і довідався від Альди, що ти йдеш на неї. Але зараз я все знаю. Знаю, що ти весь цей час відчувала. І тепер я бажаю іншого. Тепер я знаю, що лише з Деном ти будеш щаслива. Що ваше майбутнє бути разом. Тому, Елінор, прошу, не рубай з плеча. Не вирішуй за вас двох. Не вирішуй все почуттями. Тобі варто з ним поговорити. Томущо, неказані слова, забуті фрази пригнічують, змушують людей втрачати один одного.

Останні слова Варахеїла мене вразили. Пригадалося як після першої нашої невдалої спроби стосунків, Ден просто поїхав і я так боялася, що він зникне з мого життя. Пам'ять повернула забуті почуття і тепер у мене загорілось бажання бути поруч з коханим. Але те, що бажало серце, почало суперечити розуму. Моє минуле почало путатись із теперішнім і я просто стала відчувати як щось мене роздирає на частини. Потім я відчула теплі обійми друга і його поглажування по голові.

- Ти певно запуталась. Та боюсь, тобі ніхто не допоможе в цьому. Елінор, тобі доведеться самій в усійому розібратись. А я буду завжди на твоїй стороні щоб ти не вирішила. А тепер давай я перенесу тебе додому. Все ж дома буде тобі краще. І весь час в твоєму розпорядженні.
- Ой, Вара, дякую, - хрипло сказала я, глянувши на нього. А на очі, зрадливо підступили сльози.

Мій будинок. Наслідство Назіри. Він такий рідний. Пам'ять про подругу-дракона. А я навіть не оплакала її. Бездушна.

В цьому будинку скільки спогадів. Та я зовсім не знаю, що мені робити далі. Ніпрощо не хочеться думати ось уже пару днів.

Я весь час сижу обпершись об вхідні двері і мовчу. По ту сторону сидить Ден і також мовчить. А від цього ще важче. Але я не можу вимовити йому а ні слова.

- Елінор, відчини, будь ласка. Це я, Том. Прошу.

Середній із братів Реїсендерів прийшов на 4 день мого перебування вдома. Та я не відразу відчинила. Моє тіло чомусь стало важким.

Я впустила Тома не дивлячись на нього і відразу закрила двері. Точно знала, Ден десь там.

Мій друг вз'яв мене за плече і повернув до себе. Лише тоді я повільно підняла на нього очі.

- Привіт Том, – ледь видавила з себе слова щоб він почув.
- Привіт Елі. Ох яка ти бліда. З тобою все гаразд? У тебе хворобливий вигляд.
- Все гаразд, – відповіла як завжди спокійно я. Та по іншому і відповісти не могла.
- Пішли на кухню. Чогось вип'ємо. Ти взагалі щось їси? – уже йдучи в напрямку кухні запитав мене хлопець. Я слухняно йшла за ним. А на кухні сіла на найблищий стілець. Він же заглянув в мій холодильник.
- Чим ти харчуєшся? У тебе тут нічого нема.
- Я не голодна. Зовсім апетиту нема.
- Так неможна. Здоров'я це не жарти.
- Том, все гаразд. Чесно.
- Елінор, не я ж один за тебе хвилююсь. Рей той взагалі божеволіє від хвилювання.
- Ой, я так багато клопоту завдаю. Від мене лише всі страждають. Потрібно було зателефонувати і заспокоїти тата, та я щось зовсім забулась.

- Нічого Ел. Все нормально. Він чекає. Не хоче тебе хвилювати. Хоча і божеволіє та все розуміє до того ж я з ним поруч.
- Рей усе знає?
- Так. Я був злий на Дена. Поїхав до Рея і все розповів. Він зараз дуже розчарований в братові. Бачити його не бажає. Та і я ще дуже злий на нього. Він не мав ніякого права так чинити. Ти – не всі жінки, ти – особлива.
- Ні Том, ні. Все правильно. Просто я йому не підходжу. Йому потрібна інша жінка. Я мала це зрозуміти після нашого першого розриву. Та я дуже сильно його кохаю. Якби я загинула таки на війні, все б було набагато простіше. Він би був щасливий з іншою.
- Ні, Елінор, не кажи так. Ніколи коли так не кажи і навіть не смій думати про таке. – Том взяв мене за плечі і з острахом в очах подивився на мене.
- Я знаю, це звучить дуже егоїстично. Забуваючи про всіх хто мене любить. Та я також заню, що більшість проблем у вас появилось із моїм приходом. То ж було б значно краще, якби я взагалі зникла.
- Ти зараз кажеш в манері Дена, – Реісендер присів навпроти мене і із сумом оглядав мене, – хоча я ще й досі на нього злий, та він мій брат. І я знаю його краще за всіх. Мені зараз зовсім не хочеться його захищати. У нього тепер є два захисника. Дар і Вара. Але те, що ти кажеш, це не правильно. Ти кохаєш його, а він кохає тебе. І ні він, ніхто із нас, ніколи не буде вважати тебе помилкою в нашому житті. Ти навіть не уявляш наскільки ти змінила життя кожного знає. Тому... можливо це ми були лише помилкою в твоєму житті. Але не ти в нашому. – Том казав щиро. В його словах була вся правда. І я б не повірила його словам якби не мала силу правди. Та зараз, я навіть не знала, що йому відповісти на це.
- Я так запуталась. Том, я повинна була думати про ...про... Та в мою голову весь час лізуть інші думки. Про загинувшу Назіру, про Альду на війні. Про нового дракона Кару. Про інфонета Цу. І...і ти сказав, що Варахеїл поруч з Деном?
- Так. Задається ці двоє здружились. Дар каже, вони часто тепер розмовляють. Вара постійно зараз спостерігає за Деном. Не тривожить, а лише спостерігає. І, Дар каже, що Ден вроді як знає поро це.
- Он воно як, – це мене трохи здивувало. Та пригадуючи нашу останню розмову, я почала догадуватись, що архангел все ж розмовляв з Деном. А Тому сказала: - знаєш, піди зараз до батька. Скажи, що бачив мене і, що зі мною все гаразд. Скажи, що я скоро зателефоную. Нехай не хвилюється. Добре.
- Добре, Елінор. Я все передам.

Уже доходячи до дверей Том сказав: - головне ти ні закого не хвилюйся і знай, що і знами все гаразд.

Я нічого не відповіла просто закрила двері за хлопцем.

Десь там, я тепер точно знала, що окрім Дена, за моїми дверима спостерігає і ще она пара очей. Він терпляче чекає чим все закінчиться. І тепер я знала одну важливу річ для себе. Закривши очі, про себе подумала. «Варахеїл значить. Я малася б злитися на на нього. Бути дуже зла. Адже це він в першу чергу посприяв тому, що зараз відбувається. Та я не можу на нього злитися. Від першого нашого знайомства він був дуже привітним зі мною. Він допоміг мені звикнути з світом мисливців, а потім і із світом магії. Він вів мене, вчив як жити в цьому світі, як маленьку дівчинку. Цей архангел багато чому мене навчив і багато чого дав мені. Я навіки буду йому вдячна. І попри всі його недоліки і вчинки я ніколи не зможу відмовитись від нього. Можливо, лише від нього одого».

Незадовго після ухода Тома я почула голос Дена. Я так і стояла як вкопана навпроти дверей, та голос Реісендера змусив мене віступити на крок.

- Елінор.

Після ухода Тома, Ден наважився перший поговорити. Певно, прихід брата його на це наштовхнув. Я почувала, як за дверима починалась злива.

Декілька секунд я стояла втупившись в двері, а потім ледь тихо вимовила його ім'я. Через декілька секунд, почувала як він обперся об двері.

- Елінор, – почувала тихо вимовлене знову моє ім'я. Я також сіла обпершись об двері. Ми мовчки сиділи на холодній підлозі по різні сторони вхідних дверей мого будинку, притулившись до неї спиною, і кожен мовчав про своє.

Я думала про ці роки, проведені в компанії з ним, і ці думки гіркою грудкою з невивпаканих сліз вставали у мене в горлі. В моїх мріях ми були щасливі - і поступово мрії стали центром мого Всесвіту, поступово поглинули всі марні доводи розуму.

На вулиці лив дощ - ніби небо оплакувало ту гарячу цілеспрямованість, з якою я губила себе і руйнувала не тільки своє життя, але і його.

Ми не могли бути разом, і я знала це з самої першої нашої зустрічі, з самого першого погляду, кинутого ним на мене, від якого, як за помахом чарівної палички, в моїй душі розгорівалася небувалої сили пожежа.

Це було полум'я, що охоплювало все моє єство, гарячою хвилею прокочувалося по тілу, варто було мені лише ненароком глянути в його бік.

Я обхопила голову руками і заплющила очі, сподіваючись, що все це лише страшний сон, від якого я ніяк не можу прокинутися. Але це не було сном, і, відкривши очі, я знову побачила затишну обстановку свого будинку, лише світлі крапки затанцювали в очах, малюючи хитромудрі візерунки у повітрі.

По інший бік від дверей почувся шурхіт і я судорожно зітхнула, затримавши дихання і прислухавшись. Я молила Бога про те, щоб Реісендер зараз пішов, взвизгнув шинами Імпали, вз'яв і мовчки покинув би моє життя. Щоб не було довгих прощань, з'ясувань, що та як - він повинен був просто піти. Давно мав.

Я і так не мала ніяких прав на нього і його серце.

Я увірвалася в його життя як ще один із тих, на кого він полює. А потім стала тягарем в його житті. Його полювання, до зустрічі зі мною, поглинало його самого з головою, затьмаривши всі інші принади життя, ставши метою його існування. І зміти його світогляд, із своєю крижаною байдужістю, я не могла. Та і якби ми зійшлися знову, пережити наступне розлучення я б більше не змогла. Те, що зараз відбувалося і так було надто важко для мене.

Певно, саме це і стало моїм з ним каменем спотикання.

Я кинула погляд на важкий підлоговий годинник. Маятник гойдався з боку в бік, несучи з собою дорогоцінний час, який ми могли б провести, насолоджуючись товариством одне одного. Я б знову жартувала з приводу його любові до пирогів, а сама б весь ранок стояла біля плити, намагаючись порадувати його якимось кулінарним шедевром. А він би відпускав колючі, але абсолютно нешкідливі жарти на мою адресу, а зелені очі з танцюючими в них бісиками ловили б кожен мій рух.

Був час, коли ми були щасливі.

Ми двічі починали будувати стосунки. І мені є за що його кохати. Ті спогади назавжди залишаться в моєму серці і їм я буду вірна.

Я вже дано перестала за нього хвилюватись. І його смерть не лякала більше мене. Адже і я так само можу загинути в одній із своїх битв. Та я завжди буду для нього лише байдужою крижинкою.

З-за дверей долинув хрипкий голос:

- Впусти!

Моє серце пропустило удар і відчайдушно забилося об грудну клітку, ось-ось готуючись вискочити з грудей. Воно рвалося до нього, наказуючи мені скочити на ноги,

відчинити двері і обійняти його, щоб більше ніколи не відпустити. Зваживши всі за і проти, я прошепотіла так, щоб він мене почув, майже притулившись лобом до одвірка:

- Ден, я не можу. Не хочу так більше. Будь ласка, йди. Ти будеш щасливішим без мене. Можливо, знайдеш когось ще. Я тягар для тебе. Йди. Будь ласка

Відповіді не було, і я, хоч і всім серцем бажала, щоб він пішов заради свого ж щастя і блага, раптом відчула, як страх знову втратити його липкими лапками підбирається до горла.

- Ден ...?

Знову немає відповіді. Я схопилася на ноги і тремтячими руками відкрила двері.

Він стояв там, обпаливши мене поглядом зелених очей. Такий велично-прекрасний, він, не кажучи ні слова, підійшов і уклав мене в свої міцні обійми, зариваючись носом у волосся у мене на маківці.

- Дурненька, дурненька моя маленька. Не хочу більше чути від тебе подібних слів, - прошепотів він, відсторонюючись на пару сантиметрів.

- Ден ... - тихо протягнула я, все-таки боячись поринути з головою в цей вир, який так вабив мене. Реісендер похитав головою.

- Знаєш, я зрозумів, що за щастям не треба далеко ходити. Воно завжди знаходиться поруч. І, напевно, якщо б я був трохи розумніший, я б закохався в тебе впершої ж секунди нашого знайомства. ... Чуєш? Ти потрібна мені. А я не звик розкидатися щастям, якого в моєму житті і так недостатньо. Тим паче, я вже знайшов ту, яку шукав так довго, і вже точно нікуди її не відпущу! Знаєш, ми знайшли один одного в цьому житті на одному меридіані. І це і є найбільший дар життя. Ти – найбільший дар мого життя.

Я пінняла на нього повні сліз очі, але це вже були сльози щастя.

- Ти весь промок. Застудишся, – пригадалося мені.

Дивно все якось було. Я скільки думала, скільки сумнівалась. Але почувши його голос. Почувши його слова... я таки дуже боюсь його втратити. Та тепер щоб не сталося, я точно знаю, я його більше не втрачу. Сама не відпущу. Можливо, не я дар його життя, а ми один для одного стали таким ДАРОМ.

І як часто трапляється, люди шукають кохання не там де треба, а воно терпляче чекає десь поруч. Та ми, з Деном, точно не пройшли повз нього.

- 18 -

- Пригадала?
- Так. Як і тоді, зараз також іде дощ. Лише в цей раз, ти був на дощі.
- Здається дощ, наш талісман.
- Здається так.

Ми стояли обійнявшись в темному коридорі. Говорили ледь пошіпки і від його мокрого одягу була і я вже змокла.

Ден гладив мене по голові, а я пригорнулася до його грудей. Я не знала яким може бути наше майбутнє але точно ми будемо надалі разом. Зараз хотілося щоб ці хвилини були вічними але за дверима шуміла злива нагадуючи, що ми обоє промокли.

- Пішли переодягнемось, а то дійсно похворіємо.
- Ти руйнуєш таку романтику. Але суперечити не буду. Я тепер постійно буду тебе слухатись і слухати.

Мій милий був серйозний. Він глянув на моє обличчя і провів по ньому тильною стороною долоні. Його очі були такі глибокі...

- Яка ж ти бліда.

- То нічого, - відповіла я на що. Потім ми пішли в нашу спальню кімнату де переодягнулися.

Ніпрощо не хотілося думати. Було лише це і зараз. Тому саме це і мало найбільше значення. Цю обстановку порушило зрадницьке бурчання в моєму шлунку. Ден в мить опинився поруч зімною і повернув моє обличчя до себе.

- Елі, як давно ти їла?

- Давно. Все якось не хотілося, - винувато опустила очі я.

- Елінор, - суворо глянув на мене чоловік.

- А ти наче їв. Сам он також білдий, – дорікнула і я його.

- Я все ж голодним не лишався. Розумів, що голодовкою тебе не верну. А ти певно зовсім нічого не їла.

- Ну... мне певно підтримувала сила Кари.

- Магією ситий не будеш. Так нікуди не піде, - Ден обернув голову, - Дар, Вара, матеріалізуйтеся сюди. Я знаю, що ви шпійонете, – гукнув Реісендер. На його оклик з'явився архангел.

- Ми не шпигували і навіть не піддивлялися. Ми радше підслуховували. Дар, досить ховатись.

- Ми вибачаємось, – з'явився ангел. Він опустил винувато очі.

- Привіт Даріель, Варахеїл, – привіталася я з друзями.

- Ех, Елі, - втомлено посміхнувся мені Вара.

- Вара, організуй нам чогось поїсти. А то тут ця розумниця магією харчується.

- Вже зроблено. На кухні на вас чекає вечеря при свічках, - посміхнувся друг. А потім уже серйозно додав, - я хотів попросити у вас обох пробачення. Я помилявся і в усьому, що ви пережили лише моя провина.

- Вара, припини.

- Ні, Елінор. Я помилявся і я ...я хотів сказати, що усвідомлюю ціну кохання.

- Кохання безцінне, Варахеїле. Ним не варто розкидатися на дарма. Як і родиною.

- Тепер я це розумію.

- То ти, Елінор, пробачила Денові зраду?

- Що? Ні! Ні, Дар. Не взраді була проблема. Зрада була лише поштовхом для того щоб нарешті зрозуміти, що наше кохання це наш дар. Денова турбота дар для мене...

- ... А спокій Елінор, дар для мене, – закінчив мою думку мій Реісендер.

- О, зрозуміло.

- Ну раз все зрозуміло, то давайте вимітайтеся звідсіля.

Ден довго церемониться не став і по швидкому розпрощвся з друзями. Та попередньо в мене до них було дві прозьби. Я попросила, щоб ті знайшли мою загублену і ображену дракони цю Кару. А ще запевнили Рея, що зімною все гаразд. Все ж я розуміла, наскільки він хвилюється за мене і наскільки я погана донька.

Зрештою ми таки добралися до вечері. Варахеїл гарно постарася. Все було вишукано як в ресторані. Квітка в вазі і свічки. Вмів коли хотів. Тож я про себе посміхнулась.

Хоча це мала бути проста вечеря.

Ми сіли за стіл і я задумливо глянула на коханого. Все ж важкий день мене догнав і вже зовсім інші думки почали приходити на серце.

- Знаєш, це так дивно... ця вечеря на двох зараз. Її могло не бути зовсім. Ми як зазвичай сидимо за одним столом. Дивимся один на одного. Та ось так ми ще сиділи в двох тижнів зо два тому. Хоча таке відчуття неначе минула ціла вічність. І здається все по іншому якось. Невже може якась дурна ситуація змінити звичне?

- Ні, дурна ситуація змінити звичне не може. Просто завдяки цій ситуації ми вирости. І нашій світогляд змінився.
- Ти правий. Ми вирости.
- Знаєш, перш ніж почати трапезу дозволяй зробити те, що я так давно хотів зробити але все чекав слушної миті.
- Давай, - і я очікувала поцілунку. Та Реісендер мене здивував простягнувши відкриту коробочку з обручкою. – Дееен?....
- Я давно її купив. Ще коли ми були посварилися і я зник на два тижні. В одному містечку випадково зупинився поруч з ювелірним магазином і відразу подумав про тебе. Тоді я не сумнівався уже. Правда я тоді був на мілі і тому обручка така проста.
- Ден я....
- Нічого не кажи. Звісно окрім єдиного слова - «так». Ну звісно якщо це буде саме саме «так». Ну а якщо ти не хочеш виходити за мене заміж то будемо жити як жили до цього.
- Знущаєшся?
- Це не слово «так». То... Елінон Конрад ти вийдеш заміж за бабія, алкоголіка, причепу, який коїть багато помилок, - я засміялась.

Про який спокій зараз може бути мова. Це було схоже на сцену банального фіналу. Я розридалась на радощах і йому довелося мене заспокоювати. А за походом мій Реісендер таки почув моє «так».

То був чудовий вечір.

Втомлені попередніми подіями, ми з Реісендером вляглися на ліжко вдягненими і просто відпочивали. Тієї ночі я думала лише про те, що я тепер наречена. Пригорнута до коханого я заснула лише аж під ранок.

На далі по логіці все мало бути просто. Весілля і щасливе життя. Та реальність була не така. У мене були обов'язки і вони наздогнали мене. Хоча першопочатковий план був такий: зібрати всіх разом і повідомити напряду про наше рішення. А потім уже і Рею розповісти. Та своєму батькові я лише зателефонувала і заспокоїла. Ми вирішили з Деном, що поки я не розберуся з прийдешніми справами розповідати про заручини поки що не будемо йому. А ось іншим Ден сам новину цю повідоме.

Мій новий друг Цу віднайшов Кару і разом ми допомогли чим могли розібратися з наслідками війни. Там же я довідалась і про те, що на війні загинула Альда. Було важко і боляче. Альда і Назіра вже були для мене частиною моєї родини. Та життя продовжувалось. Тож я оплакала свою втрату і зібравши волю в кулак, рушила далі по життю.

А далі мене очікувала розмова з батьком про заручини з моїм Реісендером.

Мисливець так і не наважився поговорити з Реєм про нас. Він добре знав, що сильно образив того. І вперше в житті не зміг себе перебороти. Хоча з батьком він таки більш-менш нормально все ж спілкувався. А сам батько тему того, що відбувалося між мною і старшим Реісендером не займав. А всі інші навіть ненаважувались заїкати на цю тему. Хоча розповідь Дена Коліном і Сальмою була сприйнята по різному. Колін радів з заручин, не зважаючи на попередні передриги в нашому житті. А ось Сальма, яка вже стала частиною нашого життя, трохи ображалась на Реісендера.

Вибравши вдалий час, я позвала Рея на чай. Хоча і відчувала, що чаєм наша розмова не обмежиться.

- Я тебе слухаю, доню.
- Рею, ти лишень сильно не сердись. Добре?

- Як я можу сердитись на свою дитину.
- Тату, я... я...я кохаю Дена Реісендера і уже ось 4 місяці як ми з ним заручені, - і я показала обручку яку до того приховувала від батька.
- Он воно як, - схоже було, що я таки засмутила батька своїм повідомленням. – В тебе нема чого міцного? – наша розмова продовжилась пивом.
- Тату, я знаю, що ... помилка Дена на тебе дуже вплинула.
- Дуже вплинула? Ну це м'яко сказано. Він скривдив тебе. Ти мало не загинула. Ден встромив мені ножа в серце і лише Том мене стримав щоб я йому голову не відірвав.
- Але все гаразд, тату. Ми поговорили і все з'ясували. Зрозумій, ми не можемо жити один без одного.
- Та я розумію. Тому стриманий в його присутності. Ти ж сама бачила, що я уже з ним спілкуюсь. Хоча спілкуюсь з Деном лише через тебе.
- Тату, прошу, зміни гнів на милість. Ден же був тобі як рідний син. А коли я зним одружуся, то він стане повноправним твоїм сином.
- Елінор, це було до того, як він зрадив тебе. Ти моя гордість, моя радість. І знати, що ти плачеш через чоловіка якого ти понад усе кохаєш – це нестерпно. ТИ - моя донька і лише про твоє щастя я буду піклуватися.
- Тату, але Ден і є моє щастя.
- Я тобі вірю. Та поприте подумай добре, яке майбутнє чикає на вас. Ти – воїн. Ти не можеш кинути своєї справи. А Ден все життя був мисливцем. І лише таке життя він знає і не дозволить братові самому полювати. Ден не кине полювання і не стане гарним сім'янином.
- Я знаю це. Розумію, що буде важко. Та ми кохаємо один одного і як до цього так і на далі по ходу будем розбиратись із своїми проблемами. Ти головне підтримуй нас. Свари як потрібно.
- Ну то зрозуміло. Буду сварити. Ще й як. Та я хвилююсь за тебе, Елінор. І твій вибір мене тривожить. Та і сказати, що я не радий, також не можу. Нехай уже буде Реісендер, якого я знаю, ніж якийсь незрозуміло-хто і з якими тараканами. Я дам вам своє благословення. Але спочатку нехай Ден сам повідоме мені про своє бажання. А потім, як батько я б хотів з вами обома поговорити.
- Добре, тату. Дякую.

Ден не відразу сам наважився поговорити після моєї розмови з батьком. Минув ще деякий час і походу вирішилися ще нові прийдешні справи. Та зрештою я довідалась правду від мого мисливця якою ж була довгоочікувана розмова між ним і Реймондом. І це виявилось цікаво.

Ден з Реєм сиділи на кухні, пили пиво. Батько переглядав якусь книгу, одним оком поглядаючи на знервованого хлопця.

- Рею, ти тільки сильно не кричи, - зрештою завів розмову Ден і подивився на нього очима кошеняти.
- Що знову накоїв, бовдур?
- Нічого я не накоїв, - ображено промовив Ден.
- А що тоді?
- Я хочу одружитися на твоїй дочці, - обережно промовив хлопець, уважно спостерігаючи за реакцією свого співрозмовника.
- Ден ... - Рей підвівся з-за столу. - Біжи, поки можеш.
- Рей, але ...

- Біжи, Ден, а то я за себе не відповідаю! - Рей почав загрозово насуватися. В мого батька ой як уже накіпіло на душі. І коли нарешті мій милий наважився на крок із своєї сторони в Рея здали нерви.

- Зрозумів, не дурень, - Ден схопився зі стільця і побіг у бік вхідних дверей. Рей кинувся за ним.

У цей момент Том зайшов у будинок, побачивши, що біжить на нього брат, ледве встиг відскочити убік. Слідом за Деном біг Рей з кочергою в руках.

- Рей, що сталося? - Том з подивом спостерігав за цією картиною.

- Цей паршивець надумав одружитися з моєю дочкою.

- Рей, заспокойся. Вони дорослі люди, люблять один одного. Тим більше ти знаєш Дена ...

- Так, я знаю Дена. Тому-то і проти!

- Рей, повір, Ден любить її більше всього на світі. Він нікому її в образі не дасть. По-моєму, вони прекрасна пара.

Ден посміхнувся і підняв руку, вимовляючи клятву:

- Клянуся, що буду захищати її від будь-якої небезпеки, буду любити її і оберігати і буду приділяти їй часу більше ніж Імпалі.

- Гаразд, телепні ... Зроблю вигляд, що ви мене переконали. Але якщо ти, Ден, її хоч чимось скривдиш, ти знаєш, що я з тобою зроблю. Зрозумів мене?

- Так, сер! - Реісендер посміхнувся.

Рей хмикнув і пішов в іншу кімнату.

Незадовго після того як Ден попросив моєї руки в батька, ми вирішили не відкладати нашу спільну розмову з Реєм якої він так бажав.

Весь цей час ми жили з Деном разом неначе нічого і не було. В будинку подарованому нам Назірою. Після того як батько сказав, що хоче з нами поговорити, я почала задумуватись про що саме. Хоча одна здогадка була. І на неї мене наштовхував наш будинок. І це було дуже очевидно.

До зради ми жили в цьому будинку разом. У нас були як і в усіх негаразди в стосунках. А подекуди він пустував. Та було і багато днів, які пам'ятав цей будинок, коли ми були дуже щасливі. То ж відмовитись від всього-того рідного, що вже було нашим, навіть тоді я не змогла б. Навіть якби ми все ж розлучилися з Деном, моє кохання до нього не дозволило викинути все, що було в будинку те, що було Денове. Не змогла ... не відразу. Тому моє серце завмерло як Ден роздивлявся свої речі в гардеробі коли ми збиралися на зустріч з Реєм. Він робив це сотні разів, та лише зараз мені спало на думку те, що він давно був ЛИШЕ МОЇМ. І жодна інша жінка все ж не змогла б дати те, що він відчуває находячись в цьому будинку. Лише зараз дивлячись як він переодягається, я усвідомила яке сильне його кохання до мене. Якою ж сильною має бути людина щоб у демоні побачити жінку за яку борешся більше ніж за життя рідних братів. Саме за відданість і боротьбу за родину я покохала цього чоловіка. Як я могла про це забути?

Нещодавно я бажала щоб Ден зник і був щасливий з іншою. А тепер точно знала, що він нікуди більше не зникне з мого життя. Хоча по переді на мене очікували ще сотні проблем. І як би я того не бажала але вони мене наздоженуть. Та зараз я щаслива. І спробую збергти це щастя всіма силами.

Ми сиділи з Деном перед Реєм, як підлітки, очікуючи вердикта.

- Ви обоє дорослі люди і я з вами саме як з дорослими хочу і поговорити. Зараз мене хвилюють дві теми. І я не заспокоюсь поки для себе все не з'ясую.

- Добре сер, - перебив батька Ден. Та Рей не звирнув на це уваги і продовжив.

- Як би ми цю тему не оминали але фактом являються на зараз три речі. Еліно́р моя донька. Ви кохаєте один одного. І ти – Ден, зрадив Еліно́р з іншою жінкою. Тож беручи до уваги все вище зазначене я хочу почути ваші думки по поводу того, що відбулося. Саме так, Ден. І не поглядай на мене так. Але кохання коханням, та коли ти кажеш, що кохаєш Еліно́р, а йдеш в обійми іншої жінки, то я бажав занти чому саме і взагалі твої думки. І ти, Еліно́р, щоб не казала, проте коханий чоловік зраджує тобі з іншою жінкою це все ж лишає відбиток на серці.

Запитання і тлумачення його було шокуючим. Я ж бо намагалася про це не думати і дивитися на зовсім іншу сторону проблеми. Запитання батька пробуджувало болючі неприємні спогади. Проте Рей був правий. Потрібно було зрештою розібратися і в цьому питанні. Тож краще так і зараз, ніж якось, під час сварки. Я задумалась над словами батька і вже хотіла висловити свою думку. Та мене опередив Ден.

- Так Рей, ти правий. Впринципі, чом би й ні. Ти маєш на це право, та і ми з Елі про це так і не розмовляли, - ми з милим переглянулися невесело. Те, що ми так оминали, зараз мало вирватися назовні.
- Я слухаю, Ден.
- Про те, що я відчуваю зараз до Елі, ми і так знаєм. Я вирішив зробити найважливіший крок в своєму житті і як ніколи в ньому впевнений. На той же час я також кохав Еліно́р. Проте тоді моє кохання таки значно відрізнялося від тих почуттів, що в мені зараз. На той час я не так віддано кохав Елі через Варахеїла. Ти ж знаєш Рею, як я з ним не ладнав. Та і не думав навіть і не збирався нічого з'ясовувати. Тип паче на Елі і так багато хто на той час кидав свої погляди. Мене це зачасту бісило. А особливо бісило те, скільки з нею часу проводив Вара. Хоча відпускати тебе, - Ден глянув на мене, - на битви, я знав, що лише з ним ти будеш більш-менш захищена. Тому просити Елі щоб вона трималась подалі від Вара я не міг. Проте я весь час боявся, що Варахеїл тебе переконає, що я недостатньо хороший, а краща партія він для тебе. Цей страх час-від-часу не давав мені спати. Тож побачивши той поцілунок я піддався страху і на той час побачив, що моя кохана уже належить іншому чоловіку. Я...я сприйняв це як зраду. Власне, з моїм характером це не дивно. На той час друг добився того чого бажав, - з гіркотою пригадував Ден. – Я не думав, що до того дойде. Та я був злий і ображений. А саме в такому стані ми найчастіше робимо такі вчинки, які потім самі собі пробачити не можемо. Хоча Дар тоді мене зупиняв. Ти хотів знати, Рей, чому? Ось чому. Тому, що я ідіот. І ніякі виправдання тут не допоможуть. Не допоможуть і запевнення, що я більше такої помилки не вчиню. В моїх обіймах була інша жінка. Я визнаю свою помилку. Вона вже сталася, - Ден нахилив голову і важко видихнув. По його щоках стікали сльози. Ми з Реєм а ні слова не сказали. – Все, що я можу на даний час, то це створити з Еліно́р родину. Нашу родину, за яку я буду боротися і яку я так давно хотів. І всі випробування які будуть надалі в нашому житті, я буду з спокоєм долати.

Так, ця розмова була дуже важка. І якщо я раніше бачила як Дену важко, то тепер я точно відчувала, що в нього на душі. Цей чоловік який безжально знищував все своє життя надприродне, що в нього траплялося на шляху, зараз був щирим і відкритим у своїх почуттях.

- Твоя помилка, Ден, ще довго буде вигризати тобі душу. Та це дуже добре, що твій погляд спрямований в майбутнє. Хід твоїх думок прийнятний для мене. Але є ще сторона Еліно́р. І нам всім трьом буде корисно знати і твою думку, доню, щодо цього, - погляди чоловіків були в цю мить спрямовані на мене. Я мала зараз виразити те, що відчувала. Ден мав право знати. Адже він був чесний зі мною. А я –

правда, мала бути чесна з ним. Зробивши коротку паузу, підбираючи коректніші слова, я мовила.

- Я б збрихала сама собі сказавши, що не думала про зраду якою вона була на перший погляд. Адже бачити як коханий, який ти вірила всим серцем, що він належить лише мені одній, так же с пристрасстю ласкає тіло іншої жінки, дуже боляче.

Він вибрав іншу.... Йому не вистачає того, що я даю...я не така як інші жінки.....я демон....йому потрібна нормальна жінка.... Така як Хезер.... Мисливиця...

Це все так. Та я знала в кого закохалась.

Ден, дуже привабливий чоловік і кожна жінка на нього кидається. А будучи вільним мисливцем ти користувався такою своєю привілегією. І надалі, я не здивуюсь, якщо одна із тих дівчат на одну ніч знайде тебе і заяве, що в неї дитина від тебе. Це цілковито може бути.

Ден зробив помилку. І ...я ще довго буду ...буду змушувати себе бути більш розкутішою і впевненішою. Змушуватиму себе не думати про ту іншу з якою ти був таким же ніжним. Я буду змушувати себе. Тому що знаю, що ти тепер мій. Що ти зробиш все можливе щоб я забула про це. І я забуду зрештою. Тому що Ден Реісендер віднині належить лише мені як душою так і тілом.

Хоча ця інша жінка таки вплинула на нас двох. Вона принесла як і біль так і дала можливість розібратись в наших стосунках. Дурна витівка Варахеїла навчила нас коханню, того якого у нас раніше не було. – Таким було моє зізнання.

- Дурна витівка? Дійсно. Та я радий, Елінор, що ти також думала про зраду з такої сторони. Я хочу, щоб ти зрозуміла і те, що в першу чергу ти пробачила Денові іншу жінку, а потім все інше. А ти, Ден, ніколи не забувай це і цінуй людину, яка дала другий шанс. Це означає, що її любов настільки сильна і важлива, що в серці вистачило сил дати нову спробу.
- Я не забуду це. Не хвилюйся. Ми подолали цей шлях і тепер наші погляди спрямовані в майбутнє. І ти ... ти правильно зробив, що вирішив поговорити на цю тему. Для нас з Елінор це надто делікатна тема і якби ми якось самі розворушили ці спогади то болу було б значно більше. Тому, дякую, Рей.
- Бачу, ти, Ден, став уже зовсім дорослим і відповідальним чоловіком, - Рей глянув спочатку на мене потім на Дена. Розмовою він явно був задоволений. – Після нашої розмови вам доведеться ще не раз поговорити щодо цього. Та ви з цим розберетесь. А я... я рада за вас. І тепер точно впевнений, що ви впораєтесь надалі з усіма випробуваннями життя. Тож я даю вам, діти мої, своє батьківське благословення. Знаю, ваше сімейне життя буде дуже не легким. І я не раз ще вас буду сварити. Та тепер я знаю точно, що все буде гаразд надалі, - м'яко із посмішкою сказав батько. Так ми з Реісендером отримали батькове благословення. Попереду в нас було весілля.

Надприродним і неосяжним можна назвати саме значення і факт подружньої пари мисливця і магічного воїна. Це суцільний нонсенс. Та не в нашому випадку. Тому що наше життя і є нонсенс.

Зрештою і нам з Деном повезло відчувати щастя весілля. А надалі, життя дарувало нам ще не раз приємні і не приємні сюрпризи. У нас була дивна родина. Не схожа на інші. Проте це була наша родина і саме в такій родині було наше щастя.

В КІНЦІ

Я була ніким.

Я прибула в вимір ГЗ-175 як на один із об'єктів дослідження. Цей вимір з цією Землею мав стати одним із тих які я просто перевіряла. Та по дивним, незрозумілим обставинам з самого початку все пішло не так. І саме за таких непередбачуваних обставин я лишилась сама відірвана від свого дому в чужому вимірі. Спочатку Земля для мене була чужа і жахлива. Мене лякала повна палітра барв і метушливість. Я була збентежена магічним світом цієї планети і всим надприроднім. Я сахалася всього нового і зовсім небачила свого майбутнього.

Я була ніким. Я була ніким раніше і на початку.

Тепер все поіншому.

Я Еліно́р Пра́йс.

Я Еліно́р Ко́нрад.

Я Еліно́р Ре́йсендер. І я щаслива.

В цьому чужому вимірі я віднайшла своє щастя. Віднайшла родину і кохання. Мій шлях був довгий, сповнений сотнями проблем і жахливих обставин. Омитий сльозьми. Та те що я маю зараз того коштувало. Я Еліно́р Ре́йсендер володарка сили ДрайнКрофт Тру, заміжня за мисливцем Деном Ре́йсендером. Маю двох прекрасних діток, гарну роботу і живу в невеличкому чудовому містечку. Я живу повним життям Людини.

Я Еліно́р.

Зараз я щаслива. І спробую збергти це щастя всіма силами. На своїй Землі. У своїй родині. На майбутнє.